TH. D. SPERANTIA

ANECDOTE POPULARE

BUCURESCI

TIPOGRAFIA ŞI LIBRĂRIA ŞCÓLELOR

Str. Lipscani, 96

TH. D. SPERANTIA

ANECDOTE

POPULARE

BUCUREȘTI
EDITURA LIBRĂRIEI ȘI TIPOGRAFIEI ȘCOALELOR
EMU D. BALTEANU & C. P.-CONDURATU
g6, Strada Lipscani, g6.

Aice voesc să dau numai lămurirea că : de se vor găsi cum-va în acesta carte nepotriviri cu spiritul poporului Romîn, să se ştie că *jînecdotele* **cuprinse aice nu sînt** *culese întregi si gata* **din gura poporului. Balade şi cîntece populare se găsesc** *întregi şi în versuri,* **iar anecdote nu.**

, In Anecdotele mele numai fondul este popular, iar amănuntele, în cea mai mare parte, sînt puse de mine, care am încercat să imitez poporul. Deci, să se ştie că, de se vor găsi nepotriviri, nu poporul este vinovat, ci eu.

Despre cuprinsul cărțeî nu zic nimic.

Las să zică alții.

AUTORUL.

ȚIGANUL LA STIM^u^r

— («ACADEMIE

Un țigan odineaoră, cum era dorit de caş
— Doamne, zise, bun e caşul, d'apoî unde găsi-l'aşî ? !
Dar găina se hrăneşte de-acolo de unde scurmă :
Deci şi el pe drumul stîneîî, lăsînd urmă lîngă urmă,
Peste rîpî, peste ponoare ca la praznic alerga
Si gîndind ce bun e caşul şi-alerga şi fiuera.
Nu ştiea ce este caşul, nici o dată nu mîncase.
Dar stiea că-i de mîncare de la altiî cît aflase.

Aşa merse şi tot merse, peste cîmpî cu bucurie
Dar la stînă cînd ajunse, o găsi colo pustie,
Fiind toamna pe sfîrşite, ceobaniî s'au fost mutat,
S'au fost dus cu tot cu turme se le duc la iernat.

Cum intră țiganu 'n stînă, se uită pe jos pe sus
Căută să vadă caşul oare unde fi va pus.

(.'. 214.

Si căta
Şi iar cata;
Dar de unde caş să fie,
Cînd era stîna pustie ? !

Iar văzînd că nu era
Sta şi el şi fluera.
Iară stînd şi fluerînd
Işî făcea el plan în gînd :

— Iaca stîna ! Unde-î caşul ?
„încă ochii nu-mî văzură
„Să nu fie caş la stînă
„Ori la crâşmă beutură.
„Iaca, stîna-î mare, largă....
„D'apoî unde-î caşul ?! Unde.?
„Peşte 'n baltă, caş la stînă
„Lumea toată aşa-ţî respunde.
„Zeu aşa ! Poftim la stînă
„Şi te du cum aî venit
„Ba, de rîsul lumeî, încă
„Şi flămînd şi ostenit!
„Ş'apoî încă şi romîniî
„Parcă-î văd cum rîd prin sat:
„Heî, mă ista, bun e caşul ?
„Bre, dar mult îî fl mîncat ? !.

Dar aşa gîndind, deodată sare iuti ca ars din loc
— Uite'şî zice, să se plîngă omul numai de noroc!
„Eu mă plîng şi stau colea
„Si casu 'n naintea mea !

Intr'un cuifl în fundul stîneî rămăsese spînzurat
Un hîrzob ') ce-1 pun ceobaniî, pe putini la strecurat,
Şi ţiganul îl zerise. Deci luîndu-1 iute jos
îl cătă cu de-amăruntul şi pe faţă şi pe dos.
Şi precum era hîrzobul unsuros şi slimuit
Mir6se ţiganul, gustă ş'apoî zice : Negreşit!
„Uit'te caşul
„Drăgălaşul
„Cum s'ascunde, se 'ndoseşte
„Nici nu mişcă, nici nu suflă şi la mine 'n jos priveşte!!
„Heî, acuma şi romîniî, vin'aice dacă vor,
„Să mînînc în faţa lor !

Vrînd apoî să şi mînînce, să şi puse jos în stînă,
S'aşeză frumos greceşte şi ţinend hîrzobu'n mînă
Cearcă, muşcă dintr'o parte, dinprejur, de prin mijloc
Dar văzînd că este tare vra să-1 coacă şi pe foc.
Iar cînd sfîrîea maî tare, îl luă încetinel
Şi cu gînd să-1 maî recească s'apucă să sufle 'n el.
Dar fiind c'arsese şfara, hîrzobul s'a desdoit,
Drept în gură Ta lovit.

Aoleu! strigă ţiganul şi maî cît p'aci să cază
Nicî cu ochiî de durere maî că nu putea să vază;
Şi scăpînd din mînî hîrzobul, cu-o 'ncruntată cătătură
II împinge cu piceorul, ţinend mînele la gură :

— Du-te dracului! îî zice.
,.Du-te cas afuresit!

!) Hîrzobul e făcut dintr'o nuea îndoită în formă de cerc. şi ţesut pe din neuntru cu şfară ca un grătar. Ceobaniî pun pe el jtrecâtoarea.

„Strîmbătură cîrlobată
„Cine dracul te-a 'ndoit ? !.
Şi se uită 'ntins la dînsul; că lovit precum era
Nu putea nici fluera
Numai cît se legăna,
Şi cu gîndul se gîndea,
De durere ce-1 durea:

— Bre, dar ce cîrlobătură
„Nimeri de-a dreptu'n gură!!..

LUNĂ OEÎ S0AR1?

într'o noapte odineaoră doî prieteni s'antîmplat
Unul cam în patru ițe, altul bine afumat
De la crîşmă să pornească în spre casă Ta culcat;
Dar eşind din crîşmă-afară şi spre cer în sus cătînd
— Uit'te luna, zice unul. Cel'alt înse răspunzînd
— Las la dracu'î zice. Uit'te, iaţî de samă bre creştine.
„Asta-î lună, bre ? ! E soare ! Vaî de lume, vaî de tine !...
„Să te treci aşa de grabă !... Să te'mbcţî! Păcat! Ruşine
„Să nu poţi măcar cunoaşte care-î lună care-î soare!
„Te călişî curat de-a bine, măî frăţică, frăţioare!
— Taci că-î luna, măî romîne ! Ce vorbeşti tu n'are a face!
— Ba-î chiar soare ca toţî sorii. Te poftesc, mă lasă'n pace;
„Luna-î lună, soare-î soare.... Şi... sfîrşeşte, tacî din gură
„Căcî eşti beat. E soare... Uit'te'l ce ferbinte-î! Ce căldură...
„Nici nu simţi acum pe semne?! Bre dar groznic te'mbătaşî!
„Te-aî cîrpit de tot, sermane ! Eştî becisnic, pătimaş...
„Dar te uită icî la mine cum păşesc de drept!! He, heî !..

\

„Sunt bărbat odată, zdravăn ! Dar tu... pace, turtă, clei.
„Dar acesta-î soare, soare... Uit'te-î soare, na ! să ştii!...
„Ce maî zicî acum ?...

— Nemică. Zicî că treaz eştî, bine. Fiî!
„Dar eu lună văd că este; căci o văd destul de bine.
— Ba eu văd curat că-î soare, dupe cum te ved pe tine.
— Ba-î chiar lună!...

— Ba-î chiar soare nicî nu poate luna fi...
— Lună-î...

— Soare ! Ce tot lună ? Soare nu maî lehăi...

Tot aşa zicend într'una
Unul soare cel'alf lună,
Intîlnesc un om în cale
vŞi-l poftesc ca să le spună
Dacă-î lună ori e soare.

înse omul ascultînd
Şi la dînşiî cam zîmbind,
Căcî ş'acesta — vorba veche —
Nu dusese la ureche,
— Mă ertaţî — le zice. Uit'te, nu-s p'aci, de cît de-o zi
Şi, mă credeţi, soare... lună... încă nu ştiu ce va fi.

SAUA SI ŢIGANUL

Un ţigan umblînd odată colindînd din sat în sat,
După cum li-î obiceiul, într'o zi i s'a 'ntîmplat
Cam spre sară să găsască, lîngă-o casă-un cal legat.

— Uit'te, zice-atuncî ţiganul
„Calul singur noaptea 'n drum!!..
„De ! Noroc că-s om de treabă
,,Căcî de-ar fi vr'un hoţ acum,
„L'ar fura şi peste codri
„Pe urlaţi cu el s'ar duce
„Ş'apoî meargă păgubaşul
„Să-î iea urma, să-l apuce."

Dar în gînd aşa gîndind
Şi pe prispă jos văzînd
Şaua gata pentru cal
Zice 'n mintea luî:
— Halal'

„Uit'te şaua ! Auleu !
„Oare-aşî şti s'o pun şi eu ?
„Haî să văd şede-i-ar bine
„Cînd ar fi pusă de mine ?

Şi cum zice, aşa şi face
Pune şaua chiar şi pace !
Iar la urmă cînd o pune
Zice:
— Şede de minune !
„Dar aşî vra pe legea mea
„Cînd oiii fi şi eu pe ea
„Să văd cum i-ar maî şedea."

Iar gîndind astfel în sine
Se sui pe cal de-a bine
Ş'apoî zise :
— Cît se vede
„Reu de tot aşa nu-î şede !
„Dar acum mi-î de mirare
„Dacă-ar merge 'n fuga mare,
„Cum e drumul pe colea,
„Oare cum i-ar maî şedea ?"

Ce să facă, deci, acum ?
Să maî stea cu calu 'n drum ?
Orî să-î dea să bea tutun
Şi să spună că nu-î bun ?
Dă-î călcâe şi porneşte
Ş'apoî mînă voiniceşte:

— Hiî maî tare ! tot maî tare
„Şi 'nc-o ţîră, şi 'nc-un pic !
„Hiî hăram mînca-te-ar lupul
„Că doar nu ti-o fi nemic!"

Şi tot: hiî, într'una strigă, şi tot mînă nencctat;
Şi'ncepînd cu gluma, calul înnadins l'a fost furat.
Dar mergînd în fuga mare, nu ştiii cum se socoti
Drept în drum lîngă-o pădure se opri şi poposi.
— Ian să văd îşî zise el
„După cît m'am necăjit
„Calul ista bun e oare
„Xu cum-va m'am procopsit?
Şi zicînd acestea 'n gîndu-î, după cum şedea călare,
începu cu de-amănuntul ca să-1 cate pe spinare...

Păgubaşul înse 'n urmă, cînd află de cal că nu-î,
Intrebînd de uniî alţiî ş'oblicind de urma luî
Apucă şi el, cu alţiî tot călărî şi cît colea
Urmărindu'l mi-1 găsiră pe cînd tocmaî nicî gîndea
— Stăî ţigane!
— Iaca 'ndată,
„Stau bădica, stau cum zicî.
— Stăî dar spune-mî, coţofano,
„Că te sfărm pe loc aicî,
„Cum de-aî vrut să-mî furi, ţigane,
„Iapa ? Spune-mî orî te ieu
„Şi te spînzur
— Zeu bădica,
„Să mă bată Dumnezeu

doi-&-

„De-am furat'o !... lato-î faţă !!...
„Ce te legi de capul meu ?!

„La pădure, doar, m'am dus
„M'am urcat pe-un carpîn sus
„Să culeg la carpine.
„Iapa să se scarpine
„Lîngă carpîn cînd s'a dat
„Carpînul s'a clătinat
„Şi-am căzut din întîmplare
„Peste dînsa drept călare !...

„Eu din pintinî dam să stea
„Ea fugea cît ce putea

— Bine, zice-atunce omul. Te-aî suit pe carpîn sus
Si călare, bof! de-odată te-aî trezit precum aî spus;
„Dar să-mî spuî, pe iapăceoară, cine-a fost să pună şaua?
„Haide spune!
— Spun, bădica. Dară şaua-î, vezî, beleua !!...

„Ş'apoî lasă zeu, bădica !
„Nu-ţî închipui Dumneata,
„Că şi şaua ca şi mine
„A căzut de unde-va ? !

1

LUPUL SI OERIUL

Un oeriu odată dusu-s'a să vadă
Ce-î maî face turma. Şi s'a pus să şadă
Noaptea tot la stînă. Sara s'a culcat
Şi-a 'nceput să doarmă dus şi ne mişcat.

El dormea. Ciobanii hodineau şi eî,
Dar, ca ceî cu grijă şi maî mititeî,
Trejî mai mult. Şi somnul pe furiş l'apucă
Dacă-ar fl nevoie gata să se ducă.

Cum dormeau ci înse, noaptea hat târziu,
Lupul, băiet harnic, ager, grijuliu,
Vine să maî cerce de e 'n bună stare
Turma, dacă are apă, de mîncare....

Vine jupîn lupul foarte liniştit,
îşi iea şi tainul, cît a socotit...
Dar şi cîniî naibeî, când le-a mirosit

Haide toţi să-î facă pompa cuvenită
Zgomot fac şi larmă ne maî pomenită,
Fuga şi ciobaniî, şueră, sumuţă,
Chiue şi cîniî după lup amuţă.
Şi-alungînd cî lupul haî şi eî, pe urmă.
Ţipă ce maî ţipă şi se 'ntorc la turmă

Dar cînd vin ceobaniî îndrăciţi de ciudă
După-atîta fugă, după-atîta trudă
începu stăpînul a 'ntreba şi a zice :

— Ce-amutaţî, Ioane ? Cine-a fost aice ?
,.Ce comedii frate ! Ce-ţî e dat să vezî!!..
„Fosta lupul poate ? !
— D'apoî popa, crezi ?

— Auzit'aî dracul ? !... Bată-1 cel de sus !
„Şi-a luat vr'o oaie ?
— D'apoî a adus ?

— Aî vezut dihănii!! Parcă-s nişte hoţi!!..
„Şi... s'a dus la codru?
— Dar la tîrg socoţî ?

— Bre, bre, bre! Şi nu ştiî cîte-ar fi luat
— Cîte oî anume ?
— Parcă-a numerat!

— Eî, apoi! Dar nu ştiî, oare de-ale cui ?
— De-ale cui ? mă 'ntreabă ! D'apoî de-ale luî ?

i

S

CALENDARUL POPEI

Intr'o vreme-a fost, se spune, de demult pe cînd a fost,
Intr'un sat un popă hîtru şi de carte nu prea prost,
Căci zicea şi de călare *Jatăl nostru"* pe de rost,
Numai una dintre toate s'a 'ntîmplat de nu ştiea —
Sărbătorele — şi 'n carte să le cate nu putea.

Aşa iearna prin cîşlegî s'a luat el l'antrebat
Cînd se 'ncepe postul marc. Şi de 'ndată ce-a aflat
Ca să ţină bine minte
Cît maî este maî nainte,
Bobî de bob a căutat
Şi s'a pus de-a numerat
Cîte zile
Atîtea fire

Iară cînd a isprăvit
Bobul tot dc socotit
Fără grijă nici habar

Puse bobu 'n buzunar
Şi cum ziua se trecea
Cîte-un bob şi el scotea
Şi-1 mînca
Orî lepăda...
(Cum socoti şi Dumneta).

— Iaca asta-î treabă bună,
„Zice popa ! Tot aşa
„Cîte unul, cîte unul
„Cîte-un fir oiu, tot lua
„Şi precum îmi este bobul
„După zile numerat
„Am să es cu socoteala
„Cap în cap, taman, curat!
„Tocmai cînd din buzunaru-mî
„Bobul tot s'o isprăvi
„Şi lăsatul cel de brînză
„Hop, atunce va veni.
„Ş'apoî haide 'ncepe postul;
„Şepte septămînî posteştî
„Si cu una ba cu alta
„Tocma 'n paşti mi te trezeşti.
„Bine zeu c'am mai scăpat,
„De pîrdalnicul de zile cît aveam de numerat!
„Nu de altă, dar ţi-î frică
„Nu cum-va să n'o păţeşti
„Cînd cu patru ochi în lume
„Ca un cleric te numeşti."

InsS iaca de 'ntîmplare preoteasa-î într'un rînd
Maî grijind ca gospodina ş'antereul scuturînd

Nimeri colo şi bobul cît era prin antereu
Şi de-odată zise 'n gîndu-î :
— Uit'te bietul popa meu,
„Bată-1 hazu, 'î place bobul!
„Ş'apoî doară nu mi-a spus
„Că puteam în tot de-a una
„Cît de mult să-î fi tot pus
„Ca să roadă cît o vrea
„Şi cît dinţii i-or ţinea !
Şi de milă preoteasa vorbă multă n'a făcut
Ce-aducîndu-şî bob îndată, buzunarul i-a umplut.

Iară popa nici gîndea ;
Socoteala şi-o ştiea.
Şi cum-va de se 'ntîmpla
Vr'un creştin de-1 întreba :
Cît mal este pân'la post, atunci mîna 'n antereu
Scoborînd, cătîndu'şî bobul, îî zicea :
— O! dragul meu,
„Mare-î Doamne şi 'ndurată
„Mila celuî prea înnalt
„Post îmî pare nu mai este
„Anul ista nicî cel'alt!
„Este încă ! N'aî nevoe !
„Până la post maî este vreme.
„Cînd o fi el — postul, lasă
„Că vă spun eu ! Nu te teme.

Bietul popă tot prin ccrurî şi la cel înnalt gîndea.
Dar de mila preotesei nicî prin minte nu'î trecea!

Dar odată cînd se duce popa nostru 'ntr'un alt sat
Vede paşti şi ouă roşii; şi de-aceasta minunat
Zice:
— Ce-î mă rog ? Ce este, oameni buni ? Orî ce-aţî păţit
„Ca să facetî ouă rosiî ?
Dacă vremea le-a venit....
Cum se poate ?
— Se 'nţelege ! Nicî atîta să nu ştim !!
„Mîne-s pastel doar, tată ! Mîncăm pască şi ceocnim!!

Ce să facă-atunce popa ? Lucrul naibeî, nu-î curat.
El îşî ştie socoteala: bob, la dracul, numerat ? !
Haî cu bob cu tot acasă! Lasă trebî şi lasă toate
Şi din deal, cînd satu-şî vede, strigă "n grabă cît ce poate:

— Heî! He heî î Noroade, gloate !
„Ce şedeţî şi nicî gîndiţî? !..
„MM îs pastele, bre ! Mîne !
„N'auzitî ? !.. Postiţi! Postitî!

OAMENI NALŢI

Intr'o ţară unde-va
Şi'ntr'o vreme, pe cînd-va,
Fost'a fost un împărat
Prea chipos şi nalt de stat
Iar Vizir avea voinic,
Dar mărunt, de stat maî mic.

Intr'o zi pe cînd şedeau
Şi'ntre dînşiî sfătueau,
Nu ştiu cum de s'a 'ntîmplat
Că vizirul supărat
Pe 'mpărat l'a cam brăzdat
Şi cu-o vorbă l'a 'ncruntat
Cât iera de împărat.

împăratul i-a fost dis
Că-Î de stat prea mic şi a rîs

Iar vizirul supărat
Zis'a către împărat
— „Ceî ce sînt de stat maî micî
„Sînt cuminți şi sînt voinicî,
„Iar ceî nalțî şi deşirați
„Sînt nebuni şi zvînturațî,
„Şi de vraî să-țî dovedesc
„Eu porunca'țî împlinesc."

împăratul porunci
Ca să facă cum va şti
Până cînd va dovedi.
Şi poruncă-a poruncit
Ca să cate negreşit,
Dacă vra să maî trăiască
Pe la curtea 'mpărătească,
Să-î aducă, drept dovadă,
Vr'o trei oameni nalțî să-î vadă
Fi-vor teferi orî nebuni,
Orî zăbzecî şi căscăunî.

împăratul porunci
Şi vizirul se primi
Şi dădu poruncă grabnic
De strigă prin tîrg şi crainic
Ca ceî nalțî de stat să vie
Că-s chemați la 'mpărăție.

Prin tîrg crainicii strigară
Si la curte s'adunară

Oameni mulți şi nalți de stat
Tocmai cum au fost chiemat.
Alegînd vr'o trei i-au pus
Intr'o casă 'n curte sus
Şi-acolo puțin şezînd
La 'mpărat s'au dus pe rînd.

Cel di'ntîiu care-a-venit
Şchiop şi ciunt s'a nemerit.
împăratul l'a 'ntrebat:
Cum de-î ciunt şi de-a şchiopat
Omul zice : — „împărate.
„Eu sânt dascăl din păcate
„Şi 'ntr'o vreme am poruncit
„Ca şcolarii nesmintit
„Orî şi când voiii stărnutâ,
„Oii şi unde s'o 'ntîmplâ
„Din mâni tot să lase jos
„Şi să-mî strige : *sănătos !*
„Intr'un glas cu toți de-odată
„Şi din palme toțî să-mî bată.
„Deci cu această 'nvețătură
„Luni şi ani maî mulți trecură
„Până cînd mi s'a 'ntîmplat
„Că băețiî mi-au scăpat,
„Scoțind apă, ca din mînă,
„Un cofeiu într'o fîntînă.
„Cînd mi-au spus am alergat
„C'o frînghie m'am legat
„ŞPbăețiî toțî s'au pus
„Să-mî dea drumu 'ncet de sus.

„Până cînd va fi să pot
„Pe cofeiu să-1 prind, să-I scot.
„Am intrat cofeiu am prins
„Şi veneam afară 'ntins,
„Căci băeţii toţi trăgeau
„Să mă scoată se sileau.
„Tocmai, înse, cînd la gură
„Nişte raze 'mî străbătură
„De la soare 'n ochî şi nas
„Şi-un stărnut atunci am tras.
„Cînd stărnut atunci de-odată
„Toţi în palme 'ncep să bată,
„Ear eu cad şi mă stâlcesc
„Şi schiopez şi mă ciuntesc."

împăratul ascultînd
Zise, vorba încurcând:
— „Chiar nebun nu prea se pare
„Dar prea multă minte n'are."

Cel de-al doilea cînd vine
Un obraz cu mîna-şî ţine.
împăratul îl priveşte
Ş'apoî iară-şî porunceşte
Ca să-î spuie ce-a păţit
Şi'n ce chip s'a betegit.

El începe : — „împărate
„Eu sunt dascăl, din păcate.
„Şi şcolarii într'o zi,
„Nu ştiu cum se nemeri,

„Au venit cu toţi mi-au spus
„Că sînt bolnav şi s'au dus
„La un doctor ca să-1 cheme
„Să mă vadă maî din vreme.
„Iar în urmă eu gândesc
„Doctorii cum lecuesc
„Şi ştiind atunci prea bine
.„Că vr'un doctor cum îţî vine
„Pân la altă vindecare,
„Te opreşte de mîncare,
„Pân ce doctor îmi aduc
„M'aşezaî ce-va să 'mbuc.
„Mîncam ouă, cînd de-odată
„Iată doctorul s'arată,
„Pe cînd tocmai am fost pus
„Eu în gură-un gălbănuş.
„Cînd îl văd mă zăpăcesc,
„Dau să-l lepăd, nu 'ndrăznesc.
„Şi 'ntr'o vreme de al de acele
„II dădui după măsele.
„Iar cînd doctoru-a întrat
„Şi-mî văzu-un obraz umflat
„Puse mîna, pipăi,
„Maî stătu se răsgîndi
„Şi 'ntrebă apoi de mine :
„De mă doare ? De ruşine,
„Că mă doare eu i am spus,
„Atunci doctorul s'a pus
„La tăiet şi spintecat
„Şi obrazul tot mi-a spart

„Şi mi-a scos din gură iară
„Gălbănuşu 'ntreg afară.
— „Uite, vezî ce-avuşî în gură } !
„Coşcogemite coptură ! .. .
„El îmi zice : vezî ce'avuşî,
„Eu mă uit la gălbănuş ;
„Şi de doctor vindecat
„C'un obraz remas'am spart."

— „Ea aceasta-î hotărât
„Chiar năuc desăvârşit,"
Zice-acuma împăratul
Şi strigă să vie-un altul.

Cînd pe al treilea chemară,
Toţi atunci se minunară :
Trupu 'n casă i-au aflat,
Iară capu 'n pod băgat.

Ce să fie, ce minune
Nu se află nime-a spune.
El în casă singur stînd
Şi o bortă 'n pod văzînd
Pus'a capul şi-a sucit
Şi tot hojma s'a 'nvîrtit,
Pân la urmă s'a 'ntîmplat
Capu 'n bortă de-a scăpat.

Deci viziriu atunci de-odată
Porunci la slugi să-1 scoată.

Spart'au podul, l'au stricat
Şi l'au dus la împărat
Tocmai cum l'au fost găsit
Cu-o podea băgată-n gît.
Impăratu', minunat
De-aşa poznă, l*a 'ntrebat
De ce lucru este bună
O podeală 'n gît să- şi pună ?
El îî spune că şezând,
Şi o bortă 'n pod văzând,
Xe-avînd alta de lucrat,
Pus'a capul şi-a 'ndesat
Si-a 'nvîrtit, a maî sucit
Ca să-î treacă de urît,
Până cînd s'a întîmplat
Capu 'n bortă de-a scăpat.

— „Om nebun şi prea netrebnic,
„De ocară numai vrednic,
„Lipseşti om neruşinat,"
Zice bietul împărat —
Ear de grijă-apoî cuprins
Că vizirul l'a învins
Şi 'ngrijat şi chiar de frică
Nu şi lui nebun să-î zică
Pe vizir l'a întrebat
Să-î răspundă răspicat :
Cam ce lucru, ce stihie
Căşunează nebunie ?

— „Ca pricini, prea luminate
„Multe pot a fi de toate ;
„însă iată o greşală
„Care-aduce nebuneală :
„Părul barbeî e bortit,
„Şi'n tot lungul e scobit.
„Tăind barba, ca orî-care,
„Borta, care păru-o are,
„Se deschide şi se scurge
„Prin ea mintea, toată fuge.
„Drept acea, negreşit,
„Lucrul cel maî nemerit,
„Barba 'n Ioc s'o tunzi s'o razi
„Socotesc c'ar fi s'o arzi.
„Când arzi părul se suceşte,
„Borta 'n capăt se lipeşte
„Şi prin ea de-aci 'nainte
„Nu maî curge-un strop de minte."

împăratul bucurat
Casa lucru a aflat,
în loc barba să'şî maî taie
S'a închis într'o odaie :
De-acum barba să-şî pârlească,
Mintea să nu-şî prăpădească.
Lumînarea şi-a aprins,
In mînî barba şi-a cuprins
Şi-a dat vîrfu 'n luminare ;
Inse părul arzînd tare
Şi la mînă-î ajungînd,
Luă minele pe rînd

Si de veste cînd a prins,
Capul tot şi-a fost aprins.
Ţipă, strigă : „vaî de mine,
„Ard, săriţi!!" Vizirul vine
Şi văzindu-1 cu mierare
Strigă groznic, strigă tare :
— „Săriţi oameni şi veniţi
„Şi ne plîngeţî ne jăliţî :
„Ceriul aspru ne-a certat,
„Bietul nostru împărat,
„Cum era cam vîntuit,
„Boala azi l'au vitruit
„Şi curat a 'nnebunit;
„Căci din teafăr împărat
„Azi foc capului şi-a dat."

Lume multă-atuncî s'a strins,
Pe 'mpărat la cap l'au stins ;
Iar viziru 'şî iea de samă
Pe boieri la sfat îî cheamă
Şi la sfat se sfătuesc
Şi cu toţii hotăresc
Ca vizirul să le fie
împărat pe 'mpărăţie.
Iar de-atuncî înnainte
Cu blăstăm şi jurăminte
Hotărît'au ca 'mpărat
Să n'aleagă nalt de stat.

OVREIUL LOVIT

Un ovreîu odată tot striga pe-afară
Ca să sară lumea, satu 'ntreg să sară
C'un băet obraznic şi ne-astîmpărat
L'a lovit cu-o pieatră, drept în ochiu i-a dat.
îşî ţinea cu-o mînă ochiul şi plîngea
Şi striga ovreiul şi se lăinicea,
Gura ca o moară nicî că-î maî tăcea :

— ..Hoţ, tâlhar, obraznic,
„Far de lege cîne,
„Să te ieie dracul !
„Ţapăn pană mîne
„Să te văd. Cu pieatra
„Cum de-aruncî în mine ?
„Ce eşti tu ? Ispravnic ?
„Ha ? Să-mî spuî tu cine
„Ti-a dat voie ? Asta-î
„Semn de 'nvăţătură ? !..

Cum făcea ovreiul larmăt mare, gură,
Oameni vin să vadă ce s'a întîmplat,
Care-î pătimaşul, care-î vinovat ?
Intrebînd, ovreiul spune că-î lovit
La un ochiu cu-o piatră şi că l'a chiorît
— „Ian să văd, iî zice, unul, se repede,
Pe ovreîu îl prinde şi la ochiu îl vede.

— „Apoi n'aî ncmica,
„Ochiu-1 văd curat,
„Numa-î roş cu mîna
..Cît l'aî tot frecat.
— „M'a lovit...
— „Eî bine, te-a lovit o leacă
„Asta nu-î nemica. Lasă, o să-ţî treacă."

— „Pentru ce să treacă ?
„Spune şede bine
„Ca să dea cu pieatra
„Tocma 'n ochiu la mine?
„Cine-î dă lui voie ?
„Parcă l'am rugat! ?
„Parc'a dat un galbăn ?
„Parcă ce mi-a dat ?

Tocma 'n astă vreme şi băiatul vine
Si-1 întreabă 'n dată :
— „Ce te legi de mine ?
„Cum că ţi-am scos ochiul
„Ce te-apucî să spuî ?

„Drept din cîte spus'ai
„Nicî un lucru nu-i...
„Cum să-țî scot eu ochiul,
„Cînd nu te-am lovit ?
„In călcăm, cu pieatra
„Eu te-am nemerit."

— „Las călcăiu să fie, ş'apoî ? Da-î frumos ?...
„De ar fi fost acolo ochiiî, nu l'aî fi scos ?..."

BABA ŞI POPA

Zic c'odat'un pop'anume
Nu ştiu unde la vr'un sat,
După ce-şî făcuse sara
Pravila, cînd s'a sculat
Dimineață să se ducă
Să slujească s'a 'ntîmplat
Că trecînd aşa din grabă,
De pe somn, i s'a părut
Că pe perna preuteseî
S'o căciul'ar fi văzut.

De 'ntru 'ntăiu s'a pus pe gânduri.
Ş'apoî sama şi-a luat
Că se duce să slujească,
Şi ca popă-î chiar păcat
Să mai facă vuet, sfadă
Mai nainte. Şi a pornit

La beserecă la slujbă
Parcă nicî n'ar fi zărit.

Preuteasa 'n urma popeî
S'a gîndit, s'a resgîndit :
Ce să facă cum s'o dreagă ?
Şi-a trimes de i-a chiemat
înadins din sat o babă
Ca s'o 'ntrebe, şi-a 'ntrebat
Ce să facă ?

Baba 'ndată
Nu prea mult a socotit
Şi 'ntr'o clipa zis : — „mămucă
„Pot să zic c'am isprăvit,
„Numai spune-mî, drag'a sară
„La mîncare ce-aţî mîncat ?"
— „Usturoiu cu sfecle mamă."
— „Apoi las că te-am scăpat."

Numai galbăn de mînie
Şi 'nciudat pe preuteasa
Popa după ce-şî gătise
Slujba lui venea spre casă
Şi grăbea, grăbea s'ajungă,
Cum e omul necăjit,
Cînd de-odată, hop şi baba
înnainte-i a ieşit.

— „Plecăciune, zice baba
„Sărut dreapta doî părinţi,

„Ce noroc! in drum de-odată
„Să 'ntîlnesc doî oameni sfinţi."
— Tacî mătuşă" zice popa
Nu mă vezî că-s singur eu ?...
— „Singur? — Da !
— Cum uit!.. Văzut'aî!
„Bată-l scîrba capul meu,
„Am mîncat, mă rog, a sară
„Nişte sfecle c'usturoiu
„Şi-apoî astăzi parcă-s chioară,
„Unde-î unul parcă-s doî..."
— „Zeu, aşa-î ?" întreabă popa.
— „D'apoi dă. De-aşa, e-aşa!"
— „Bogdaproste ! î Doamne sfinte
„Ştiî mătuşă, Dumnea-ta,
„Că-î chiar drept? Şi mie astăzi,
„Chiar aşa mi s'a 'ntîmplat,
„Dar noroc c'aî spus, mătuşă,
„Căci intram într'un păcat
„Dumnezeu să -ţî deie zile!
„Uite vezî de-aceia-î bine.
„Să te 'ntrebî de vr'o bătrînă
„Maî cuminte .. Haî la mine,
„Hai mătuşă, ia vr'o cinste,
„Vr'un tulpan să-ţî dau, vr'un leu,
„Că ţi-o spun cinstit că'n cale
„Mi te-a scos chiar Dumnezeu...

RACIÎ BOIERIULUÎ

Un boeriu o dată, cînd iera la ţară,
Cum venea spre casă de la cîmp spre sară,
Vede-un lac în cale-î şi pe loc gîndeşte
Că prin lac se află raci şi scoici, şi peşte,
Şi de raci îndată iată-l şi pofteşte.

Cum ajunge-a casă pe fecior îl cheamă
— „Măî Ioane, 'i zice, bagă bine samă
„Racî să-mî daî ! Mi-î poftă. Dar codire multă
„Nu-mî prea fă. Porneşte!

„Orî maî stăî. Ascultă :
„Ştiî ce bunî îs racii ? !... Parcă-î văd pe masă
„Roşî, colo cu zamă... Ce mîncare aleasă! !...
„Ce maî zicî Ioane ? Cînd s'ar face acum!...
„Ian te du şi-mî adă vr'un pahar de rum."

Bea boerul rumul, iar Ion porneşte,
După racî trimete, masa pregăteşte ;
Dar boerul striga :

— „Vino pân la mine.
„Ai trimes s'aducă ? Bravo ! foarte bine.
„Iată păhăruţul nişte rum mai pune.
„Racii, măî Ioane, sînt bucate bune !!...

Pune rum feciorul şi se duce iară
în colo, ca sluga, după trebî pe-afară
Cînd de o dată 'n urmă clopoţelul sună :
— „Vină-aicî, Ioane. Mi-aî făcut'o bună,
„Face iar boerul. Racii n'au adus ?
„Eu credeam că poate şi la foc i-au pus.
„Trebui călare grabnic să se ducă.
„Uite-te, de foame leşin chiar m'apucă.
„Şi dc-aice'n ţărînă, ce socoti e drum!
„lan mai toarnă încaltea vr'un pahar de rum.

A turnat feciorul ş'apoi jos s'a dus
Şi'n curînd cu vestea iar veni pe sus :
— „A venit cu racii, uite chiar acum.
— „Bravo ! Haide toarnă... şi-un pahar de rum,
„Ş'apoî du-te spune să mi-î fiearbă bine
„Şi să vii pe urmă iar aici la mine."

Dusu-s"a feciorul. Ca să-î fearb'a spus
Şi 'nnapoî degrabă la boeriu s'a dus.
— „Pe minunt îs gata.

— „Chiar aşa voesc.
„Inse ştiî că racii greu se mistuesc

„Mă cam tem, pricepi tu, să nu-mî cadă greu.
„Ian mai pune-aice nişte rum să beu."

Toarnă iar feciorul şi boerul bea
Ş'apoî iarăşi zice : „Măî, pre legea mea,
„Am de racî o poftă să mănânc... un dor!!
„Umple-mi păhăruțul înnaintea lor.

Umple iar, boerul păhăruțul suge,
Şi Ion la cuhne intr'o clipă fuge,
Şi cu raciî gata la stăpânu-î vine.
— „Iată raciî gata!
— „Brava! foarte bine
„Să trăeştî Ioane ! Pe mîncat de-acum.
„Toarnă-mî înnainte şi un pahar de rum."

Cum şedea boerul aşezat la masă
Bea paharul, ş'apoî capu 'ncet îşi lasă
Peste mînî, şi-adoarme. Dar adoarme dus
Lîngă racî, cu vinul lingă densul pus.
Iar fecioru-aproape şede şi-l priveşte
Cum la cap cu raciî doarme, sforăeşte.

Tot privi feciorul nu ştiu cât privi
Si 'n sfârşit la urmă cum se socoti
Ş'apucă de o-dată numai de gustat.
A gustat şi raciî, vinul a gustat
Până când cu 'ncetul tot a deşertat.

Când boeru 'n urmă se trezeşte-, cată,
Raciî nu's, garafa vede că-î deşartă.

— „Eî, Ioane spune, raciî i-am mâncat?
-— „Da mâncat, cucoane, pân v'ațî săturat.
— „Şi-au fost bunî, bre raciî, şi cu gust, ian spune.
— „He, he, he! cucoane, ce bucate bune!
„Racî bătrâni şi proaspeți şi gustoşi colea,
„C'aşî mânca cucoane şi la moartea mea !

— „Dapoi vin băutam ?
— „Da, băut, băut!!.
— „Dracul ştie ! Nu ştiu singur ce-am făcut.
„Şi-au fost bunî, zicî raciî ?
— „Iaca... D'apoî cum !
— „După racî, atunce toarnă-mî nişte rum.

ȚIGANUL LA PESTE

Intr'o zi, la zi de vară,
Cînd era așa sub sară,
Tetea 'ngrabă s'a sculat,
Alba uite și-a 'nhămat
Și-a pornit să prindă pește
Să mănînce boerește :
Pește crap din balta mare,
Unde gâscă stă 'n picioare.

Ș'alerga, fugea, fugea
Alba tetei cît putea.
Ș'alerga de cădea 'n nas
Cum fugea de iuti la pas.

Cînd era pe la sfințit
Tetea balta și-a zărit
Și mâna, mâna, mâna
Si mâna si asculta.

Văi și dealuri resunau
Peștii 'n baltă cum cîntau
Pe cît ochiul cuprindea
Balta tetei se 'ntindea.
Era balta mare lată
Mai aproape de uscată.
Apa verde de mătreață,
Dar nicî apă cît verdeață.

Pe verdeață sus ședeau
Peștii toțî și ciripeau
Răzămațî în două labe
Și-î cîntau lui tetea slave,
Toțî cu ochii alunațî
Și la gușă toțî îmflațî.

Ceî din baltă toțî cîntau
Și cu alțiî se 'ngânau
Se 'ngînau cu aceia care
Stînd pe mal cîntau mai tare.

Cînd pe tetea l'au zărit
Toțî în baltă au și sărit :
A sărit taraful tot
De-a stropit pe alba 'n bot.
Iar cînd tetea a ajuns
Peștii toțî s'au fost ascuns.

D'apoî tetea s'a gîndit
Cum ar fi mai nimerit
Mai ușor de pescuit :

A mînat, a tot mînat
Tocma 'n baltă a intrat,
A bătut şi-a opintit,
Drept la mijloc s'a propit.

Ca să facă, deci, izbândă
S'aşeză dintăiu la pîndă.

Şezând tetea şi pîndind
Văzu peşti din nou foind
Scoţind capul iar afară
Şi 'ncepând să cînte iară.
Alţiî cîntecu-şî opresc,
Şi la tetea 'n sus privesc.

L'au privit ce l'au privit
Până cînd s'au îmblînzit
Şi 'ncepură apoi să sară
Cînd pe schiţă cînd pe scară.
De pe scară şi'n căruţă
Si la tetea 'n trăistuţă.

Tetea 'n traistă-i punea
Pentru masă-i pregătea.

Strins'a tetea, strins'a peşte
De gândeaî că se speteşte
Biata albă cum trăgea
In spre casă cînd venea.
Cu căruţa dimineaţă
Verde toată de mătreată.

Prins'a peşte dar nu şagă
Căcî şezuse-o noapte 'ntreagă.

Cînd ajunse-apoî a casă
S'a gătit să stea la masă,
Să mănânce crap prăjit
Chiar de tetea pescuit.
I-a prăjit, i-a pus pe foc :
Făceau peştii numai miorc.

Mama peştii mi-î cocea,
De picere mi-î prindea,
Şi lui tetea-î întindea
Ş'apoî tetea mi-î rupea
Mînca tetea cît putea
Ş'apoi dancelor dădea.

Şi-am tot copt, am tot mîncat
Crap tot proaspăt ne sărat.

Dar un şmecher mai apoi
Vra să-şi facă rîs de noi
Şi zicea că ne-am spurcat:
Crapii care i-am mîncat
N'au fost peşte adevărat.
D'apoi cine-î vinovat?
Tetea doar l'a prins din baltă,.
De nu-î peşte ce-î dar altă ?
Dacă nu-î în baltă peşte
Apoi unde se găseşte ?

Toată lumea spune-aşa
Peşte 'n baltă poţi afla !..

Orî gîcit orî pîngărit,
Dar păcat că s'a gătit.
Noî mîncat'am c'am fost prins
N'am mîncat doar înnadins.
Am mîncat căcî am cercat
Dacă-î peşte adevărat.

ION LA FEATRU

Un boeriu de ţară cum la tîrg venise
Şi prin tîrg ca omul trebile sfîrşise,
Hotărî la teatru, sara să se ducă,
Şi se duce, înse ce se maî apucă:
Cheamă vezeteul:
— „Haî să mergî cu mine
„Să-ţî arăt şi teatrul. Ce zicî tu ? "
— „Dă!... Bine'

Merg. Ajung. Boerul cumpără bilete,
Unul lui şi altul lui Ion ÎI dete.
— „Tu la galerie du-te măî Ioane.
— „Apoî dă, m'oiu duce, dacă zicî, cucoane,
•— „Da. Dar ştiî pe unde ? Doar te-î rătăci ?!...
— „Apoî maî întreb eu pân ce-oiu nemeri.
— „Ia pe-aicî pe scara asta să te suî
Şi să mergî 'nainte.
— „Dar, mă duc, cum spuî,
„Pe acolea...
— „Pe-acolo dute cum ţi-am spus

„Suî vîrtos. Te suie tocmai până sus.
— „Până hât în capăt?!...
— „Da, dar nu uita!!..
— „îîra!! D'apoî doară cînd zicî Dumne-ta,...
„Merg şi 'n piatră sacă... Merg eu *J&s* pe mine
„Că mă duc cucoane!!...
— „Apoî bine, bine.
„Du-te sus, şi-acolo unde-va te aşezî '
..Şi pe urmă lasă aî tu ce să vezî!!...
„Ese mulţî şi joacă, muzica le cîntă,
„Şi vorbesc şi-aleargă, umblă, se framîntă...
— „Apoî las, cucoane, las că mă duc eu
„Hât, hât sus, hât... lasă ce-o vra D-zeu.

Decî boeriu 'n teatru unde a vrut, s'a dus
Ear Ion cum zise merse hât, hât sus.
S'a suit pe scară şi s'a tot suit
Hât în pod la teatru hât a nimerit.

Intră 'n pod se uită pri 'mprejur, ce vede?
Intunerec beznă!... Ce să facă? Şede
Cum i-a zis boerul şi prin pod ocheşte,
Vra ceva să vadă, se maî cioşmoleşte,
Dar nemic. Maî cată şi maî bajbăeşte
Vre un loc să şadă, pân ce nemereşte
Unde-va vr'o grindă şi pe ea s'aşază
Când va fi să easă cine-va să vază.

Şede el şi-aşteaptă, şede, maî stupeşte
Dă pe ceafă cuşma şi aşteptînd gîndeşte :

— „Iacă, mă mieram eu, cînd prin murgul săreî
„Se pornesc cu cîrdul, unde merg boeriî! !...
„Eî veneau aice! Auzişî minune!
„Las de-acum acasă ştiu că am ce spune!
„Eî aice vin, lasă... Doamne cît trăeştî
„Multe vezî!!... Dar uite gusturi boereştî!...
„Ş'apoî ce 'ntunerec!... Mamă, mămulică,
„Parcă-Î iad, nicî mîna nu zăresc, nimica...
„Dar boerul oare prin ce loc să fie ?
„Tot pe-aicî... dar unde ? D-zeu îl ştie...
„Dar trăsura încă şi cu caiî meî
„Ce maî fac săracii ?! Tocmai unde-s eî! !...

Cam aşa la teatru stînd Ion gîndeşte
Până cînd adoarme. Teatrul se sfârşeşte,
Lumea merge a casă, ear Ion remîne
Tot la teatru până se trezeşte mîne.

Demineaţă însă mînî cum se trezeşte
Pe-o bageagă ese şi spre tîrg priveşte,
Cată 'ncolo 'ncoace, ca vr'un om, să vadă
Până ce-şî opreşte ochi 'ntr'o ogradă,
In ograda tocmai unde îşî lăsase
Caiî şi trăsura sara cînd plecase.
Şi vezend pe-un altul caiî adăpîndu-şî
Şi de-aî lui a minte tocmai aducîndu-şî
Strigă din băgeagă:
— „U! Iu !! Dacă vreî
„Maî Ghio, maî, adapă-mî şi căluţii meî.
„Dă-le şi lor apă, dă-le la tuspatru
„Şi-î adapă bine, că eu sînt la featru !!...

CIZME DE'MPRUMDT

Un flăcău având sc vede gust şi el. să meargă-odată
In colo prin sat la horă să se 'nvîrtă cu vr'o fată,
Şi ne-având şi el ca alţiî cizme bune dejucat,
De nevoie ce să facă ? S'a luat şi-a 'mprumutat.

Dar pe cînd era el tocmai'prins cu toţi acum la joc
Şi da 'n pinteni şi'n călcâie şi bătea 'n păment cu foc,
Hop atunci veni şi omul care cizme i-a fost dat
Şi 'ncepîi să-î strige 'n faţa lumeî toate de prin sat :

— „Maî cu milă băeţele
„Ştiî că cizmele-s a mele!
„Meşter eşti de hanganale
„Dar şi cizma-i cu parale!"

De ruşine atunci flăcăul caută de'l întâlneşte
Şi cu mult necaz îl ceartă că 'ntre lume-1 necinsteşte

Omul iar se ruşinează pentru vorba ce-a grăit
| g i se roagă ca să-1 erte c'a vorbit nesocotit.

— „Hai, de-acuma, frate dragă,
„Haide du-te, el îî zice,
„Şi tot joacă şi iar joacă
„Lasă cizma să se strice!
„Nu-ţî maî fac, ţi-o spun pe cinste,
„Bănuelî de-acum de loc.
„Du-te, bre, şi joacă'n voie
„Şi te satură de joc.

Decî flăcăul făr de grijă după-atîtea câte-î spune
'•Se porneşte şi se duce şi din nou pe joc se pune.

Dar vezend acuma omul că de joc el poftă n'are
tŞi părendu-î reu, se vede, că-î făcuse supărare
Se gândeşte c'ar fi bine să-î maî dea curaj şi el
.Şi-î tot strigă:

— „Haî, băetc, nu maî sta la gând de fel
„Nu-ţî maî pese de parale
„Bate 'n cizme ca 'ntra-tale."

ȚIGANUL LA PLUG

Un țigan odată, la un om intrase
Ca plugariu și tocmai cînd îl îmbrăcase
Omul cu căciulă, cu opinci, suman,
De jurai văzîndu-1 că nici nu-î țigan,
începu să facă mofturi, să s'alinte
Că e greu la pluguri și de acu 'nnainte
Nu maî întră, Doamne, într'așa simbrie
Hămisit de foame, orî și cum, să fie.

— „Hai maî iutî la treabă nu maî face gură,
„Zice odată omul, cată-ți de arătură
„C'apoi strîc tocmala... Cred că nu-țî prea vine
„Să te duci ca napul cum venișî la mine ? !

— „Nu mă tem bădica
„Asta nu-î nemică.
„Doar mă chieamă Pralea
„Care apucă valea

t
âL
P

„Și se duce dus
„Tot spre huciîi în sus
„Pană 'ntr'un alt sat
„Cum e îmbrăcat.
„Fuge nicî nu-i pasă
„Plugu 'n drum îți lasă

„Dumneta bădica
„Te numești Tănasă ?...
Ast-feliu zice atunce, ca respuns țiganul,
Imbrăcînd pe mînecî îngrijit sumanul.

— „Ba otic mă chiamă cel cu pasul lung
„Și 'ntr'un duh pe Pralea numaî ți-1 ajung
„Ș'apoî cu oticul ți-1 măsor pe spate
„Cît de lung e Pralea...
„Ian respunde frate
„Ce socoțî de mine, nu mă chem frumos?"
întrebă și omul „spune"
— „Bucuros!
„Da, frumos, se poate ; dar cînd bagi de samă
„Cum aî zis bădica, Doamne reu te chieamă."

POGÂIHȚA BEȚIVULUI

Un bețiv odinioară — dar eu zic că se putea
Chear şi ne-bețiv să fie, ci se tragă la mesea,
Că el alta nu făcea
Ci căta numai să bea —
Cum trecea pe lîngă-o crăşmă orî pe lângă -o băcănie
Şi păhărele cu ochiul îî făceau parcă să vie
Vra să intre, însă-şî zice :
„O! Pîrdalnică de gură
„N'o să-ţî vii odată 'n minte
„Să te laşî de beutură ?!
„Ved şi eu c'aicî e crâşmă
„Şi sunt sticle şi butoaie
„Ce-ar putea să-ţî ude gâtul
„Şi picioarele să-ţî moaie ;
„Dar, la dracul, e ruşine !
„Haide, fii şi tu bărbat!
„Nu intra, ci treci alături
„Ca şi cum ai fi uitat.

„Zi: nu voiiî şi treci 'nainte,
,.Şi-o să vezî că merge bine.
„Inccputu-î anevoie
„Urma vine de la sine

Si zicend ast-fel în sinc-şî. se trezi c'a şi trecut
De la crîşmă hât departe, precum planul şi-a făcut.
Si voios de-aşa ispravă, când vezii cu bucurie
Că maî are el într'însul încă-atîta bărbăție
Zice :
— „Bravo, dragă gură !
„Ia acuma ved şi eu
„Că-s stăpân deplin pe mine,
„Ca se bou orî să nu beu.
„Ce să-ți fac, iubit'o, spune ? —
„Nu ştiu cum să-ţi mulțumescu
„Că trecuşi de crîşmă-alături!!
„Hai 'napoî să te cinstescu."

POCLONUL ȚIGANILOR

Nu ştiu cînd odată, la vr'o zi maî mare,
Cînd aceî din ţară care maî de care,
Ca supuşî pocloane Domnului duceau
Miei, curcani şi alte ... care ce puteau,
Auzind ţiganii hotărîră 'ndată
Ceriul şi pămîntul totul să rezbată
Şi pe dracu 'n patru dac'ar fi să-1 facă
Numai serbătoarea nu cumva să treacă
Fără să găsască vr'un poclon de samă
Dar poclon !... să zică Domnul: valeu, mamă,

Deci încep acuma lucru 'n cale a pune;
Unul spune una, altul alta spune,
Dar din toată vorba tot nemic nu ese.
Maî pe jos de alţiî iară-şî să se lese,
La ţigani ca dînşiî le venea ruşine,
Căci putea să-î rîdă negreşit orî cine
Unul dă din umeri, altul maî vorbeşte,
Altul plin de ciudă strigă 'n ţigăneşte ;
Altu'n jos se uita fluerînd de jale,
Alţiî stînd de o parte tot se pun la cale.
Un. ţigan atunce între eî păşeşte ;
— Staţi, di'ntâiu le zice, scuipă şi tuşeşte;
Mîna'n şold îşi pune ş'apoi le vorheşte :

— „Ce mal dur la deal la vale,
„V'aţî tot pus, v'aţî pus la cale,
„V'aţî sfădit şi v'aţî bătut,
„Şi nemică n'aţî făcut!
„Măî aî noştriî!
„Ian maî staţi
„Şi pe Dediu l'ascultaţî
„Să vă spue Dediu vouă
„Cît e una cîte-s două ;
„Toate-s tot cu şartul lor;
„Ş'aţî luat'o prea uşor.

„Eu curcan poclon n'aşî duce
„Măcar dracul să m'apuce,
„Căcî se poate cine ştie
„Curcei dracului să-î vie
„Ca la domn în cap să-î sară
„Şi vr'un ochiă să-î scoată afară ;
„Orî vr'un miel gîndiţî c'aşî vrea ?
„Sărăcuţ de maica mea !...
„Să duc oae ca să-mî zică
„Prost ca oaea ? Mamulică !
„Pentru noi aceste nu-s !
„Miei, curcani maî toţî au dus.

„Ca poclon să-î ducem dar
„Eu socot... ceva maî rar,
„Și covașă m'am gândit
„("ar fl foarte nimerit ;
„Că covașă n'a mîncat,
„Cît e Domnul de bogat.

Brava Dediu ! Brava ! strigă toțî de-odată
Și din palme veseli toțî încep să bată
Toțî găsesc că-î bine ș'apoî chiar s'apucă
Domnului covașă ca poclon să-î ducă.

Și-au găsit covașă. Unul așeză
Putina pe capu-șî și la Domn plecă.
El mergea 'nnainte. După dînsu'n urmă
Merg de rînd țiganii. Dc vorbit nu curmă,
Sfătuesc acuma cam ce urătură,
Cînd vor da covașa, spune-vor din gură.
Deci au zis câ'ntâiul astfeliu să vorbească
Dînd la Domn covașa :
— „Domnul să trăească !".,
Iar ceilalți în urmă vor ura și eî
Doamna și copii și supușii sei.

Cînd la domn ajuns'ati toți zicend în gînd
Urătura care le venea la rînd,
Maî întâiu intrat'a, cum au fost vorbit,
Cel ce-avea covașa. Pragul a pășit
Dar din urmă iată unul Fa călcat
La opinci pe-o-ață. El s'a 'mpiedecat

Și-a căzut, covașa... toată s'a vărsat ;
Iar de ciudă-atunce zice necăjit:
— Berechet al naibeî fii afurisit !

Iar ceilalți de-a rîndul strigă fie-care
Cum pe drum vorbise fără vr'o schimbare :

— Și Doamna, Domnița !
— Si-ale beizadele!
Toate păn la una mari și mititele !
— Și-a lui neamuri toate !
— Si mosi!
— Și nepoți!..
— Și oștirea 'ntreagă !
— Și supușii toțî!...
— Și noi cu covașa !
— Și eu robul său !...
— Da ! Amin, s'aj ute Sfîntul Dumnezeu !...

PORCARUL SI BOERUL

Un boer tocmise-odată
Pe-un porcar ; şi la tocmeală
I-a fost zis să ţină bine
Tot în bună rînduială :
Să 'ngrijască porcii bine,
Să-i îndrepte ; să s'apuce
Să tocmească tot, de-a rîndul,
Şi coteţe şi uluce...
Şi'n sfîrşit porcar să fie
Şi cu mintea şi cu trupul,
Nu, năimit să lase porcii
Nepăziţî, să-î iee lupul.
Iar apoi!...

S'a dus porcarul
După slujba ce-şî avea,
Nu la curte doar, să doarmă
La boer pe canapea.

Mai tîrziii, hăt, tocma 'n urmă,
Cum eră 'ntr'o zi la cîmp,
Pe Ia porcî veni boerul
Ca să-i vadă vr'un răstimp.
— „Heî, l'întreabă : ce-ţî fac porciî ?
„Cum se'mpacă eî cu tine ?..."
—• „Ce să facă, dă, cucoane,
„.Să trăiţî, ca porciî, bine!"
— „Gardu-i bun acum ? Orî tot îî
„Găurit precum fusese ?
„N'apucî bine să 'nchizî porcul...
„Şi el ţuştî la dracul ese!"
— „Gardu'i bun, he, heî! că uite,
„L'am tocmit doar eu săracul!
„Să te 'nchid acum, cucoane,
„Nu mai îeşî să fii chiar dracul !"
— „Dar de cele coştereţe
„N'ai uitat ?...
— „Dar unde sfîntul!
„Poţî să dormî acuma'n îele,
„Nu te-atinge, zeu, nicî vîntul!!..
„Tot am dres şi toate's bune,
„Orî ce-î vra şi ce-î căta..."
— „Ei, da porciî 's graşî încaltea ?"
— „Ho! De-ai fi şi Dumnea-ta! "
— „Dar îs toţî ? Di*ntr'înşiî lupul
„N'a mai şters ?
— „Aşa! De unde ? *I*
„Cînd îs eu, cucoane, aice,
„N'avea grija'ţî pot respunde."

— „Dar purcei atîția 's numai ?
.Di'ntr'atîtea scroafe !.. mă?!..
..Pentru ce nu fată toate ?
.Măî Timofte ? !...
D'apoi dă!

CE MĂGAR!

Un Țigan, precum se zice,
Nu ursar orî lingurar
Ci de ceî ce şed prin sate,
Căpătase un biet măgar.
Dar făcîndu-î hojma slujbe
Ce-un măgar putea să facă,
începu cu 'ncet Țiganul,
Vita luî, să nu-î maî placă :
îî găsâ cusur acuma,
Zicînd : „Doamne, ce păcat
„Aşa vită muncitoare
„S'aibă darul de mîncat!"
Și'ncepîi de aice'n colo
Din tain să-î tot scurteze
Ca să vadă n'or fi chipuri
De mîncat să-1 dezbăreze.

A-zî scurtează, mînî scurtează,
Și cu cit maî mult scurtă

El vedea că şi măgarul
Mînca numai cît îî dâ.

— „Haide, zice, aşa 'nainte !
„Asta-î semn că merge bine.
..Dracu-î drac, dar cît îmî pare
..Tot nu-î meşter el ca mine !"

In sfîrşit cu încetu-ajunge
Ca nemic să nu-î maî dea —
Nicî un paîil batîr, de zare,
Şi nicî apă chiar să bea ...
vŞi umbla fudul Ţiganul
Povestind la toţî prin sat
Cum deprins'a el măgarul
Să trăească nemîncat:
— „De-acum n'am de dînsul grijă,
,.Pot să-1 las orî cît îmî place
„Şi, la drum de vrau să umblu,
„Cheltuială nu-mî mai face.
„Pot de-acum în voie bună
„Tot să-1 port şi iar să-1 port!..."
Dar acasă cînd venit'a
Şi-a găsit măgarul mort.

— „Ce măgar!! Să piează "ţi place,
..Dobitoc nejudecat,
„Tocmai cînd se deprinsese
„Să trăească nemîncat!..."

SFÎNT-ION

Un călugăr, într'o vreme,
Di'ntr'un loc de la vr'un schit,
Cum eră cu gîndul hojma
La'nchinat şi la cetit,
Cam adese'n vremea săreî,
Nu ştiii cum de se făcea
Că'ntr'un sat di'mprejurime
Se'ntîmplâ de rătăcea.
Şi fiind că şi prin sate
Cum sînt cînî mai sînt şi strâjî
Şi ispite şi guri rele
Şi bărbaţi fricoşi de vrăji,
El ca om sfinţit şi pacînic
Ca să scape de-al de-aceste
Şi să-î dee lumea pace,
Sfînt-Ion zicea că este.

Cu-aşâ chip în totdeauna
El era chiar găzduit;
Maî vîrtos de gospodine
Ce-aveau gînd de pocăit.

Dar o dată, de 'ntîmplare,
Orî că 'mpins de necuratul —
Cînd eră din nou la gazdă,
Hop că vine şi bărbatul.
— ..Cine îeştî? şi cum te chiamă?"
— „Sfînt-Ion" ... femeea zice.
— Sfînt-Ion !!... Aşa, tu sfinte,
„Mi-aî fugit din raiu aice ?"
Hăţ de barbă ; îea-1 de plete;
Trage, 'ntinde, pune-1 jos ;
Dă-î la fălci şi dă-î la ceafă;
Dă-î sub coaste, dă-î vîrtos...
— „Sfînt-Ion!! Aşa-î?... Dar eu-s
„Sînt Petrea!! Cată bine
„Că de-asară de cînd umblu
..Prin meleaguri după tine!!
„Cînd să 'nchid asară raiul
..Sfinţii toţî erau, iar tu
„Nicăiure!! 'Ntreabă, cată!
„Sănătate. Nu-î şi nu !
„Ce? Te joci cu Sfîntul-Petrea?!...
L'a sfinţit — într'un cuvînt;
Căci venise cum venise,
Dar s'a 'ntors socot chiar sfînt.
— „Las, Sînt-Petrea, ţine minte!
„Suflet varvar si nătîng.

„Las. mă duc să cat eu, lasă
..Vr'un Arhanghel să meplîng..."

— „Poţi să caţî şi răsarhanghcl!
..Poţi te plînge şi la dracul!
„Dumnezeu, de chidă-asară.
,.Mi-a tăiat pc-o lună hacul!..."

BUZATUL LA BISERICA

Doi prieteni, unul înse cepeleag şi tătăit,
Iar celalt un surd ca surzii şi buzat de prăpădit
La Biserică mersese, de vr'un Paşti orî chiar şi'n post
Unde, cred, şi d-voastră i-aţî văzut, de veţi fi fost.

Iar acolo ce să facă ? Cel buzat cătâ pe sus,
Căci o muscă drept pe nasul unei sfinte s'a fost pus ;
Iar celalt gîndea la crîşmă, orî gîndea că nu dormise,
Căcî un cîrd de mîţe 'n podu-î toată noaptea miorlăise.

Ceialalţî oameni iar, ca lumea : unul face cruci, se'nchină ;
Altu-şî suflecă musteaţa pentru rumăna-I vecină ;
Altul cască, altul doarme, şi mai multe de-al de-aceste
Sufleteşti şi tainici fapte, ca 'ntr'un loc sfinţit ce este.
Fişte-care 'şî cată treabă, trierînd mereu cu gîndul
Şi cu ochii de-a măruntul măsurînd pe toţî de-a rîndul :
— „Cela e cu haine noue,
„Dară cizma-î e cîrpită.

„Ceea-î mîndră ; ceea-î slută ;
„Easta e sulemenită.
„Celalalt a spus o vorbă
„La urechia nu ştiu cuî,
„De-aşî eşi de-aice, lasă,
„Am să-î spun nevestei luî.
„Ista-î Gheorghe. Cela-î Toader.
„Easta-î mama luî cutare.
„Dar acel cu chebea lungă
„Nu-î de-aice mi se pare.
„Cine-fi-va ? Cum ? De-unde ?
„De departe-î ? Din ce sat ?
„Şi ce cată el aice ?
„Oare fi-va însurat ?"

Cam aşa făcînd cu toţii, mai în urmă s'a 'ntimplat
C'un Vasile orî Tănasă l'a zărit pe cel buzat.

— „Dar acesta cine dracu-î ?
„Uit'te gura cum îşî ţine !"
Zice 'n gândul său Tănasă,
Pe buzat ochindu-1 bine ;
Dar precum şi el oleacă di'ntîmplare surd eră,
Iî păru pe 'nchipuite că buzatul fluerâ.
— „Heî, ce flueri, nene ? 'î zice.
„Eşti în codru ? orî la porci ?
„Nauzî bre? Te faci că nu ştiî?
„Te facî surd şi nicî te 'ntorcî!
„Heî, n'auzî ? He-heî, ureche ! ?
„Ce! la dracul, n'ai ruşine ?

„Strîngeţî botul, că'ncredinţă,
,.Daî de dracul, zeu, cu mine !!..."
El tot strigă, iar buzatul, fiind surd precum am spus,
Nicî gîndea ca să-î respundă ci privea mereu pe sus.
Şi-i respunse cepeicagul cum vorbea el tatăl at:
— ,,Lalala-tă-l, te-l mai tuduî,
„C'ata-î el de fel buzat!"
Luî Tănasă-Î pare, înse, c'ar fi spus că e bogat.
— ..Iaca ş'asta-î, zice, una ce-aud a-zî întăiea oară,
„Dacă-î el bogat, de-acuma, ce?... să fluere ca'n moară!

S'A' TDRCITU-S1 BĂIATUL!

Un ţigan, de mult—cînd Turciî—
Ce şi-a pus isteţu 'n minte,
Orî c'aşâ eră şi moda
Mai prin vremea din'nainte,
Orî că fost" a pus la cale,
Nu ştiu, zeu, să maî descurc
Ştiţi atît că vine-a casă
Si se face c'ar fi Turc.

"— Ţustca-manda-na-galeata!... strigă odată el răstit.
/Şi pe dată ceî de-a casă remîn lemn. S'a isprăvit,
-Văd chiar Turciî! Vin să-î taie. S'a'ncheiat de-acum veleatul
-— Dediul mameî!
— Ţuştea-manda!
— S'a turcitu-se băiatul!..

S'a turcit şi pace bună.
Păn şi limba şi-a uitat.
Dediu în coace, Dediu încolo,
Dar degeaba-î orî-ce sfat.
El respunde : ţuştea-manda
Si cuvinte tot turceşti
Cum zic : ăla, ăsta, ăia,
Cei ce-aud de Bucureşti.
Despre treabă nu-î nicî vorbă. — Adă lemne !
— Adîmîm!!
Adă apă, du-te 'n colo. Nicî gîndeşte :
Căldărîm!!
Ce să-î facă ? Roagă-l plînge :
Nicî o treabă, chiar să mori.
De mîncat mînîncă înse,
Cît un popă în serbătorî.

Dar norocul e pe oameni:
Turc eră şi Dediu, înse
Niste gîşte cam bezmeteci
Intr'o sară tot le strinse.
Şi stăpînul, om al naibeî,
Nu să fie mulţămit
Căcî un lup putea pe noapte
Să le fi chiar gîtuit
El aleargă 'ndata mare
La judeţ şi-î spune fapta.
Şi judeţul, ca judeţul,
Păn la una păn la alta,
Iea pe Dediul şi-l lungeşte
Si s'apucă să-l măsoare.

Dediu uită de turcie
Si răcneşte :
— „Of, mă doare !"
Dară mă-sa ca de milă strigă :
-- „Trage-l! îndeseşte
yăcî îl văd că 'ncepe-a rupe puţintel pă rumaneşte.

ZI C'AÎ FRIPT!

Cînd a fost de mult odată,
 Că doar astă-zî nu mai sînt
Nicăiurea cîtu-î lumea,
 Aşa oameni pre pămînt,
Spun c'a fost un om amarnic
 De zgîrcit. Eşise buhul
Că putea pentru-o leţcaie
 Să plesnească, să-şî dea duhul
Xu primea pe nime 'n casă,
 Nici săteni nicî călători
Şi mîncarea s'o mînînce
 Ar fi vrut şi de trei orî.
Avea podul plin de lucruri :
 Porci tăeţî, slănini, cîrnaţî,
Cline ştie din ce vreme,
 Dar ne-atinşî şi ne gustaţi,
încuea tot, păn şi lucrul
 Ce era cel mai netrebnic :

Stau lăcăţile de-a rîndul
 De la pod şi pân de zemnic.

Intr'o zi lipsi de-a casă,
 Iar femeea s'apucă,
Scoborî cîrnaţî, de poftă,
 Şi -î şi fripse şi-î mîncă.
Cînd veni el, simţind miros,
 întrebă pe loc de-a fript.
Ea, să-î spuie drept se teme,
 Zice : „Nu, nicî n'am gîndit"
—„Fript'aî!" —„Nu !" —„Ba da!" —„Ba nu!"
 — „Ba chiar fript'aî, spune drept"
•—„N'am tript!" — „Spune, că-mî fac sama.
 „Iaca na ! mă stringe 'n piept!
„Mor! Aî fript femee! Spune!
 „Zi c'aî fript!" — „Ba nu, bărbate!!"
Nu şi nu femeea zice.
 Omul cade jos se zbate
Şi se 'ntinde şi-şî dă duhul.
 Ba curat a fost murit
Numai cînd şi cînd prin şopot mai zicea: „Femee-aî fript!"
Dar femeea una tine : „Nu si nu."

La urma urmei
Chiamă popa să-1 îngroape şi se dă de veste lumeî
C'a murit. Aduc coşciugul! Trag şi clopot, vin şi popii,
| In sfîrşit chiar vin să-1 îeie cu năsăliî, vin şi cioclii.
- Si el mort.

Dar cînd femeea maî trecea pe lîngă dînsul
Tot şoptea : „Fripseşî, femee." Iară ea urmînduşî plînsul
Cît putea ţipa de-odată de credeai că moartea-î vine :
„Scoală, scoală Constantine,
„Că n'am fript friptâ-n de mine!"
Şi de-acolo păn la groapă cît a mers necontenit
Tot aşa l'a plîns nevasta şi tot ast-fel l'a' bocit :
„Constantine, Constantine,
„N'am fript, nu friptâ-n"de mine !"

Cînd aproape să-1 dea 'n groapă, sta femeea la secriîu,
El mai zice : „Măî femee, zi c'ai fript de vraî să 'nviîfl.
Dar ea vorba cum i-aude şi mai groznic suspinînd
îî respunde tot cu ofurî şi cu bocet şi plîngînd :
„Nu te duce, Constantine,
„Că n'am fript, friptă-n de mine !"

Iară cînd la urmă fost'a groapa gata astupată,
Neputînd să-şî ţină focul cum eră de supărată,
Se sui pe terna gropeî, pe-o ureche 'şî puse fesul,
Sărea 'n sus bătînd în pinteni şi la bocet schimbînd versul,:
Din bocit şi din oftat
Scoase-un cîntec de jucat:

„Ba am fript bărbate, ha !!
„Zupa, zupa, zupa na !!"
„Şi-oiu mai frige şi-oiii mînca
„Zupa, zupa, zupa na !
„Şi-am să frig cîrnaţii toţî
„Zupa, zupa, zupa, na !
„Vin mă bate dacă poţi j ᵇⁱᵍ
„Zupa, zupa, ha!

JIDANUL CALARE

. Un jidan, văzînd că lumea povesteşte 'ntr'o 'ntinsoare
Că de cînd e lumea lume sămănată pe sub soare
N'a fost ochiu să vadă încă cel puţin din întîmplare
Vr'un jidan cu haina lungă şi'n papuci suit călare,
Se gândi că nu-î de seamă şi că-î lucru ruşinos
Ca să lase gura lumeî să-î scoboare- aşa de jos,
Şi 'ncepîi pe loc să facă pregătiri cu muzici, bal,
Că 'n sfîrşit şi el o dată să-se 'ncalece pe-un cal.

Şi-a cătat un cal cu minte. L'a legat, l'a ferecat,
Pân' şi gura să nu-1 muşte a plătit de i-a legat.
I-a. legat apoî şi ochii şi cu pături la'nvălit
Nu cum-va să'i fie frică la suit şi călărit;
Căci el vrea de se putea
Ca să-î pară c'ar şedea
Nu pe cal ci pe-o saltea
Precum însuşi el zicea :

„Mergî călare ? Mergî călare !
„Bine. Las să fie bine.
„Dar destul că eştî călare,
„Să maî vezî si cal sub tine ? !

S'a gătit, decî, s'a gătit ;
Duminecă s'a gândit,
Lunî pe-amiază a hotărît,
Pe Marţî calul şi-a găsit,
Mercurî însuşî s'a 'mbrăcat
Pe Joî calul a 'nşelat ;
Iară Vineri, cum se spune,
Cînd făcuse tote bune,
Trebuia cu pompă mare
Să se urce si călare.

Şi-aşa cum a isprăvit
De gătit şi pregătit
Şi de faţă au fost venit
Tot norodul de prin sat
Ca să-l vadă 'ncălecat,
El atuncî s'a 'mbărbătat
Şi pe loc s'a opintit
Şi spre cal s'a repezit
C'o iuţelă aşa de mare
Că era din întîmplare
Să se urce chiar călare.

Inse nu s'a încălecat
Parcă-a fost, me rog, jurat.

Parcă dracu a fost pocit :
Tocmai cînd s'a opintit
Şi era la 'ncălecat
Calul coada şi-a mişcat,
Tot curajul i-a stricat
Cât era de 'nfîerbântat.

Dar a dat poruncă 'ndată,
Coada iutî a fost legată
Şi temeinic priponită
Si 'ndosită si 'nvălită.
Că precum era el doară om cu cap şi priceput
Ca să nu-şî maî strice rostul socoteală şi-a făcut
— „Dea din coadă cît o vrea,
„Nu mai muşcă el cu ea!
„Dar de ce să-l lasî să dea ?

Iar din dată ce-a sfârşit
El, din nou s'a repezit.

Dar acum de a doua oară
Lumea 'ntreagă se 'nfioară
Nu mai zic nicî un cuvînt,
Ci-l privesc făcîndu-şî vînt
Dând din mânî şi fălăind
Şi spre cal în sus ochind ;
Că ochîa şi se gătîa
Si puţin de mai sărîa
De cal dincolo trecea !

Inse-a fost împiedecat
Căci în gând s'a judecat
Maî nainte de sărit
C'ar fi mult maî nimerit
Ca să pună de 'ncercare
Pe vr'un altu 'ntâiu călare.
Că precum era din fire bărbătos şi plin de foc
Mai era şi om cu minte şi chiar zise atuncî pe loc
— „Nu me tem să 'ncalec, zeu!
„Dar de ce dintâiu chiar eu ? !

Şi-a cercat, călărî a pus
Pe rînd oamenî mai mulţi sus.
Şi-a cercat, a tot cercat,
De a măruntul s'a uitat
Şi cînd însuşi a văzut
Că nu-î lucru de temut
Hotărît'a hotărît
Să se suie negreşit.

Dar acum de a treea dată
Lumea 'n juru-î adunată
începuse a tremura
Rugăciuni a cuvînta
Dumnezeu să-î întărească
Şi cu îngeri să-î păzască
Ameţeală să nu-î îea
Cînd o fi de vor vedea
Aşa straşnic călăreţ
Cu perciunul lung şi creţ
Cu brîu negru pe 'mprejur
Cu căciulă de samur

Cu ciorapi şi cu caftan
Tocmai ca un căpitan.

Iară el precum şedea
Face lumeî chip să stea.
Ş'apoî haide voiniceşte
In papuci se sprijineşte
Şi de o dată plin de foc
Sare 'n sus strigând : noroc!
Şi remâne tot pe loc!!...

Insă iată acum pricina pentru ce n'a 'ncălecat :
Cît umblase şi gândise, şi mai cît a fost cercat
Ajunsese Vineri sara. Şi spre Sâmbătă-î păcat,
Cum chiar el a judecat :
Mergî călare ? Mergî călare !
Nu-î vr'o treabă aşa de mare,
Nu-î vr'un lucru de lucrat,
Dar spre Sâmbătă-î *păcat!*

Nu ştiu unde rusul alerga grăbit,
Dar pe-un drum pe 'ncunjur fost'a nimerit,
Şi mergea sărmanul şi mergea, mergea
Numaî drum în ochii altă nu vedea.
Cine-va văzindu-l l'întrebă :
— „Dar unde
„Mergî aşa cu grabă ? —
Rusul îî respunde
In cotro se duce şi că se grăbeşte.

Cellalt vrîndu-î bine, stă şi-l sfătueşte :
— „Du-te ia pe-aice că-î aprope tare,
„Pe-acolo e 'ncunjur, e cu depărtare !
— „Se 'nţelege lucrul! Astfel trebueşte
„Cum departe-î locul lung şi drumul este.

— „Nu-î aşa. E 'ncunjur, nu m'asculţî ?
„Ascult,
„Asta nu-î pricină, dar de mers e mult.

— „Mult, pe-acolo este, dar pe-aice nu-î
„înţelegi acuma ? Ce te faci tehuî?

— „înţeles, dar ş'apoî dac'am înţeles ?
, Merg eu tot pe-aice, că tot am de mers...

TACI SI ZI CĂ-Î IRMILIC

Intr'un sat un popă o-dată, ca duhovnic s'a gîndit
C'ar fi mult maî părinteşte, lucru mult maî nimerit
De cît tot cu gologanul : ţira, ţira, să-î plătească
Liturghii şi sărăcuste pentru partea sufletească,
Ceî ce vor şi au plecare pe la dînsul ca să vie,
Ca duhovnic să le facă taina de duhovnicie,
Pentru-orî-ce păcat maî mare să-î plătească-un irmilic,
Iar leita, puişorul : cîte-un păcăţel maî mic.

Astă mică rînduială
Intr'o vreme scurtişoarâ
II făcu să stringă bietul
Irmilicî vr'o sutişoară,
Sărmănelul! Numaî unul
Trebuea ca să-î maî vie
Şi se coase-apoî colţunul
Suta 'n capăt chiar să fie.

£Cam pe atunce iată vine un creştin să se grijască
?opa pune patrahiru! şi s'apucă să-î citească.
|A cetit. După cetire întrebărilc-apoî vin.
«.'Ca să-şî aibă acuma popa sutişoară luî deplin :
— „Ce greşeli maî mari, întreabă.
„Ce păcat ai săvîrşit!....
— „De păcate mari, părinte,
„Bodaproste, m'am ferit...
— „Ce vorbeşti ?! Dar cum se poate ?!..
—- „Zeu. părinte, n'am făcut.
„Cu tăgadă nicî o dată
„Ca să umblu iar n'am vrut :
„Las să-mî fie mie 'n suflet
„De nu-î drept...
— „Poate-aî văzut.
„Pe vr'un altul ?
— „Nu părinte
— „Atunci poate te ai gîndit?...
— „Nu se află, părintele,
„Să mă crezî, ţi-o spun cinstit,
„Zeu că nu. Şi de venit'am
„Astă-zî la duhovnicie
„N'am venit că am păcate
„Am venit de datorie,
„Să-mî maî faci vr'o rugăciune,
„Vr'o molitfă să-mî cetiţi
„Şi cu darul de duhovnic
„Să mă maî blagosloviţi ;
„La nevoie, părintele,
„Numai chiar blagoslovit

„Dacă eşî de la duhovnic,
„Tot nu eşî cum aî venit,
„Dacă-î dar, e dar părinte !
..Dacă-î dar, s'a isprăvit.
— ..Da, că daru-î dar, aşa e,
„înse uit'te vezî nu vine
„Să nu spuî nimic... la dracul!..
— „Dă, părinte, ştiî maî bine
„Cum socoţî...
— „Atuncî respunde:
„N'aî furat cum-va vr'un bou ?
— „Doamne, Doamne, părintele,
„Dar de unde !! Nicî un ou.
„Mă ferească Domnul sfîntul
„Ca să fur, orî ca să 'nşel.
„Nu-s eu doară, părintele,
..Om cu patemî detaşa fel!
— „Bine, bine, zice popa, n'aî furat, te cred cum spuî
„Dar arunce spune'n glumă c'aî furat, păcat doar nu-î.
„Zi şi tu, doar mare treabă-î ca să zicî ?! Respunde dară
„N'aî căzut cum-va, creştine, în vr'o faptă de ocară ?
„N'aî furat ?...
— „Ba da, părinte.
„Dă păcatul!.. Am fuiat!
— „Ce-aî furat ?
— „Apoî părinte
„Drept să-ţî spun m'am scăpătat.
,.Si am furat un bou.
— „Eî bine,
„Fiul meu, e greu păcat

„Furtişagul!.. Drept aceea
„Ţine minte, negreşit
„Cînd veni-veî maî pe 'ncolo,
„MM aci 3a împărtăşit
„Irmilicu-mî vei aduce,
„Ş'apoî fi-veî ispăşit!...

s'a sfîrşit. Pe mîne omul căutat'a de a cioplit
Jl'ntr'o scoarţă o roticică mărişoară potrivit
am aşa ca irmilicul. Mînî s'a dus la 'mpărtăşit.

„Ţine iată părintele, după cum maî îerî mi-aţî spus
^Am cătat să-mî ţin cuvîntul, irmilicul v'am adus.
„Dar acesta irmilic e ? Văd o scoarţă, nu-î nemic.
„Eu n'am zis c'am furat boul ?!.. Taci şi zi că-î irmilic.

CĂPRARUL ŞI JIDANUL

Un căprar din oaste s'apucase o-dată,
Nu ştiu de ce vină, pe-un jidan să-1 bată,
Dar la el jidanul îute se'ndîrjeşte
Cu 'ndrăzneală mare şi se cocoşeşte,
Si-1 întreabă :
—• „Ascultă cum mă ieî de piept
„Şi-mî trînteştî cu pumnul? Cum şi cu ce drept?...
„Eşti Căprar ? Şi ?... Ş'apoi ? !.. La Sergent te-oî spune
„Şi-i vedea tu, lasă...

— „Haide du-te spune !!...
Zice atuncî Căprarul, vrînd să-1 năcăjască.
Iar jidanu "ntruna, vrînd ca să-1 smerească :
— „Ce Serjent la tine, zice, nu-î nemică ?
„Dar Locotenentul ?....
— „Nicî de el n'am frică

t,

,— „Nu ţi-e frică?! Atunci ţine minte, lasă,
;„Spun la Căpitanul...
— „Ce? De el îmî pasă?!

' — „Nu te temî de dînsul ? Brava, tare bine,
„Domnul Căpitanul nu-î nemic la tine ?
• „La Maior atuncîa am să merg să spun
— „Spune cît îţî place. Du-te chiar acum!

— „Spun la Colonelul..
„Haide de! Halal!
„Tare-mî pasă mie !...

— „Spun la General!
— „Nicî de el nu-mî pasă, spune cît îţî place...
„Vra să zică nimeni, n'are ce-ţi maî face ?
. — „Nu...

— „Ba zeu ?! Nu-ţî pasă ?! ce vorbeşti? Respunde,
„Nu te temî de dînsul ?...
— „Să mă tem? De unde?!
„Şi... sfîrşeşte o-dată cu prostii de-a tale...
— „Spun atuncî la Vodă... spun Măriei sale...
•— „Ce Măriei sale? Ce-mi maî spuî de el,
„C'apoî chiar... de Vodă nu mă tem de fel.

,Nu te temî de mine ?!... Pace ? !... Sănătate ?!
Nu.
— „Atuncî încaltea vină si mă bate.

COPIII ȚIGANULUI

Un țigan văzînd, se zice,
Că, orî cînd, la el acasă,
Cu nevasta şi copiiî
Se punea să stee la masă,
Ce făcea
Şi ce dregea
Flămînd vecînic
Remănea.
Căcî copiiî mic şi mare
Cădeau lipcă pe mîncare,
Şi cărând cu atâtea lingurî
Horpăiau mîncarea singurî.
Stă la gîndurî ce să facă.

Da'n sfîrşit găseşte planul :
Iea cuțitul şi le taie,
De la lingurî tot găvanul,

Şi din lingurî scobitele
El le face lopățele ;
Că zicea că-s maî uşoare
Nu-s aşa ostenitoare.

Iar cînd vede că copiiî
Zic c'aluî uşoară nu -î,
Ca s-ă-şî mântue urechea
Taie coada la a luî.

După aste, cînd cu toțiî
Se pun iarăşî la mîncare,
Şi copiiî, ca locusta,
Cad pe ea şi 'ncep să care,
Ei tot cară
Si iar cară ;
Iar mîncarea curge toată
De prin lingurî, din afară.

Dar țiganul se'nțeîege,
El îî trage acuma 'n lege.

Decî copiiî ce să facă ?
Se uitau şi eî la lingurî ;
Căcî a lor umblau tot goale,
Şi ziceau, vorbind eî singurî :
„Ale noastre-s lungî şi late
„Dar nemică nu poțî scoate,
„Iar a tateî maî scurtică
„Ingenuche şi ridică!"

L'AÎ FĂCUT DE RÎS SĂRACUL!...

Un bărbat în multe rîndurî se plîngea femeeî sale
Cun flăcău din sat de-acolo, poate pus cum-va la cale.
Orî şi unde-1 întîlneâ
S'apucâ şi-1 tot rîdeâ.
Iar femeea — drept ca una ce'şi iubea bărbatul tare,
Că-şî găsise şi-un ibovnic, tot din dragostea cea mare,-
Zice : „Lasă, măî bărbate, c'am să-î trag o lăutură...
„Să se'nveţe cum să-şî puie altă dată frîu la gură."

Dar flăcăul, ţineţi minte, tocmai pricina povesteî
Se'ntîmplase ca să fie chiar ibovnicul nevestei.

Cînd trecu el deci pe-acolo, într'o zi, cînd s'a 'ntîmplaL
Haî nevasta îute-afară tîrîind şi pe bărbat,
Insu-şî faţă chiar să fie, la ocara ce-o să-î dee
Ca să vadă cît de mare-î răzbunarea de femee.
Deci punîndu-şî jos bărbatul, după' capu-î se cucuie
Şi s'apucă 'n gura mare să răcnească şi să-î spuîe :

— „Heî, măî ista, măî Mihaiu,
„Cu bărbatul mîeu ce-mi aî ?
„Ce-1 facî prost şi gogoman,
„Parcă prost îî din ist-an? !

„Heî, măî ista, cum te chîamă,.
„Fii cuminte îea-ţî de samă.
„Cu bărbatu-jnî n'aî nemic,
„C'apoî, heî! şi eu îţî zic :

„Innecate-ar
,^Mîezul turtei ;
„Osîndi-te-ar :
„Untul scurtei,
„Ouăle bogheteî,
„"* „Zama cucuieteî..."

„Măî femee, zice omul. Dar destul acum seracul!..."
• „Nu bărbate, las să-î dau eu, dacă'şî cată el pe dracul:
„Ce vraî măî ? ! Heî, măî, ce vraî ?
„Cu bărbatul meu ce-mî aî ?
„Vin bătrîn udâţi-ar gura
„Si schimbâti-ar cătătura!
„Bere-aî vin vieaţa toată !
„Cucoşî fripţi ochii să-ţî scoată!
„Azimă caldă
„Inima'ţî ardă."

- „Măi femee, zice omul. Tu te duci chiar prea departe."
-„Taci bre! Lasă. Las pe mine, să-1 învăţ eu, bade'o, carte.

„Măî, dar fire-aî osîndit
„Cu vin roş şi purcel fript!
„Cozî de mîel, curechîu cu rață
„Să-ţî pătrundă pănă'n mațe.

„Fire-aî bolnav şi la pat
„După ce veî fi 'ngropat!
„Nu'ţî îucapă bani'n pungî
„Nicî s'ajungî să maî ajungi :
„Luna — cu mina,
„Soarele — cu picioarele
„Stelele — cu oghelele
„Si curcubăul — cu melesteul...

— Măî femee!...
— „Las bărbate! Las ocară dacă'ţî cere
„M'a găsit în toane bune! Las că-î dau eu bani pe miere!
„Osîndi-te-ar, măî Mihaî,
„Câtu-î fi să fiî să aî :
„Umbletul lupului,
„Cîntecul cucului,
„Carnea casapului,
„Pieptul cazacului,
„Pînea pitarului,
„Glasul văcarului,
„Pumnul fierarului,
„Pofta măgarului...."

—„Măi femee! Bre!!.. Da lasă'l! Nul vezî zeu că de abia merge?
„Ce ruşine-î faci tu, Doamne! nicî cu Prutul nu s'a şterge...

I

— „Măî, scuipare-aî tu şi eu
„In gura bărbatului meu,
„Ce te legi de el mereu ?..."

— „Măî femee, las la naiba, l'aî gătit chiar, ce maî vraî ?
„Eu me scol de-acum ! Atîta-î!!..
— „Cum ? te scoli ? Nu vraî să stal..."
— „Nu. Destul! Atîta strigăt şi blestem şi gălăgie...
„L'âî făcut de rîs săracul!!... Maî mi-erâ ruşine mie..."

VULPEA JIDANULUI

Un ţăran o-dată numai singur ştie
Cum prinsese o vulpe zdravănă şi vie
Şi-o ducea...; dar unde,... nu ştiu—treaba luî
La boieriu la curte, orî maî ştiu eu cuî.

X'um mergea cu dînsa se 'ntîmplă să treacă
Pe la crîşmă tocmaî. Poposeşte o leacă
Trage o fliuşcă omul, şi 'nsfîrşit s'apucă
Să-şî aprindă pipa, ş'apoî să se ducă.

Dar jidanul cern şedea
Ca la crîşmă-la teşghea
Şi la Vulpe cum privea
Parcă'n minte asa 'sî zicea :

- „Vulpe-î ? Vulpe ! Las să fie!
„Ş'apoî ce? Ce-mî pasă mie?!

„Dar nu-î vorbă că e vulpe
„Şi nu-ţî pasă dumitale
„Dar ţăranul mi-se pare
„C'o să iea pe ea parale!
„Şi nu-î vorbă c'o să iea
„Las-să iea cu Dumnezeu !
„Dar de ce să ieî e singur
„N'aşî putea să ieu şi eu ?!

Şi gândind în acest fel,
Haî, la om încetinel:

Ba ţi-s frate, ba prieten
Ba cunosc pe tată-teu
Ba pe mă-ta, ba femeea
Ba... pe cine maî ştiu eu,
Şi-î tot spune şi î tot toacă
De femee de copil
Că-î cunoaşte păn la unul
Pe ceî morţî şi pe ceî viî.
Şi-î tot cîntă, şi cu 'ncetul
II îndeamnă ca să bea
Şi-1 cinsteşte şi-1 pofteşte
Cam cu sila tot să iea

Omul maî respunde: lasă, mulţămesc
Ba destul, ba ieartă, ba mă ameţesc
Iar jidanul, pace, nu maî isprăveşte
Tot îî dă să beie hojma şi-î vorbeşte :
Că-î e drag de dînsul, de copiiî luî
Si ca el de treabă om în lume nu-î

Ş'apoî maî cu 'ncetul începu să-î zică
Ca să-l iea tovarăş ; căcî alt-feliu i-î frică
Nu cum-va să piardă vulpea pe nemică ;
Zice că el ştie la nogoţ maî bine
Si că nicî prin minte poate luî nu-î vine
Cum se 'ntoarce lucrul:

— „Vezî te ducî la curte
„Spuî acolo, zice, două vorbe scurte
„Şi sfîrşeştî. Boieriul strigă ca să vie
„Să 'ţî iea vulpea, ş'apoî îţî maî dă şi ţie
,. Vr'un bacşiş acolo, ochiî să ţi-î ungă
„Şi-ţî maî mulţămeşte... Dar te doare 'n pungă
„Ca să-î dai din mînă tot în dar. Tocmeală
„Să maî facî, nu-ţî vine iar Ia socoteală :
„Ţi-î stăpîn, la dracul... EA gândesc maî bine
„La vînzarea asta să mă laşî pe mine,
„Să vorbesc cu dînsul, dacă vrei s'asculţî
„Bani să ieî pe vulpe împătriţi maî mulţi.
„La negoţiu sunt multe nicî în gînd nu-ţî vine,
„Trebui să-ţî dea baniî toţi, colea pe sin !"

Cam de o-dată omul nu prea se'nvoieşte,
Dar la urmă nu ştiu cum se răsgindeşte
Că 'nsfîrşit cu 'ncetul tot se tălmăcesc
Şi se pune la cale pînă se 'nvoiesc.

Iar apoî la cale după ce s'au pus
La boier cu vulpea amindoî s'afl dus,
Şi jidanu 'ndată mers'a 'n casă sus.

Ce-a făcut acolo, ce va fi vorbit,
Tîrgul cu boierul, înse-a isprăvit,
Şi boieriul chieamă şi pe om, să ştie
Mulţămit cu preţul dacă vra să fie.

Şi cînd vine-î zice :
— Uit'te, ca'n voeală
Noi făcurăm, bade, amîndoî tocmeală
Să vă dau pe Vulpe o sută de leî,
Cum socoti, răspunde, Bade, vraî să ieî ?

Dar ţeranul ce să zică
Nu prea mult se răsgîndeşte
Ce ţinend în mînî căciula
Şi 'nvîrtind'o 'ncet, grăeşte :
— „Eu cucoane drept să'ţî spun,
„Poate prost îs orî nebun
„Dar acum m'am săturat
„Tot parale de luat;
„Şi maî bine mă gîndesc,
„Cum se zic să nu greşesc,
„Că sînteţî boeriu mărit
„Şi de multe feţi cinstit,
„De cît banî, acuma, zeu,
„Vr'o bătaie-aşî vra să ieu."
Iar jidanul cînd aude se cam dă ceva 'napoî;
Şi-î priveşte pe amîndoî
Ş'apoî zice : „Cum, zeă bade astă-ţî trebui dumitale
„Pentru ce să ieî bătae ? ! Pentru ce nu ieî parale ?

— „Dă, de ce! Răspunde omul
„Nicî bogat nu-s nicî fudul
„Dar de banî sunt chiar sătul,
„Şi de-aceea nu maî vreu
„Voiu să schimb acum şi eu.

Dă p'aci, ba dă pe colo
Ba că-î eastă ba că-î treacă
Maî suceşte el jidanul
Şi pe mînî iar se maî freacă
Dar degeaba, omul ține
înainte tot cu-a luî
Pînă cînd vădind boerul că cu dînsul alt chip nu-î
Hotărăşte—cum tocmeala din 'nainte-a a fost făcută-
Pentru-o sută Ieî acuma să le deie bețe-o sută.

Dar țeranu-acum ce face
Zice:
— „Dă, cucoane, bine,
„Dar uitîndu-mă la mine
„Văd că după cum sunt eu
„Prost lăsat de Dumnezeu
„Dumnealui jupînul este, om maî mare, maî cu minte
„Nicî să-î trec pe dinainte
„Şi de aceia te-aşî ruga,
„Dacă-î vra şi Dumneta,
„Ca dintăî acum să puî
„Să-î dea partea dumnealui."

Şi jidanul strigă 'ntr'una:
—„Bade, ce-țî-e dumitale ?

„Pentru ce să ieî bătaie ?!
„Zeu maî bine iea parale !..

|lar boerul porunceşte pe jidan de-l scot afară
Şi 'ntinzîndu-l la scară
Haide dă-î şi dă-î şi dă-î
Şi-î dau partea luî dintăî.

Iar țeranul cum vedea
Că şi rîndul luî venea
Zice:
— „Eu din partea mea
„Dă, cucoane, daca'ațî vra
„Maî ruga-m'aşî de ce-va.
„Dumnealui jupînu-î bun
„Şi de treabă, zeu ve spun.
„Şi pe mine, el, mă ştie
„Tocmaî din copilărie!
„Şi pe tata l'a ştiut
„Nu eram eu nicî făcut.
„Şi pe mama ca pe mine
„O el ştie foarte bine
„Şi de-aceea m'aşî gîndi
„Cu bănat de nu v'ar fi
„Partea mea, că-î chiar cu calc
„Să-î o dau tot Dumisale :
— Bine, atuncî, boierul zice, porunceşte
Pe jidan la scară iar de-l maî lungeşte
Şi din nouă începe earăşî ca să-î dea
1 Ceea laltă parte cei maî venea.

Si i-au dat mereu i-au dat,

Pînă ce cînd a scăpat
Rupse fuga ca 'mpuşcat.

Dar la urmă şi boieriul om de treabă sau poznaş
Pe ţeran chiemându-l zice :
— „Ţine na-ţî un aldămaş.'
Şi de o-dată 'n mînă-î pune, suta 'ntreagă numărată.
Iar ţăranul când o vede pe jidan îl strigă 'ndată
— Vină 'ncoace, heî jupîne, să 'mpărţim un adălmaş
„Nu să zicî c'aî fost tovarăş şi eşit'aî păgubaş,
„Dacă m-a cinstit pe mine voiu şi eu să te cinstesc."
Dar jidanul zice:
— „Lasă m'aî cinstit! îţî mulţumesc.

ŢIGANUL CINSTIT

Vr'o câţî-va ţigani, o dată,
Printr'un loc, cînd-va-'ntr'un an,
Cum mergeau prin zori de ziuă,
Ved p'un gard un biet curcan,
Şi de-odată se opresc,
Se gîndesc, se resgîndesc,
Celui maî bătrân grăesc :

— „Auleu, tată Vişan,
„Vezî cel gard pe cel curcan ?
„Vezî ce bun e şi ce mare ?
„Bre, câ bun-e de mîncare ! "

Dar bătrânul de Vişan,
Cum se uită la curcan,
Şi pe gard cum stă privindu-l
Si cu ochii cîntărindu-l

Zice :
— „Uit'te om nebun
„Lasă curca noaptea 'n drum ! !...
„De sat... satu-î, nu-î pădure,
„Dar se poate să-î o fure;
„Că, ce vreî, de ?... sunt nevoi...
„Maî bine-am lua-o noî ? "

Cel bătrân aşa vorbeşte
Dar un altul, cum gîndeşte,
Zice :
— „Dar n'o fi păcat
„Să-1 luăm noî ne'ntrebat
„Maî vîrtos de s'o 'ntîmpla
„Să te vază cine-va ? "
Dar bătrânul îî respunde :
— „Ce vorbeşti? ! Pecat ? ! De unde!!
„N'are cum maî fi pecat,
„Căcî îî spunem că-î vînat."

— „Dar de-o .zice că e curcă ?
— „Zice curcă, ba necurcă !!...
„Ce-o tot ţii intr'una furcă ?
„Dacă-î curcă
„Ce se 'ncurcă
„Tocma 'n zarea zorilor
,.'N calea vînătorilor ? ! "

— „Apoî dar, tată Vişan,
„Ce maî zicî de cel curcan ?

„Să-1 luăm, să nu-1 luăm
„Orî pe gard să nu-1 lăsăm ? "

r'Decî bătrânul ce să facă ? Dacă vede că-1 întreabă
Zice :
— „Aici e altă treabă !
„Eî se tem de vr'o ruşine
„Şi dau greul tot pe mine."

Dar fiind el om cu minte
Cată 'n lături şi 'nainte
Şi sfîrşeşte 'n trei cuvinte ;
Căcî respunde :
— „D'apoî eu
„Ce să zic şi ce să vreu ? "...
„Nu maî umblu cu 'ndemnate
„Să mă încarc şi de păcate
„îl luaţi
„Orî nu-1 lăsaţi,
„Numai partea mea cătaţi
„Să mi-o faceţi părăleşte
„Ca să-mî cumpăr nişte peşte.
„Om bătrân... ar fi pecat
„Să mănînc eu de furat."

SÎRBUL SI PLITICÂ

Sîrbul o plătică cumpărase'o-dată
Si s'a dus s'o rază maî di'ntâiu la baltă
Vrînd apoî dintr'însa de mîncat se facă.

Merge. Cum ajunge decî, pe mal se pleacă
Iea cuțitul în mînă, iar cu ceealaltă
Işî ținea plătica — şi'o muiea prin baltă
Şi-o rădea.

Răzînd'o şi muind'o în apă
Iată se trezeşte că din mînî o scapă.

Cum scăpă plătica haî, s'a ca maî dus,
Iară Sîrbul grabnic se ridică 'n sus,
Mina cu cuțitul pune îute la spate,
Iar cu cealaltă tot în piept se bate
Şi sîrbeşte începe cam aşa să-I zică :

— „Vină'ncoace dragă ! zeu că n'am nemică !
„N'am cuțit — drăguță, zeu că n'am cuțit,
„Am făcut în glumă !... Eu te-am gîdilit
„Ia asa cu mîna...

Ast-feliu tot vorbeşte
Sîrbul şi se jură şi s'afuriseşte ;
Dar vădind că'n vorbă-î n'are ea crezare
Pleacă dar îî zice plin de răzbunare :

— „Ține minte atuncea că cuțit a fost!...
„Ce socoțî tu ?.... Sîrbul nu-î aşa prost."

ŢIGANUL CLOŞCA

Un ţigan o dată cum s'a nimerit
Prin ce duşi a nume, cum s'a potrivit. —
Poate tocma'n toiul cel de călărie,
Cînd gîndea ce bine-î dacă-ar fi să fie
Ca şi el să aibă caî, vr'o herghelie —
Pe-un Romîn îl vede cum e la ţeranî
Aducînd din ţarnă vr'o câţî va bostani.

Cînd văzu bostanii se opri ţiganul
Nu ştiea — se vede — încă ce-î bostanul, [1]
Si'ntrebă:
— „Bădica, făr de supărare
„Spune-mî ce-î acela aşa roş şi mare ?
„Ou să fie, a crede parcă nu-mî prea vine."

[1] Bostan-Dovleac.

— „Ba-î chiar ou ca oul, uite-aice bine.
Nu stiî nicî ce-î oul!!. Aferim ! Halal!!.
— „Ştiu, da-î cam prea mare !..
„Doară-î ou de cal.

— „Eî! de cal, bădica, înţeleg să fie
„Chiar aşa prin minte mi-a venit şi mie,
„Ştiti şi eu bădica, am văzut şi eu,
„Neam de neam : tătucă, tatăl tatu-meiî,
„Numai caî avut'au. Fost'au toţî bogaţi!!
„Noî sîntem acuma, dă, maî scăpătaţi....

„Dar, mă rog, cu ele ce-o să faci, bădica ?
— „Scoatem caî şi-î creştem, iar maî mult nemică.
— „Scoateţî caî!!... Bădica, cu bănat nu-ţî fie,
„Nu te prinzî a-mî vinde vre un ou şi mie ?
„Ţi-aşî plăti...

Romînul ce să maî cîrnăscă,
Rugăciunea cată să î-o împlinească.
Fericit îndată face pe ţigan,
Intr'ales îî vinde coşcogea bostan.
— „Mergî de-acum, îî zice, du-te de-l cloceşte
„Păn eşi-va mînzul... Inse te'ngrijeşte
„Să-ţî alegi cuibarul pe la locuri bune.
„Cată 'ntr'un respinten, la clocit, te pune."

Omu'i zice 'n glumă, iar ţiganul crede,
Intr'un duh pe-a casă, vesel se repede
Şi găsind ţiganca ast-fel îî vorbeşte:

ŢIGANUL CLOŞCĂ

Un ţigan o dată cum s'a nimerit
Prin ce duşi a nume, cum s'a potrivit. —
Poate tocma'n toiul cel de călărie,
Cînd gîndea ce bine-î dacă-ar fi să fie
Ca şi el să aibă caî, vr'o herghelie —
Pe-un Romîn îl vede cum e la ţeranî
Aducînd din ţarnă vr'o câţî va bostani.

Cînd văzu bostanii se opri ţiganul
Nu ştiea — se vede— încă ce-î bostanul, ')
Si'ntrebă:
•— „Bădica, făr de supărare
„Spune-mî ce-î acela aşa roş şi mare ?
„Ou să fie, a crede parcă nu-mî prea vine."

') Bostan-Dovleac.

— „Ba-î chiar ou ca oul, uite-aice bine.
„Nu ştiî nicî ce-î oul!!. Aferim ! Halal!!.
— „Ştiu, da-î cam prea mare !
— „Doară-î ou de cal.

— „Eî! de cal, bădica, înţeleg să fie
„Chiar aşa prin minte mi-a venit şi mie,
„Ştiu şi eu bădica, am văzut şi eu,
„Neam de neam : tătucă, tatăl tatu-meu,
„Numai caî avut'au. Fost'au toţî bogaţi!!
„Noî sîntem acuma, dă, maî scăpătaţi....

„Dar. mă rog, cu ele ce-o să faci, bădica ?
— „Scoatem caî şi-î creştem, iar maî mult nemică.
— „Scoateţi caî!!... Bădica, cu bănat nu-ţî fie,
„Nu te prinzi a-mî vinde vre un ou şi mie ?
„Ţi-aşî plăti...

Romînul ce să maî cîrnescă,
Rugăciunea cată să î-o împlinească.
Fericit îndată face pe ţigan,
Intr'ales îî vinde coşcogea bostan.
— „Mergî de-acum, îî zice, du-te de-l cloceşte
„Păn eşi-va mînzul... Inse te'ngrijeşte
„Să-ţi alegi cuibarul pe la locuri bune.
„Cată 'ntr'un respinten, la clocit, te pune."

Omu'i zice 'n glumă, iar ţiganul crede,
Intr'un duh pe-a casă, vesel se repede
Şi găsind ţiganca ast-fel îî vorbeşte :

— „Lasă totul baltă, haide şi cloceşte,
„Un surei să scoatem, ager telegar,
„Sprinten la copită şi vestit fugar.
„Iaca şi ouţul,... ou de cal!... priveşte
„Parcă-1 văd mînca-l'aşî Doamne cum ciocneşte.
„Cum din el mînzocul capul îşî iveşte ! !...

In sfîrşit ţiganii amîndoi s'au dus
Să clocească oul. La clocit s'au pus.
Tocma'n şleah, la dracul, pe-un deal mare sus.
El şi cu ţiganca amîndoî cloceau,
Unul cîte unul tot se rînduiau.
Dar clocind bostanul, cum pe el şedeau,
Cu căpăstru'n mînă gata s'aţineau :
Cînd din ou eşi-va mînzul cel surei
Răpede să-î pună, tata căpăstrel!!..

Au clocit ţiganiî cît vor fi clocit,
Au răbdat de foame, sete-au suferit.
Frig de nopţî de toamnă cît au înghiţit,
Cîte nopţî veghet'au, cît au clipocit
Ştiu eî singurî numai.

Orî şi 6e răbdare
Ori şi ce necazuri, foame cît de mare
Mici erau, căcî dorul pe surei să-1 vadă
Era groznic!!.. Iarna chiar şi pe zăpadă
Ar fi stat să 'ngheţe şi se ribigească
Ca să poată numaî oul să clocească.

Intr'o zi, de-odată cînd cloceau maî bine
In spre dînşiî iată c'o trăsură vine

— „Heî! Fereşte'n laturi! N'auzi, măî, fereşte !!..
Surugiul strigă şi din bicîu pocneşte.
Dar ţiganul, pace, şede şi cloceşte.
— „I-auzî ? zice el, fereşte
„Cum se vede nicî gîndeşte
„Că din loc nu mă urnesc,
„Căcî la dracul, doar clocesc ! !...
„I-auzî ? !. Strige cît îî place !...
„De nu-î vine n'am ce-î face.
„Cînd a stat el de-a clocit
„Eu să-1 supăr n'am venit.

Ast-feliu dondăneşte pe bostan ţiganul.
Surugiul strigă. El îşî face planul
Neclintit să stee şi să cloncănească ;
"Ceî ce vor să treacă pot să se ferească.

Vezeteul strigă, el pe ou cloceşte,
Vezeteul strigă şi din bicîu pocneşte;
Iar' ţigannl şede şi tot cloncăneşte.
— „Haide 'n lături!!...
— „Clone, clone, clone !...
— „Măî fereşte !!...
— „Clone, clone, clone !...

Strigă vezeteul, caiî foräesc
Vor s'apuce cîmpiî, sar şi se zmucesc,
Vezeteu-atuncea caiî opinteşte,
La ţigan ajunge, biciul învîrteşte
Şi s'apucă, neico, cam în şfichîu să-1 îea
Pe ţigan cu biciul, şi mereu să-î dea,

Până cînd țiganul, cred, s'a ruşinat,
Căcî fuguță, Doamne, ce-a maî împănat
De gîndeaî sărmanul că-1 luase vîntul.
Nu-î zăreai piciorul c'atingea pămîntul...

Dar din drum se vede cînd s'a fost sculat
Şi bostanul nu ştiu cum-i s'a'ncurcat
Şi-a tot mers la vale, s'a rostogolit
Păn ce-a dat de-o tufă unde s'a oprit,
Si-un soldan ') din tufă încă-a maî stîrnit.

Epurele fuge, iar țiganu-1 vede
Cu căpăstru'n mînă gata se răpede,
Socotind că-î mînzul, strigă să maî stea
Ş'alergind, în sine cam aşa zicea :

— „El s'apucă de fugit
„Parcă-Î gata de clocit! !...
„Nea surei la tata ! Tata fîn ți-o da
„Şi ți-o da şi apă şi te-o cesăla...

„Sur la tata, nea surei,
„Vin la tata 'n căpăstrel!!..."

Nea, striga țiganul, nea şi nea măî nea !
Şi-alerga pe dealurî de se dihănea.
Epurele fuge, ochiî de şi-î scoate,
Şi țiganul fuge păn ce nu maî poate.

Şi-a fugit țiganul cît a maî fugit-
Păn şoldan de zare nu s'a maî zărit.

') **Şoldan-Epure tînăr (vătuiți).**

Ş'apoî stînd din fugă, ochiî să-şî umbrească
Mîna la ochî pune, cată să privească
Peste cîmpi, să vadă nu l'ar maî zări,
: Barîm să-1 maî vadă orî pe unde-ar fi.

S'a uitat pe dealurî şi s'a răsuitat
Până ce-1 dăduse jelea 'n fluerat.
Iar la urmă 'n gîndu-î zice supărat:

— „Nicî de luni el nu-î de toate
„Şi fugete ce-țî maî scoate !! !...
„De ştieam că te scăpăm
..Zeu, din ou mi te mîncam."

HAMALUL IN GAZDA

Pe-un hamal o dată, cum hamalii sînt
Goi ca vaî de dînşiî, arşi de ger, de vînt,
Cum de frig sărmanul fost'a ribigit
Un biet om să doarmă noaptea Ta primit
Ca să-î facă bine, ca creştin în casă.
L'a chiemat cu dînsul de- a şezut la masă
Şi'n sfîrşit pe noapte ca maî cald să-î fie,
Cum era pe-afară viscol, vijelie,
Şi făcuse'n sobă foc destul, l'a pus
Pe coptoriu să doarmă la căldură sus.

S'a culcat hamalul, ceî de casă iară,
După ce sfîrşise trebile pe-afară
S'au culcat. Hamalul cum era trudit
Adormise, — acuma sforăia cumplit.

— „Ian auzî sărmanul cum maî sforăeşte,
„Rupt de ger, acuma se maî desmorţeşte

„Cu-o nemică iată ce pomană mare
„Poate face omul vrere dacă are! "

Eî vorbesc. Hamalul hojma sforăeşte,
Lîngă sobă bine spetele-şî lipeşte,
Şi de cald se'ntinde şi se sprijineşte
"In picioare zdravăn. Şi precum visază
Că vr'un vas, se vede, prin vr'un becîîi aşază
Şi la el împinge, tot aşa 'mpingînd,
Iată ceî din casă că-1 şi-aud strigînd:

— „Tot dămol!... Tot dămol!... Să-î maî tragem un prăval
„Haî băîeţî, opintiţi!... Haide-acum cu toţî; tăval !...

Oamenii se mirară cum prin somn vorbeşte.
Vorba bine dînsul, însă nu sfîrşeşte
Şi de o dată soba cade d-a tăvalul
Ş'apoî,
— „Bodaproste!... zice şi hamalul.

ŢIGANUL CĂLARE

Un ţigan de mult gândea
Că ce bine i-ar şedea,
Numai dacă s'ar putea,
Cum va merge de'ntemplare
Orî pe-un drum orî pe-o cărare
Să găsească o pungă plină, dacă nu cu-alt fel de banî
Cel puţin cu gologani.

Ce n'avea-el a-şî lua ? !
Şi maî câte a-şî cumpăra ? !
Maî d'întâiu şi-ar fi luat
Vr'o tunică de soldat
Orî A-r'un laibîr boeresc
Sau vr'un antereu popesc,
Orî nădragi cu dunga roşă şi pe pulpă strînşî şi sprinteni,
Orî vr'o puşcă cu oţele, orî vr'o şapcă, nişte pinteni.
Iar i in toate se gîndea
Maî vîrtos un cal să-şî iea,

C'avea bietul poftă mare
Să se vadă el călare.

Şi gândea el tot gândea
Numai nu se nimerea.
Insă iată că 'ntr'un rînd
Cum avea tot caî prin gând
Din dorinţa luî cea mare
Se sui pe un băţ călare,
Că cerca şi el să vadă
Cam ce fel avea să-î şadă
Când o fl cu-adeverat
Chiar pe-un cal încălecat;
fSi pe băţ aşa călare bucuros de tot acum
'r' O luă la mers pe drum.

I' Şi mergea şi tot mergea
Şi-aşa bine ce-î părea
Că credea curat în sine
Că-î călare chiar de-a bine.

Dar mergând aşa călare
Iată tocmai de'ntemplare
Când se uită jos în cale
Vede-o pungă cu parale
Si din dată cum o vede
Către dînsa se repede,
Dară cînd colo s'o iea
Să se plece nu maî vrea,
ş;€i trecend pe lângă densa merge 'n drumu-î maî nainte
Si cu gîndu-şî zice 'n minte :

„Pungâ-î frate. Pungă plină !
„D'apoî cine e de vină ? !
„De n'aşî fi călare-acuma mî-aşî lua-o bucuros ;
„Dar aşa... O las, — Aceasta-î chilipir de om pe jos."

SLĂNINA DE PROBA

Un țigan cinstit săracul,
Maî cinstit şi de cît dracul,
Sărmănelul cît tfăiea
De furat mi se ferea
Maî vîrtos cînd nu-î cădea.

Lumea cum e rea la gură,
Tot spunea mereu că fură.
Iară el precum spunea
Nicî ştiea de ce vorbea
Şi jura de se'ntindea,
Şi de gol nu se dădea,
Ci zicea la de-al de aste
Că-î cădea vina năpaste.

Jura naiba ca să-1 îea,
Dracu'n tată-seu să dea,

Şi pc mă-sa ca s'o prindă
Necuraţii şi s'o 'ntindă ;
Fraţi şi veri ce maî avea
In toţî holera să dea.
Şi să-î stringă, să-î buşască,
Să sc'ntindă, să plesnească
Boţ să-î facă şi grămadă,
Soare 'n ochi să nu maî vadă.

Şi zicea că nu-î de vină
De-a fi fost prins cu vr'o găină
Orî c'o gîscă, orî c'un pui
Şi că n'a fost vina luî.

Că din toţî maî vinovată
Este lumea cea turbată ;
Căcî el mina cum întinde
Ea deodată hap ! îl prinde.

El spunea ce socotea,
Iară lumea ce ştiea.
Inse, cum de s'a'ntîmplat,
Peste-o nouă boantă-a dat.

Auzind de-un om că are,
Ca tot omul de mîncare
Cum e iarna la crăciun,
Aşezat în pod la fum
Porc tăiet, cîrnaţî, slănină,
Se gîndea el — nu-î pricină
(Tar fi bine de-ar putea
Vr'un hărtam si el să-sî îea.

Se gîndea, decî la luat,
Nu gîndiţî că la furat.

Cum aceasta 'n gînd îşi puse
Haide 'ntins la om se duse,
Buna ziua, bade-î zise
Apoî vorbă se deschise
De omăt, de fîn, de vite
Şi de alte multe cîte,
Şi grăiau şi sfătuiau
Vorba nicî că maî sfîrşau,
Căcî ţiganul cît şedea
Sporiu maî mult la vorbă avea.
El sărmanul vra să vină
Vorba, ştiţî, cam la slănină,
Şi'n tot chipul o'nturna,
Dar zadarnic aştepta
Parcă dracul îî vraja
Ce visa nu se'ntîmpla.

Omul îară-şî sfătuea
Căcî alt chip nicî el n'avea ;
Omu'n casă dacă-ţî vine
Să-1 alungi nu şede bine ;
Lasă-1 singur nu se 'ndură,
Lumea spune, poate fură...;

Omul zice că-î va da
Dar în pripă aşa nu vra,
Căcî s'o cerce vra deodată
Dacă-î gata de-afum'ată.

Decî ţiganul a plecat.
Murături de-a maî luat
Nu ştiu n'am maî întrebat.
Iară noaptea târziu tare
Cînd dormea orî-ce suflare
El eşi'a la plimbare.

La primblare-a fost eşit
Şi ca omul cel cinstit
Drept în pod a nimerit.

Iar în pod făr de lumină
Dînd cu capul de slănină
înciudat şi spăriat
O bucată' şi a tăiat.

Şi'n sfîrşit de groază mare
Luînd harşchina 'n spinare
Vra spre casă s'o croiască
Să se maî desmeticească.

Dar, păcatul, cînd porneşte
Iată-o scîndură pocneşte
Şi precum nicî nu visase
Se trezi din pod în casă.

Cînd el „hop" şi omul sare
Strigă : Cine-î ? Cum ? Şi care ?
Şi-aprinzînd luminâ'n casă
îl priveşte cum picase. .

îl priveşte şi-1 întreabă
Cum se chiamă astă treabă.

Iar ţiganul la'ntrebare,
Speriat de lumînare,
Intinzînd slănina'î zice:

— „Iata-mă-s şi eu pe-aice '.
„Ce maî faceţî ?... Eu venisem
„Dupre cum maî a-zî vorbisem
„Şi slănină ţi-am adus
„Pentru probă.., cum mi-aî spus.

DOUĂ PALME CINCÎ CAPEICÎ

.Se vorbeşte, de când Ruşii, că 'ntro zi s'a nimerit
C'un ţeran la judecată mers'a de s'a tînguit,
C'un boer aşa degeaba a sărit la el în drum
Şi ni sam ni tam de-odată făr-a şti nicî ce-î, nicî cum,.
Peste crucî şi miî sudalme,
I-a maî tras şi două palme.

Judecata ce să zică, când avea de judecat
Un boer de boerie şi-un ţeran mojic plouat ?
Hotări cu vaî nevoe după multă chibzuire
Ca boerul să plătească cinci capeicî despăgubire.

Deci boerul, să plătească, pune-o rublă atuncî pe masă
Şi zicend că n'are vreme a eşit pe loc din casă,
Iar ţeranul stă şi-aşteaptă să-î plătească. Şi tot şede,
Ba acuma, ba acuma, până când la urmă vede
Că eî n'au nicî gînd să-î deie şi cu frică atuncî întreabă
— „Noî, nu bănuiţi, cucoane,
„Maî avem şi altă treabă

Si ziceam :
„îmi daţi acele...
„Cinci capeicî, că eu m'aşî duce ?...
— „Stăî să schimbe-I zice,— aşteaptă
„Până când îmî vor aduce."

Ce să-î faci ? Se pune omul pe-aşteptate de iznoavă,
Cinci capeicî îs bani! Dar greu-îî să schimbe o carboavă,
Zice el şi stă şi'ntreabă nu maî ştiu de câte orî,
C'ostenise-a sta în picioare şi curgeau pe el sudori.

Dar văzînd la urmă omul că vra noaptea să-1 apuce,
Pune cuşma subsuoară la judecător se duce
Şi-î cîrpcşte două palme de tocmală şi'ndesat
Ş'apoî zice :
— „Uit'te acuma,
„Nu vă fie cu banat,
„Cele cinci capeicî ce astă-zî
„Hotărit'aţî să le ieu,
„Când vor fi ca să se deie,
„Le luaţi în locul meu."

FAG CE-A FĂCUT TATA

Un biet onrs'a dus o dată la un tîrg şi el călare,
Cum merg oameni pe la ţară şi cum poate fie-care.
Mers'a 'n tîrg, a tras la gazdă,
Şaua, iapa şi-a lăsat,
Şi prin tîrg apoi ca omul,
Mers'a după cumpărat.
Tîrgueşte şi se'ntoarce
Innapoi la gazda luî
Să-şî îea iapa să se ducă ;
Dar la gazdă iapa nu-î.

Dă pe ici, ba dă pe colo,
Cată 'ntreabă şi iar cată
Păn ce cată şi pe-acolo
Unde maî cătase o dată.
Umblă cată prin tot locul
Unde nicî putea să fie,
Şi prin casă pe sub paturi
Poate şi sub pălărie,
Si la urma 'şi Iea răndeaua,'
Iapa alt stăpîn îşî are,
Haide-a casă apostoleşte —
Altul merge acum călare.

Pe'mprejuru-î umblă lumea
Şi se'ndeasă şi furnică,
Unii iapa zic c'o cată,
Alţiî alta orî nemică ;
Unii spun c'aşa 'ntîmplare
Au avut şi eî vr'o dată
Şi'l privesc pe om cu jale
Şi cu dînsul iapa cată,
Şi-î tot spun că va găsi-o
Că doar mare'î Dumnezeu,
Alţiî zic că va găsi-o
Că lor nu le pare reu.
Iară el privindu'şî şaua
Ce scăpase ne luată
Si'nnăltind din umerî zice
Cătră lumea adunată:

— „Saua este pân'acuma... tot am şea... şeluţa mea
„Şi maî dînd vr'o zece galbeni, cred şi iapă voiu avea
„Căcî pe cît se vede iapa mi-a luat'o cine-va
„Că, la dracul, nu-î ca fumul să se pîeardă 'n vînt aşa.
„De voiu da de dînsa, bine, unde-va pe ici colea
^,Orî acel ce mi-a luat'o să mi-o dee dacă-ar vrea...

„Nu ştiu zeu... dar eu ştiu una, socoteala 'ml este gata
„Dacă nu-î şi nu-î, atunce, fac şi eu ce-a făcut tata.

După asta ce maî fuse.
Poate spune cine ştie,
S'a pornit a casă omul
Orî se puse pe beţie.
Sănătate, pace bună
Zic şi zeu că nu maî ştiu
La pricim de tâlhărie
Nu voiu martur ca să fiu...
Inse vorba ce el zise,
La apus la resărit
De la crîşmă'n toată lumea
S'a întins şi s'a lăţit :

Că de-ar fi să nu-şî găsască îapa luî ce-a fost pierdut
Hotărîtu-s'a să facă precum tată-su-a făcut.

Pr'intre altă multă lume ce-auzise, s'a'ntimplat
De-auzi şi cel ce îapa de la om a fost luat.
Lumea toată vra să ştie ce făcuse tatăl lui,
Dar în gînd ca să gîcească nu-î venise nimenuî.
Toţî voîau să ştie vorba cum s'o iee la 'nţeles.
Si de vrea să ştie lumea, cel cu buba maî ales.

Stă la gînd şi el şi lumea:
— „Ce să fie, ce să fie ? !
„Ştie farmec! ticălosul,
„Orî vr'o altă măiestrie ? !„

- Stă la gînd acum. Şi lumea ca şi dînsul se gîndea,
: Dară el la urma urmei chiar de-a binele credea
Că AT'O vrajă ştie, poate nişte lucruri diavoleşti,
'.-păgubaşul naibeî. Ş'apoî numai vezî că te trezeşti
. Că te-apucă-o zghihueală de te sfarmă ca pe tine,
. Ori vr'o mînă 'ţi iea, orî glasul, orî maî ştiî ce dracu'ţî vine l
'Te găseşte-o dănănae orî maî ştiî ce Dumnezeu,
De te duce pe prăjină orî pe sus... orî şi maî reu...
"Şi'n sfîrşit se hotăreşte, după ce s'a răsgîndit,
• Să-i dea îapa ca să scape şi să fie liniştit:
— „leie-şi-o dracului, boalelor ducă-se,
„Meargă cu dînsa,
„Deic-o dar lupilor, ţie-o sau brînză chiar
„Facă dintr'însa !...

După asta iea şi îapa şi'nnapoî la om o duce
E"Arătîndu-î c'a găsit'o. Ş'apoî vra ca să-1 apuce
I? Pe departe ca să-'î spuie pe cînd îapa şi-a perdut
Ce ziceau că vra să facă precum tată-su-a făcut ?
— „Apoî dă, de o dată, bade,
„îî respunde, 'ţî mulţămesc
. , „Că'mî găsişi sărmana îapa
„Şi-s datoriii să te cinstec ;
„Iar de vorba care-am zis'o
. „Pe cînd îapa s'a pierdut
„A trecut atîta vreme
„Si ce-am zis am şi făcut...

„Tatăl meu ca mine tocmai un năcaz o dat'a tras.
„Tot călare 'n tîrg mersese şi pe jos a fost remas ;
„Si-a luat şi el atuncia şaua 'n spate frumuşel
[- „Şi s'a 'ntors pe jos a casă ; iară eîi făcui ca el.

„Uit'te'n barbă-ţî o sеmînţă!!. Măî, ce hoţî sînteţî, ce hoţi! L
„Dar vă'nvaţ eu, las, pe toţî...
— „Nu, bădica,
„Nu-î nemică,
„Zice el. Nu fii tiran
„Să te pui c'un biet ţigan !
„Că sămînţa, care-o vezî, este, zeu, de-acum un an !!.

ŢIGANUL LA PEPEHÎ VERZI

Pe-un ţigan un om prinzîndu-1 în grădină-o dinioară
Mîncînd pepeni verzi,—îi zice :
— „Dar ce caţî acolea, cioară ? !
„Pentru ce şi cum-intraşi?
„Pepeni verzi de ce mîncaşî ? "

—- „Am intrat, bădica, zice
„Ca să văd: pămîntu-aice
„E ca 'n ţarnă, ori mai bun ?..

„Dar pe cinste, drept îţî spun
„Că de pepeni de mîncat —
„Să nu-ţî fie cu bănat
,.Să chiorăsc dac am gustat ! '

-„Tacî din gură, măî ţigane ! încă faci pe oameni proşti ? !
„Nu vezî tu că te cunoşti ?!

ŢIGANUL SI URSOAICA

Un ţigan de mult o dată, nu ştiu cum s'a nimerit
Că trecînd printr'o pădure, o ursoaică a fost zărit
Tocmai cînd voiea să intre să s ascundă 'n vizunie,
Si-o pîndi pe unde merse. Ş'apoî plin de bucurie
Alergă la fug'acasă şi Ţiganceî povesti
Şi la dancî, şi vesel zise :
— „Valeu, Doamne ce-ar maî fi
,,De-aşî putea s'o prind mămucă !...
„Cît de grasă-î, cît de mare
„Ne-ar ajunge, mămulică,
„Pentr'o vară de mîncare...
„Dar blănoasă ce-î!!. Din piele-î,
„Ce frumos cojoc mi-aşî face
„Şi ţiganceî vr'o scurteică
„Şi-o căciulă, cum îmî place,
„Ţurcănească, ţuguetă,...
„Parc'o văd, pre legea mea,

„De la cap de un cot de 'nnaltă,
„Să se 'npungă ploaea 'n ea."

îupă asta toată noaptea s'a 'nchinat şi s'a rugat
|'ă-î ajute sfînta Miercuri, căcî spre Miercuri s'a'ntîmplat,
pa s'o prindă.

Demineaţa într'o clipă s'a sculat
jii cu sacul, s'o aducă, la pădure-a şi plecat.

Ijungînd la vizunie se vîri cu sacu 'n ea,
ursoaică s'o găbjască ; îar urseaica morăiea.

— „Nici maî mor
„Şi nicî maî hor
„Hustîulîuc în sac s'acasă
„La copii poclon pe masă."
aşa zicea ţiganul, cînd de o dată se trezi
ursoaica mi-1 prinsese şi'ncepuse a mi-1 buşi,
-al freca, de vai de dînsul, căcî pe cînd maî contenea
pjzeaî plîngînd ţiganul şi strigînd pe cît putea :

— „Valeu, sfîntă Miercurată
„După cap nepieptănată,
„Fă-te a mă scăpa vr'o dată!
„De te-aî face a mă scăpa
„Ce fugoiu ţi-aşî arăta '..
„De m'aî prinde păn la şatră
„Să-mî maî tragi o scărmănată."

SOCRII SI GINERILE

Un însurățel o dată cu nevasta-î s'a luat
Si s'a dus să-sî vază socrii ce şedeau într'un alt sat.

Dar pe socri 'nsurățelul cam Ia suflet nu-î avea
Şi ca omul se gîndea,
Ce mal dur la deal la vale,
Ca să-î pună-acum la cale.
Căcî de mult pe cînd fusese socri odată pe la eî
La vr'o zi de sărbătoare, ca părinți la 'nsurățeî,
Mama vitrigă cu fata nu prea bine s'a purtat
Căcî în toată vremea mesei tot striga neîncetat,
Să-î aducă una alta ba să-î deie ba sa-î facă
Că de voe de nevoe trebuind şi ea să tacă
Alergă sermana fata
De remasă nemîncată.

Ginerele, acum la dînşiî ajungînd, îşî pune în gînd
Ca să-î lasă de la masă pe vr'o unul cam flămînd

Şi la masă cînd s'au pus
începu şi el să-î poarte cînd în jos şi cînd în sus
Ba dă-i asta, ba dă-i ceea, tot poftea şi tot striga
Socrul, soacra să-î împace unul şi-altul alerga.
Iar din ce puneau pe masă, ginerică potrivea
Că nemic nu remînea.
Iar apoî ce maî remase de la dînsul ne mîncat
Strîns a boț frumos în mînă şi la cînî a aruncat.

Bieții socrii morți de foame trebuind şi ei se tacă
Se'nțeleg acum să facă
Cam pe ascuns v'o turtă 'n vatră şi s'o pună să se coacă,
Ş'aşa 'ncepe a spune socrul că e foarte ostenit
Si se culcă, doar vede-l'ar şi pe gincre-adormit.
Căci gîndeau că maî pe urmă, cînd ceî tineri vor dormi,
Eî cu turta cea din vatră foamea tot îşî vor urni.

Ginerică însă, pace nare gîndurî de dormit,
Căcî la nas îl vine tocmai miros de ceva prăjit.
; Şi pricepe'n dată planul. Deci: 'ncepînd a se 'nvîrti:
— „Eu mă scol că-I prea de vreme, zice, nu pot adormi.

— „Dar de ce te scoli acuma ?
t ..Zice socrul, ce-aî de gînd ?
— „Ia, mă duc şi eu la vatră,
,.Vreu luleaoa să-mî aprind.
— „Stăî culcat, c'adormî, îl zice,
„Xumaî nu mişca din loc.
— „Da de unde !... îî răspunde.
„Că-s deprins s'adorm la foc !!.

In sfîrşit mergînd la vatră, jos pe-un scaun s'aşeză
Şi punînd pe-un cleşte mina, s'apucă şi'n foc cătă
Şi găsind în vatră turta — stă la locu-î neclintit.

Iară socrul mort de frică nu cum-va s'o fi găsit,
II întreabă — necăjit:
— „Ce ? Te-ai pus la vatră-acuma ?!..
„Ce maî facî, la ce gîndeştî ?
— ..Ia gîndesc şi eu la multe
„Lucruri vechî şi bătrîneştî!

— „Bre !... Ce gusturi îî veniră ? !
Se gîndeşte socru 'n sine,
Ş'apoî zice ; „Mergî te culcă
„Să veghiezî; socoţî, e bine?

Ginerică 'ncepe atunce, Ia minuni să povestească
Iară socrul de mînie maî că vra să se bocească
— „Uit'te, zice, gust de vorbă
,,Ce-l găsi mă rog îţî place ? ! !..
„Mi se arde turta'n vatră...
„Şi eu tac şi n'am ce-î face."

Tot gîndea la turtă socrul, iar el colo povestea :
Că-un răsneam al luî odată, cînd a fost pe cînd trăiea,
Avea case, bogăţie,
Acareturi; răzeşie:
Patru stânjinî de moşie
Şi vr"o opt sacî de hîrtie —
Documente pe vecie !..
Dar în dată ce-a murit

Fraţi şi neamuri au venit
Şi s'au pus la împărţit
Ilar cu cleştele prin vatră arătînd precum spunea
|Impărţîa şi dînsul turtă şi-o tala şi povestea :
- Ba c'a tras în colo brazde, ba 'ncolo la asfinţit
Până ce cu'ncetul turta,
De-a măruntu-a sfărmiţit.

— „Ce moşiî mi-arată-'n vatră ?
„Parcă-aud că hîrşcîeşte
„Mi se pare, zice socrul,
„Că el turta 'mî împărţeşte...
„Eî poftim ! ce-mî pasă acuma
„De acareturi şi moşie
„Tot îmî spune şi-mî arată...
„Asta nu-mî ajunge mie ? !.
„N'o fi ajuns la turtă poate
„Şi cu dînsa voiu scăpa. —
; „Eî ş'apoî la urmă ? 'ntreabă, cum şi ce fel s'a sfîrşit ?
„Uite'aşa, răspunde celalt, toată s'a bucăţelit ..

Şi sfîrşind acum povestea
Ca un vechiu moştenitor
Iea cu cleştele şi-aruncă
Turta toată în coptor
Zicend : — „Iaca astfel mers'a
„Lucrul, cît am înţeles,
„Ca din spuza ast din vatră
„Chiar nemic nu s'a ales.

Se maî zice că pe urmă, gineraşul a simţit
Că pe uşă noaptea socrii amîndoî ar fi eşit.
Şi eşind şi el pe afară, prin grădină, cînd privi,
Desbracaţî cum se sculase, pe amîndoî colo-î zări.
Din grădină orî-ce roade s'au fost strîns, nu mai erau.
Bieţii socri cozî de varză de nevoe-acum rodeau.

Dar el haide strigă cîniî
Şi s'apucă de-amuţat
Ca şi după nişte vite
Ce 'ngrădină ar fi întrat.
Şi tot strigă, tot amuţă,
Dă cu pietre, cu ce poate
Până ce cu ho ! cu strigăt
Din grădină, haiti, îî scoate.
Peste grad prin spini
De-a dreptul cum apucă fug cum pot
Uitînd bieţii de nevoe
Si de foame si de tot.

Iară el la urma urmei, după ce i-a tîuhoit,
Intră 'n casă şi se culcă bucuros şi liniştit
Si cînd vin apoî şi socrii de se pun şi eî în pat
El începe să le spună ce-a făcut şi ce-a lucrat,
Că "n grădină nişte vite el văzuse şi a sărit
Si cu bulgări şi cu cîniî peste garduri le-a gonît,

— „Bine, bine, zice socrul
..Foarte bine le-aî făcut
„Socotind că pe 'ntuneric
„Poate nu i-a cunoscut.

—- „Ba, ce bine, zice dînsul, parcă-mî pasă aşa de tare
„Strîngă-şî vaca cine-o are
„Iar cînd nu vra ca s'asculte...
„Eu, cum stiţî că nu ştiu multe
.„„„Zeu, trăgeam cu puşca"n ele, fie-a dracului de vaci.
".— ;;[BanLl] dragă, zice socrul, numai asta să n'o facî.

ȚIGANUL CU RUSUL

Intr'o vreme pe cînd Ruşii,
Cum se spune s'a'ntemplat
Că'ntîlnind un Rus în cale-î
Pe-un Țigan, l'a întrebat:
— ..Unde merge drumul, ista ?...
(Pe ruseşte cum vorbea).

Iar Țiganul ce ruseşte
Cum c'ar şti se fudulea :
— ,,0 ! Ne scâjo, îî respunde —
Care 'nsamnă : nu-țî voiu spune
Căcî nu ştiu nicî singur; ş'asta
Ca pe foc pe Rus îl pune.

Rusul crede că Țiganul vra de el să-şî facă rîs
Şi, obraznic, parcă'n ciudă, nu-țî voiu spune,, i-ar fi zis.

— „A !! Ne scâjeşî ? ! Rusu-î zice,
Orî adecă cum s'ar prinde :
A !! Nu vraî să-mî spuî! ?...
Şi'ndată îl înhață şi-1 întinde
La pămînt, şi mi s'aşază
Pe tabet să-î mulțămească
Peste cap şi peste spate —
Mulțămită drept rusască.

— „Valeu ! strigă-atuncî Țiganul de durere şi răcneşte ;
Iară Rusul iea pe valeu cum c'ar fi valeâî-ruseşte ;
Şi ştiind că pe ruseşte : valeâî — trage, dă 'nsemnează,

— ,.A !! valeâî ? valeâî ? Iî zice
„Na, ne scajeşî ? Na, valeâî ? !.
Trage-î zdravăn, iar țiganul
Se'ndoiea de socoteai,
Că-1 din una făr de oase —
Ca cureaua şi răcnea
Si'n tot chipul, de durere;
Ca zvîrluga se'ndoiea:
Iar apoî prinzînd cu mîna de pe-unde-a fost lovit
In spre Rus şi'ndreaptă ochiî şi-î vorbeşte răguşit:

— „Mări, dragă gospodină,
„Nu maî fii aşa hapsină !
„De vraî, valeu să nu zic
„Şi să tac, să tac pitic,
„Nu maî da atîta'n mine
„Că maî mult să strig îmî vine.

„Cît mă ţiî într'un bătut
„Zeu, că-s chipuri de tăcut!!...

Rusul tace şi'ndeseşte şi tot bate şi iar bate
Iar ţiganul parcă'n ciudă strigă valeu cît ce poate.

In sfârşit tot valeu hojma şi îar valeu a strigat
Iară Rusul tot îî trase păn ce lat l'a şi lăsat.
Şi s'a dus în treabă-î iară- şî în cotro s'a nimerit.
Dar Ţiganul zise'n urmă, cînd a fost de s'a trezit:

— „Ian te uită cap de Rus
„El cu mine s'a fost pus !
„M'a bătut de m'a stîlcit
„Dar cu ce s'a folosit ? !..
„Că eu valeu am strigat
„Până cînd s'a desgustat:
„Si de frică m'a lăsat
„Că, dă, bătă-l Dumnezeu.
„Doar puteam să-l bat şi eu,
„Şi strigînd şi ne strigînd
„C'aveam gînd

.. D'ar n'avuî cînd !

TACI FEMEE CE MENEŞTI

O femee, ce-î venise, după ce cu-al eî bărbat
Se'mpăca destul de bine de pe cînd s'a măritat,
Şi-î era şi drag bărbatul şi-î era şi dragă luî,
Şi trăeau destul de bine, ca la casa omului,
S'apucă să-î bată capul:
Măî bărbate, tu iubeşti.

Omul, de, ca omul zice :
„Taci femee, ce meneşti!! !.,

Azi îî zice, mînî îî zice,
In sfîrşit în multe rîndurî
Până cînd cu vremea omul
S'a cam pus şi el pe gîndurî,
Şi'ntr'o bună demineaţă
Nu ştiu unde 'ntro potică
Mi-l zăpsi colo, femeea,
Negustor cu oca mică.

-„Vezî, bărbate, vorba nostră? Nu ţi-am spus eu că iubeştî?
- „Da, nevastă! Dar eu ţie nu ţi-am spus să nu meneşti ?

UNDE ESTE Ti l;)î.\. PAGUIiî SÂ NU FIE?

Cum văzu ţiganul că prin sat de-a rîndul.
Sînt oieri cu toţii, se bătea cu gîndul:
Ce şurub se 'ntoarcă, ce negustorie
Oî şi el să aibă şi oieriu să fie,
Şi prin sat ca dînşiî ziua să vorbească
Tot de oî. Gîndeşte cum s'o nimerească.

Curmeziş ţiganul şi'n lungiş s'a dat :
Două oî la urmă tot a căpătat.
Şi a făcut şi stînă. Avea turma 'ntreagă —
Două oî!!.. o lae şi-o babană neagră.

Injghebat'a stîna totul a gâtit,
Doî ciobani de-odată haîde şi-a tocmit,
Şi să aibă 'n grijă le-a şi poruncit:
De cum-va păcatul s'o 'nfîmpla să dee,
Şi din oî vre-una s'o 'nfîmpla să pieie

Eî s'alerge'n grabă şi să-î dea de veste,
Ca stăpîn să ştie paguba ce este.

Decî o oaie, tocmai cătr'o serbătoare
Potriveşte'n cîudă par*că şi chiar moare.
Ş'un cioban dc'ndată la stăpîn porneşte
Ca să-î dea de veste. Merge şi-1 găseşte
Tocma'n fundul crîşmeî stînd şi sfătuind
Cu stăpînî de turme, şi la vin cinstind.

Cînd ciobanul întră merge 'ntins la el
Si vorbind îî zice cam în acest fel :

— ,.Ciobaniea, bade, azi ţi-am împlinit
„Ooiea ce mi-aî dat'o s'o pasc a pierit."

— „Ieşi afară, slugă rea, neruşinată —
Strigă-acum ţiganul, sare chiar să-1 bată.

L'a bătut şi-afară tot brînciş l'a dat
Ocărindu-1 grosnic cum că s'a 'mbătat.

Iar ciobanu-acesta celuilalt îî spuse
Şi'n sfîrşit la crîşmă şi celalt se duse.

Dar celalt de'ndată ce-l văzu cinstind
Merse'ncet şi spuse cam aşa zicend :

— ..La mulţî ani stăpîne !! Mulţi şi fericiţi
„Ani să tot petreeeţî, după cum doriţi!!...

— ,.Să trăestî băiete, (zise atuncî ţiganul),

„Iea paharul ista."
Iea şi bea ciobanul,
Ş'apoî stă la vorbă parcă nicî nu ştie
Că-î pierise oaiea, ci cu veselie
Despre oî şi stînă şede şi tot spune
Pînă cînd ţiganul întrebare-î pune:

— „Ce maî e la stînă, pe-acolo } Ce veste ?
— „Dă, la stînă... bine... bună pace este.
„Oile merg bine, dar... aşa şi aşa.
..S'a'nceput din ele a'nsemna ce-va —
— „S'a'nsemnat din ele ? !!... Ce vorbeşti tu măî ? !
„Şi din care turmă ?
— „Ia din cele lăî...

— „Vezî aşa maî merge. Celalt a venit
„Şi mi-a zis de odată : „Oaiea ţi-a perit!
„Pricopsitul naibcî, dracu'n el să dea,
„Parcă-o oaie numaî ara în turma mea !
„Haî la cinste, lasă ! Chef şi veselie !!.
„Unde este turmă, pagubî să fie ?... —

PUŞCA JIDANULUI

Un jidan trecend odată, cînd a fost, cînd-va 'ntr'un rînd
Printr'un loc, printr'o pădure, îî veni de-odată 'n gînd
Că se poate din pădure şi vr'un lup cum-va să easă
Cum era pădurea deasă ;
Că zicea el:
— „Cine ştie,
„In pădure aşa de mare
„Şi'ndesită-aşa de tare
„Câte lucruri pot să fie ? !..
„De nu şede lupu-aice, unde şede ?.. 'n prăvălie ? !...

Şi gândind aşa, gândind,
Şi prin tufe tot privind,
Tot mergea, mergea 'nainte...
D'aşî făcea şi planu 'n minte:
Că vr'o puşcă de-ar avea
Ar scăpa de lup cu ea:
C'ar întinde-o, — ar trage foc
Şi far împuşca pe loc.

Dară puşcă cl ne-avend
Se gândeşte atunce 'n gând
Că cu băţul ce'l avea
La nevoe s'ar putea
Ca să scape de belea ;
.Şi mergend aşa zicea :

— ..Dacă ved un lup Aenind
„Eu ieau beţul şi'l întind,
„Şi ţii sperii şi se duce
„Par'că el e târgoveţ
„Ca să vină să nfapuce
„Dacă-î puşcă orî e băţ ? !...

Şi vorbind aşa jidanul
Când făcuse tocmai planul
Si mergea cătând de drumu-şî ca orl-care călător
Iată-un lup gonit din urmă prin frunziş de-un vînător,
Când nu-î trece nicî prin minte
Hop. că-î ese aci nainte.

Ce să facă el acum ?
Se opresce'n loc în drum
Şi întinzînd în grabă băţul, după cum s'a fost gândit,
Stă şi aşteaptă neclintit.
Când de-odată vînătorul din desiş de pe dindos
Poc ! Trînteşte lupul jos.

Când aude el pocnind
Si de loc nebănuind

C'a fost altul şi-a'mpuşcat
Vezend lupul răsturnat
Stă pe loc şi nicî clipind
Şi la băţ întins privind
Zice:
— „Uit'te ce drăcie !
„Nicî în minte să nu'ţî vie :
„Băţul meu din Dărăbanî,
„Care-1 am de zece anî,
„A fost cot, a fost biciuşca,
„Dar nicî n'am gândit că-î puşcă!

CUCUL. ȚIGANULUI

Un țigan în vremea îerneî, nu știu 'n capu-î ce-a gîndit
Parcă toate le sfîrșise de pe lume. I-a venit
Gust să-î cînte cucul îearna, și zicea gîndind în sine :
— „Ce mi-î bun că sînt pe lume,
„Orî ce baftă-î zeu de mine
„Dacă nu-î vr'un cuc să-mî cînte ? !.
„De ! Căcî, oh! Cînd aî noroc,
„Ca să-țî cînte cucul, mamă,
„Incă'n față, atuncî pe loc
„Scoțî la capăt de minune,
„Orî ce vraî și ce pofteşti.
„Toate-țî merg atuncea strună.
„Ca prin farmec izbîndeștî,...
„Doamne, Cuce ! Cuc la tata,
„Cuculețul tatei cuc !!...
„Zi-mî și mie-odată 'n față :
„Cucu ! cucu, zeu așa,

„Si-țî-o face tetea, face,
„Vr'un poclon vr'un dar ceva."

Dar precum vorbea țiganul, se'ntîmplă de-l auzi
Un băiet, ce'n fuga mare subt un gard se și'ndosi
Și strigă deodată : „Cucu ! "
Iear țiganul: — „Auleu !..."
„Parcă, cucu zice, Doamne ?...
„Mare-î sfîntul D-zeu !!..
„Mi-a trimes un cuc să-mî cînte !
„Ce să fac ? ! Bre, ce minune !..
„Cum maî cîntă !!.. Ce vor zice
„Ceilalți oameni cînd voiii spune ?
„Ha ? ! Vor crede oare ? Doamne,
„Ce să fac, mă rog?.. Mă duc
„Să le spun la toțî, că astăzi
„Mi-a sosit la mine-un cuc
„Ce-î trimes din ceriu să-mî cînte .." Astfel zice și pornește
Și pe toțî țigani-î chieamă:
„Haide ! dînsul le vorbește,
„Căcî acum la mine-acasă
„Mi-a venit din ceriu un cuc
„Ș'am venit ca să vă duc
„S'auzitî si voî cum cîntă.

— „Dar e cuc ? întreabă ieî.
— „Se'nțelege, ca toțî cucii!
„Nu mă credeți ? Alelei!!!
„Dar m'apuc ce-țî vrea să-mî faceți,
„Să mă bateți.
— „Zeu ! te -apuci ?

— „Haide dar, atunce unul
„Zice, haide să ne duci.

Deci s'au dus cu toți țiganii ca s'asculte. Aşteaptă, şed ;
Insă pace! sănătate ! nici n'aud nemic, nici văd.

—• „Unde-î cucul ? zice unul
— „Stăî maî rabdă puțintel
„Dați-î pace, lasă, lasă!
„Stați cu fața toți spre îel!
„lî voiu zice eu să cînte.
„Sst!.. Şedețî aşa : Tăceți !
„Cucul tetei! Unde-aî cucu ?
„Ia maî cucu cuculeț.
„Să te-audă ş'aste neamuri.
„Haide fă-le vr'un hatîr
„Să le meargă bine...

Atuncea
S'auzi de-odată-un cîrrr!
•— „Dec!! Auzi ? Acesta-î cucul? "
Zice unul.
— „Ți se pare"
Zice dînsul, cînd de-odată
S'auzi strigînd maî tare :
—„Cîr, congîr, congîr."
— „La naiba,
„Hicî cobae !! " Supărat
Strigă dînsu. „'N baftă-țî numai
,,Fi-ți-ar cum ne-aî maî cîntat!!

Iar țiganii toți atunci sar pe el şi ne'ntrebat
Iî trîntesc aşa cu pumnii c'aî fi zis curat că-1 bat.
— „Cuc i-acesta măî la tine ?
— „Cuc! Le zice el răstit.
„A mîncat şi el cireşe şi-a cîntat cam amorțit.

CAIIŢIGANULUI

După daicos, ca ţiganul, prin meleaguri trierînd,
Un ţigan pe drum mergînd
O potcoavă-a fost găsit.
Şi gîndind ce-o fi gîndit.
In desagi frumos o strînse şi spre casă-î a pornit.

Cînd ajunse-acasă, dancii înnainte-î toţî îeşiră
Şi cu cîrdul îuţî ca uliul peste trăiştî năvăliră
Căutau şi ce găseau
Tot scoteau şi tot ziceau:
—„Ditaî lapte şi slănina !
„Ditaî carnea şi untura !
„Ditaî brînza şi făina !
„Acana cîrlobătura !!!...
„Heî, trăsnite-ar Dumnezeu
„Tete-o, ce-e 'n sacul tău ?
„Ce-î aceasta ?
— „Ia potcoavă. D'apoî alta ce să fie ? !...
— „Ian auzî : potcoavă, ditaî!! Oare rnoartă-î orî e vie ?!.

„Potcătură potcovată
„Tare-î strîmbă cîrlobată
„Şi sucită şi 'nvîrtită
„Ş'apoî doar şi găurită !
„Dar, măî tete-o, se mînîncă ?.
— „Dar de unde ?
— „Apoî dar
„Spune 'ncaltea, teticuţă,
„Ce-aî să facî cu ea, măcar.
„Demineaţa cînd s'aude
„La beserică tocind
„Toca, toca, toca, toca,
„Bălălău şi bam, făcînd
„Nu cum-va de-acestea face
„Popa, teteo ?
— „D'apoî cum \
— „Dar de unde-aî căpătat'o, măî tetico ?
— „De pe drum.
— „Da'ndrăcit maî eştî, măî teteo !.. Şi la ce ţi-î bună acum ?
— „Asta-î bună dragul tetei
„Pentru ca de potcovit.
„Trebuesc de toate patru
„Una-î asta ce-am găsit,
„Numai una, şi'ncă una
„Şi cu una de-ar maî fi,
„Ar fi tocmaî... Ş'apoî tetea
„Şi vr'o aibă-o maî găsi
„Şi cu ele atunci pe alba,
„Tetea las c'o potcovi.
„Doamne, Doamne ce-ar maî fi
„Şi vr'o albă de a-şî găsi ?!.

„Alba tetei cea găsită
„Cînd te-aî face potcovită
„Şi eu şaua de a căţaua
„Şi se miere mahalaua !...
„Ce-aşî maî face, zeu atuncea ? Mînâ'n şold aşi răzăma,
„Şi pe alba potcovită ziua 'ntreagă m'aşî primbla
„Făr de grijă. Nicî de dracul, de nemic nu mi-ar păsa.
„Dedîu 'n deal şi Dedîu 'n vale
„Tot pe alba luî călare !
„Cine poate să-î maî zică :
„Cioară, stâncă, mămulică ? !.
„Cine-î zice că-î din laiu ?
„Parcă-I vodă, parcă-î Craiu !!.
„Numai alba şi-o struneşte
„Şi se primbla 'mpărăţeşte...

„D'apoî cum ! Cu alba, lasă,
„Nicî de dracul nu mă tem...
„Da şi-un telegariu, aşteaptă,
„Maî pe urmă avem s'avem,
,Alba noastră maî la toamnă va maî face şi-un surei.
— „Da, surei, surei, măî tete-o, să mă suiu şi eu pe el.
— „Să te suî, ţiganul strigă cătră danciu şi haide-1 prinde
„Şi-1 aşază pe bătaie şi-1 suceşte şi-1 întinde :

— „Na ! Tâlhăria ! Să ţiî tu minte,
„Nu-ţî maî ert aşa greşelî,
„Cum te-apucî, luate-ar dracul,
„Mînzul crud să mi-1 deselî ? !.

SERBi LE TX$JUffEASCA

Un boer o dată pe-un ţigan trimise
La un popă-anume şi se'ntrebe-î zise
De-î cu drept că este vre-o serbătoare
Mare şi cu cruce, orî de-î lucrătoare.

De cuvînt, ţiganul a plecat s'a dus,
Ca respuns s'aducă după cum i-a spus.
laşul tot umblat'a şi l'a colindat
(Căci prin Iaşî se vede lucrul s'a 'ntîmplat),
Până cînd la urmă tot a nimerit
După cum boeriul i-a fost poruncit
Şi-a ajuns la popă.

Popa Aftanasă,
Ce slujea *la Dancv,* s'a'ntîmplat a casă
Şi i-a spus de-o dată vorbă răspicată :
#
—• „Mîne-î sărbătoare, este zi legată ;
„Este Crisostomul, sfîntul cel vestit
„Ioan gură de-aur cum e şi numit;

„Un ierarh şi dascăl! — Spune-i c'am zis eu
„Care slujbă mare şi cu polîeleu

— „Bine, a zis ţiganul, bine c'am aflat,
Şi'n napoî cu vestea iute s'a 'nturnat.

— „Eu cucoane cum mi-aî spus
„Drept la popa 'ntins m'am dus.
„Şi-acum ştiţi, Cucoane, veste
„Sărbătoare mine este:
„Parnavel cel mititel
„Şi cu botul de oţel;
„Insă eu am maî aflat
„Că nu-î slobod ci legat,
„Din pricină că-î prea refl,
„Şi-or fi-avind şi bălăleu...
— „Ho ! Destul! La naiba ? Ce-aî înnebunit ?
Strigă-atuncî boierul. Unde-aî auzit ?

— „Anaftima bătrînul,... părintele... mi-a spus.
„Căcî eu, precum ziseră-ţî la dînsul m'am şi dus.
— „Anaftima-î un popă ? !!.
— „Un popă, da ! Vezî bine,
„Cu barbă cu potcapic..., acum vorbi cu mine...
— „Auzî ce bazaconii ? !... (A căpiet săracul!)
„Biserica luî care-î ?...
— „Biserica la Dracul.

TREI SURZI

Nişte capre un surd pierzîndu-şî
S'a pornit să şi le cate;
Dar voi de unii alţii
Ca să 'ntrebe 'n care parte
Si văzînd un om în drumu-î
Nişte pari tot înşirînd
Făr'a şti că-î surd şi-acela,
Să-l întrebe 'şî puse 'n gînd
— „Bade l Iaca de'ntîmplare
„Astă-zî caprele-am pierdut,
„Ş'acum nu ştiu 'n care parte-s,
„Dumneata nu le-aî văzut ?
— „Mulţămescuţî de 'ntrebare,
„Surdul cel alt i-a respuns
„Gardu-l fac eu până colo,
„Numai parii nu-s de-ajuns !

Crezînd surdul că-î arată
Unde caprele s'au dus,
— „Nu ți-o fi degeaba-'i zice,
„Dac'or fl pe unde-aî spus.
— „Pân'colo s'ajungă parii ?
„Ce vorbești, mă rog, degeaba ?
— „Zeu, c'a dracului hărămurî!
„Poate că-î maî bună iarba !

Apoi pleacă surdul nostru, și pe capre le găsește,
Ş'apoî celui ce-î spusese, să-î dea una se gîndește.
Una c'un corn rupt alege dintre toate câte avea,
Si de celalt corn o duce si voeste să î-o dea.

— „Ține-țî, bade, juruita,
„Cum mi-a fost cuvîntul meu,
— „Fugî d'aci și-țî vezi de treabă
„Nu-î am rupt doar cornul eu.
—• „N'are-a face ! Nu maî spune !
„Capra-î tînără, voinică,
,",Despre-un corn e mare treabă ?
„Iea-o. lasă, nu-î nemică...
— „Ce, te legi acum de mine ?
„Haide, fugî că te lovesc !
„Eu nici batîr n'am văzut'o
„Și el zice s'o plătesc.
— „Capra-î bună de-ale mele
„Eu te rog curat s'o iei,
„Chiar ți-o las de-acum aice
„Poți se faci cu ea ce vrei.

Cînd văzu că-î lasă capra, îî păru chiar îndresneț,

Şi luîndul îutî de guler zice :

— „Haide la județ !

Merg tîriș găsesc județul și amîndoî încep să-î spună :
— „Voiu să-î dau o capră uit-te și el zice că nu-i bună.
— „Spui mincîunî c'am rupt eu cornul!
„Cum poți zice c'am făcut,
„Lucruri, bade despre care
„Nicî prin gînd nu mi-a trecut?

Dar județul ca și dînșii surd și el s'a nimerit,
Și din cîte au spus nicî una, chiar nemic n'a auzit.
Se uita și el la dînșiî, cum s'aprind și cum vorbesc.
Nu știea de-s surzi ca dînsul, dar vedea că se sfădesc.
Da din cap mereu la dînșiî ascultîndu-î liniștit
Şi la urmă apoi le zice :

— „Bine ! trebue-ispășit.
„Până atunce capra însă trebuește, da !. de'nchis,
„Ca să n'aibă ce-l ce-o are vr'un cuvînt ceva de zis.

— „Eu i-o dau respunde unul,
„Faceți cum vețî socoti.
— „Ba, eu nu plătesc nemică
„Vinovat făr a mă ști.

Deci județul prinde capra și o închide frumușel,
Iară surzii ce să facă dau din cap privind la el.
Unul zice:

— „Foarte bine
„Asta chiar ți-s'a căzut,
„M'am jurat că n'am rupt cornul,
„Dar tu, cîne, n'aî crezut!

„Eştî cam lacom, heî, sermane,
„Şi te uită ce-aî maî tras,
„Pentr'un lucru de nemică
„Făr de capră mi-ai rămas !
„Inţeles'a el judeţul
„Ce gîndeştî şi ce vrai tu,
„Şi de-aceia n'aî ce face,
„Lasă-ţî capra şi te du ! "

Altul zice:
— „Bine-ţî face,
„Căcî n'aî vrut cînd te-am rugat,
„Să-ţî ieî capra ce-ţî dădusem,
,Judecat'aî maî cătat ? !.
„Tu gîndeaî că şi judeţul
„Ca şi tine fi-va poate,
„Şi va zice să-ţî dau, badeo,
„Caprele cu cîrdul toate !!!
„Aî rămas şi făr de-aceasta
„Sezî de-acum te linişteşte,
„Cine sama nu-şî iea bine
„Tot deauna o păţeşte."

Mînioşî apoî cu totul cînd erau să se despartă,
Bieţiî oamenî ajunsese maî aproape să se bată.
Dar pornesc, se duc de-acolo înjurîndu-se amendoî,
Şi bătînd în pumnî de ciudă şi uitîndu-se 'napoî.

Iar judeţul ţine capra
Si-o hrăneşte 'î dă mîncare

Şi se pune pe-aşteptate
Să-î plătească cel ce-o are.

Şi de-atunce tot o ţine.
Şi mai cît o va ţinea !
Cine vra şi-acuma poate
Să se ducă si s'o iea.

BOALA DE CALDARAR

O femee-avea ibovnic şi, de nu-1 vedea 'ntru una,
Ar fi vrut şi ea să-1 vadă batir noaptea totdeauna.
Şi venea el, nu-î pricină, şi pe ploaie şi pe tunet
Şi pe cea maî slută vreme, căcî era om bun la suflet.

Cum dregeau eî nu ştiu, dară, intr'o sară s'a 'ntîmplat
Ca să vie a casă tocmaî şi beleaua de bărbat.
Cum veni'î deschise uşa, şi de'ndată ce-a intrat
Ostenit, se vede, omul s'a luat şi s'a culcat.

Dar în pat... o! Doamne sfinte şi prea sfîntă Născătoare,
Numaî el şi cu femeea şi-o mulţime de picioare !

— „D'apoî asta, măî femee,
„Ce minune-î ? Ce păcat ?
„Numaî eu şi tu şi uite
„Că picioare's şese'n pat!!"

Ba că-î asta, ba că-î ceea, ba că sînt şi ba că nu-s,
— „Unul, două, treî femee ; uite's şese cum 'ţi-am spus! "
— „Zicî că-s şese ? !! Face dînsa;
„Apoî tot eu am dreptate,
„Ştîu acuma ce-î pricina,
„Tu-mî eştî bolnav, măî bărbate !!
„Da eştî bolnav!
„I-an dă-mî batca
„Si ciocanul din blidar
„Şi căldarea de sub vatră
„Să-ţî desfac de căldărar ;
„Căcî, ascultă, căldărarul
„Reu e Doamne, Doamne sfinte!
„E maî reu decît orbalţul,
„Te sminteşte si la minte."

El îî zice să-1 maî lase. Dar femeea nu-1 maî lasă
Ci-1 înşfacă şi'ntro clipă mi-1 aşază jos în casă,
Şi-aşa noaptea pe'ntunerec, nicî n'aprinde luminarea
îşi îea batca şi ciocanul şi-î aşază'n cap căldarea
Şi s'apucă să-î descînte cum zisese, şi-î descîntă :
Bate zdravăn în căldare, bocăneşte şi-î tot cîntă:

Toca, toca
Boca, boca
Toca, toca tocălău !
Haide, scoală, măî flăcău,
Şi te 'mbracă, te găteşte
Iea-ţî căciula, te porneşte.

Toca, toca
Boca, boca
Boca-î boc ca la fierar
Că-î făcut de căldărar,
Căldărar cu bocănit
Pe bărbat de 'mbrobodit.

Toca, toca
Boca, boca
Toca, toca bocăneşti
Haî maî îutî! Ce te codeşti ?
Fugî din drept de la fereşti
Că te vede cine eşti.

Toca, toca
Boca, boca
Toca, toca Măriucă,
Căldărarul să se ducă
Cu bărbatul pe pustiî.
Măî flăcău pe cînd maî vil ?

Toca, toca
Boca, boca
Toca, toca, tocălău
Trecî maî Iute, măî flăcău,
Trecî pe icî pe uş'afară ;
Eu te-aştept pe mîne sară...

Toca, toca, boca, boca, tot aşa i-a descîntat
Păn ibovnicul din casă a văzut că s'a cărat;

Iară omul surd de vuet şi cu capul călindar
Cît a stat să-î bocănească la urechi de căldărar
Cînd cu chiu cu vaî se vede, în sfîrşit ajuns în pat,
Cam cu greu dar tot s'apucă din-adins la numerat.

— „Ce minune măî femee !!
„Zeu c'aşa-î precum aî spus ;
„Numer, numer la picioare
„Şi maî mult de patru nu-s.

— „Ce maî zicî acum ? Iţî vine
„Să maî crezî că n'am dreptate ?
;— „Cîtu'î lumea ! Bodaprosti. •
„Să-ţî dea sfîntul! sănătate.
„Cînd vorbeai maî dinioarea
„Socoteam că spuî la fleacuri
„Dar acuma şi căldarea
„Văd că-î bună pentru leacuri."

1

TREI PARALE

Pentru trei parale, odată, se certau doî cerşitorî,
Cum se'ntîmplă de se ceartă, între dînşiî dese-orî...
Unul strigă:
— „Haî plăteşte-mî, căcî de-ajuns te-am aşteptat.
Altul zice:
— „N'am de unde! Azî nemic n'am cîştigat.
— „Fă ce ştiî. Ce-mî pasă mie!
„Du-te cată unde ştiî,
„Nu maî voiîi s'aştept de-acuma,
„Tot cu vorbe să mă ţiî.
„Vezî că sînt bătrîn la dracul
„Şi maî ştiî ce te găseşte >*
„Pot să mor; căcî moartea vine
„Pe cînd omul nicî gîndeşte."
— „Morî! cît vraî, mă lasă'n pace
„Şi te cară, fugî! Te du.
— „Zicî să mor ? ! Aşa ! Dar, lasă
„C'am să mor să mă'ngropî tu.

„Căcî comîndu-mî e la tine
„Şi datoriţi eştî să mă'ngropî,
„Să-mî facî praznic şi pomene
„Şi să-mî chemi Vlădicî şi popi.
„Se'nţelege!... da!
— „Ce da, măî?!
„Socoteşti că te-amăgesc?
„Mor! Zeu mor. De-acuma haide
„Şi mă'ngrdpă ! Nu glumesc."
Şi zicînd aceste vorbe
Se lungeşte la pămînt,
„Iată-s mort de-acuma, zice,
„Ia-mă du-mă la mormînt.

Iar celalt acum de ciudă cum era el supărat
II iea 'n spate şi se duce la biserica din sat.
El ştiea de mult pe -acolo, că 'n cafas şedea uitat,
Un sicriu ce şi-1 făcu-se pentru moarte-un om bogat
Păn s'ajungă însă dînsul, la biserică cu mortul,
Se făcuse noapte bine, poate chiar tîrziu cu totul.
Şi-ajungînd luă sicriul şi'n sicriu pe mort îl puse,
Şi s'aducă apoî capacul, în cafas din nou se duse.

o

Dar venind el cu capacul
Cînd s'apuce jos pe scară
Auzi de-odată-un tropot
Ca ş' un mers de cai pe afară,
Şi de odată chiar se vede
Şi'n biserică intrînd,
Nişte oameni mulţi pe uşă
Şi vr'o doî încet şoptind

Erau hoţîusi-atunce noaptea în biserică intrase
Intre dînşiî să-şî 'mpartă sacî de galbinî ce furase.
Decî s'aşază jos cu toţiî. Toarnă baniî şi'mpărţesc,
Fără grijă de nemică. Fac grămezî şi socotesc...
Dar privind mereu sicriul, şi cu mortu'n el lungit
Unul tînăr dintre dinşiî, zice atunce îngrijit:

•— „Oare mort e mortul ista
„ Din sicriu, ce credeţî voî ?
— „N'aî în mînă paloş ?.. Cearcă !
„Zic ceilalţi, ne'ntrebî pe noî ? !

Iară cela din sicriu cînd aude uşa, socot,
Uită moarte, uită tot
Şi scoţînd de colo capul strigă-odată cît ce poate :
„Să-ritî morii si moar-te toate !!"

Cel de sus atunci de frică scapă jos din mînî capacul
De răsună tot cafasul.
Hoţii cred că-s morţi, că-î dracul,
Şi lăsînd şi bani şi totul fug de frică, fug cu toţiî
Nu cum-va să-î prindă morţii

Iar în urmă mortul cum găsi cu cale
Ş'aşeză cu celalt la împărţit parale.
Şi'mpărţiră, şi'mpărţiră
Pân ce totul isprăviră.
Iară cînd au isprivit
Unul ş' altul liniştit
S'aşezară-acum în strane
Şi tot dur la deal la vale

S'apucară iar la sfadă
Pentru cele trei parale.

Spăimîntaţî de frică hoţii, au fugit cît au fugit,
Ş'apoî stînd s'au pus cu toţiî şi cu sorţi au hotărît:

înapoi dintr'înşiî unul la biserică să plece.
Şi să vază ce s'aude pe acolo, ce se petrece.
Şi s'a dus un hoţ ce-î dreptul la biserica din sat
Insă capul pe fereastră cînd în nuntru l'a băgat
Cel dator cu treî parale, încetînd din sfădălie
Văzînd capul pe fereastră şi gîndind la datorie
II îea cuşma de pe capu-î, ca pe un lucru de-ale sale,
Şi-o dă celuilalt şi-î zice :
— „Ţine, pentru treî parale."

Iară hoţul cînd în urmă la aî seî din nou s'au dus
Cu ce frică şi mirare s'aseză colo la spus:
— „E grozav! grozav!
— „Dar ce e ? îl întreabă, ce-aî păţit ?
„Unde-s banii ?
— „Baniî, frate, morţii toţi i-au împărţit
„E biserica ticsită de strigoi ce se sfădesc;
„Nu le ajung nici bani acuma, şi toţi ţipă şi răcnesc.
„M'am urcat la o fereastră,
„Dar cum bani nu le ajungea,
„Unul pentru trei parale
„Mi-a luat si cuşma mea.

ȚIGANUL ÎMPĂRAT

Un țigan călare-odată iar în spate cu-o căldare,
Cum trecea printr'o pădure se gîndea vorbind cam tare
— „Uit'te zeu ! Nu-mî șede bine ? !
„Nalt chipos și'ncălecat
„Pe un cal alb, ca sfîntul Gheorghe,
„Zeu că-s bun și de'mpărat!
„Ș'apoî zeu nu'țî face cruce,
„Că nu-î lucru de mîerat,
„C'a spus mama, c'a zis tata
„Că bunicul m'a urat
„Ca s'ajung puternic, mare,
„Si cu stare si vestit
„De la resărit să meargă
„Vestea păn la asfințit...

„Ce-așî maî rîde, zeu, atuncea!...
„Ba, nu rîd nu... Ce zic eu ?...

„împăratul ca să rîdă
„Nu prea vine !... Șede reu.
„Da'ncruntat colo și-al naibeî,
„Cu sprincenele'ncrețite
„Și'mprejur armașî cu săbiî
„Și cu suliț ascuțite,
„Ca să șed ar fi maî bine ?
„Nu, nu merge nicî așa ;
„Căcî s'ar teme toțî de tine
„Ș'ar fugi și te-ar lăsa...

„Vra să zică nu-î de samă
„Nicî cu chef, nicî supărat,
„Zeu că-î grea, cînd cauțî bine
„Păn și slujba de'mpărat!
„Dară țara cînd te cere
„Să voeștî, să nu voeștî,
„N'aî ce face, de nevoe
„Eștî silit ca să primești."

Iar vorbind țiganul singur de prin codru'l auzi
Un văcar și'n fuga mare alergînd așa-î vorbi:
— „Luminate împărate ! Fă-țî pomană, milueşte
„Pe-un sărman, pe-un orb, ce lumea și lumina nu zărește."

„Na ! gîndește-acum țiganul :
— „Uite cum s'a nimerit
. „Am ghicit și eu se vede
„Chiar cînd timpul a venit! !..
„Hai, noroc de-acum, cu bine !
„De-ar da sfîntul să trăesc,

„Să mă bucur de mărirea
„Ce'n curînd am se primesc.
„Dacă chiar şi orbul vede
„Că eu samîn a'mpărat
„Să maî staî tu la'ndoială
„Că nu-i lucru adevărat ? !

Dar văcarul iar încape
„împărate...
— „Dar cum stil
„Că sînt împărat acuma ?
„Cine eştî, de unde viî ?

— „Sînt un orb, răspunde dînsul,
„Ş'un călugăr m'a învăţat
„Să mă şterg la ochî cu plete
„De-ale vr'unuî împărat,
„împărat eştî că ştiu bine
„C'aşa sunet, gălăgie
„Nu mai poate nicăiurea
„De cît la'mpăraţt să fie."

Apoi vine 'ncet aproape şi cu 'ncetul, pipăind
Iî apucă'n mînă părul şi de ochî apropiind:
— „Uite ! zice, se cunoaşte că e păr împărătesc.
Căcî abîa de ochî s'atinse şi-acum uite chiar zăresc.

Şi zicînd aşa cuvinte se ştergea, nu se ştergea
Dar de păr curat trăgea.
Dar ţiganul strigă :
— „Stăî!

„Ian ascultă ce facî, măî ?
„Tu venişî la lecuială
„Şi'ncepuşî la păruială ? !."

Iar văcarul, pace
Tace,
Pe ţigan spre dînsu'l pleacă
Şi cu păru-î tot se freacă.

Şi'ntr'atîta s'a frecat,
Şi'ntr'atîta l'a plecat,
Că l'a şi descălecat,
De manta l'a desbrăcat
Şi chiar punga i-a luat
Ba şi iapa şi căldarea
Şi i-a şi muiat spinarea,
Că'n sfîrşit cînd a scăpat
Să nu credeţi c'a maî stat.
Ştiţi fuguţă ce-a 'mpănat ?
Alerga, zeu, nu glumea
Nicî pămîntul n'atingea,
Scriea, frate, nu fugea.

Iară hăt într'un tîrziu, ostenit se vede-acum,
Maî văzînd un om pe drum,
Ne rugat
Şi ne'ntrebat
Făr a face vorbă multă
Făr a şti nici de-l ascultă
Roş la faţă şi-asudat
Şi c'un glas întunecat

El din fugă maî slăbeşte,
Şi mergînd aşa-î vorbeşte :
— „Mergi cu bine
„Măî romîne.
„Dară cată ţine minte
„Că la podul din 'nainte
„Este o hăramină oarbă! Nu ştiu oarbă-î ori se face!
„Dar, pe ochii mei, mă crede, că de cap amarnic trage.
„Şi te 'nnalţă, te măreşte
„Până cînd te chicueşte.
„Reu e şi pocit
„Nu e de glumit!
„M'a'ntîlnit mă rog pe drum
„Şi ca dracul nu ştiu cum
„M'a mărit, m'a tot mărit
„Până cînd m'a chicuit!
„Ş'apoî ce chicuitură
„încă ochii nu-ţî văzură
„M'a sucit şi m'a'nturnat
„Şi cu pumnii mi-a cărat
„Până cînd s'a săturat
„Tot zicea că-s împărat !

„Fi-i-ar satu afurisit
„Că frumos m'a 'mpărăţit
„M'a bătut de m'a sluţit
„Şi m'a deşalat
„Chebea mi-a luat
„Şi nouă lei —- *gloaoa,*
„Şi Alba degeaba ;

„Iar căldarea cea barcace
„Numai ca să facem pace.

„Şi-mi mal împinse şi pe ghicite
„Dintr'o svîrlită două lovite...

„Cît eram eu de departe
„M'a lovit şi'n cap şi'n spate
„Iar de-ar fi maî azvîrlit
„De cinci orî m'ar fi lovit !

„Ş'apoî cum te maî măreşte ! !.
„Dar cînd vezi că te pofteşte,
,.Rade-o că te chicueşte !

B E Ț I V U L

Un bețiv eşind odată dintr'o crîşmă beat lulea,
De-i părea că totul mişcă dinnainte-î cum mergea,
Cînd se vede-odată 'n stradă, ochi 'n juru-i aruncînd
Stă şi-şi face planu 'n gînd :

— „Uit'te strada cum se mişcă şi se lasă, se ridică ! !..
„Şi biserica de c61o... tot se pleacă... parcă pică !.
„Şi hotelul cel din față... Uit'te colo la fereşti,
„Nicî nu poțî să le priveşti;
„Se ridică, se scoboară şi se mişcă tot într'una !!.
#
„Dar pe cer, ian uit'te, luna
„Cum se strînge şi se umflă: aci mică, aci mare,
„Nicî o formă nu maî are.

„Dar colea la felinare
„Ian te uită cum mai stau,
„Nici lumină nu mal dau,

„Tot se sting şi iar s'aprind
„Şi se 'nnalță, şi se 'ntind
„Şi se pleacă şi se scoală
„Parcă-s prinse de-altă boală !
„Parcă-î lucru necurat,
„Poțî să juri că s'o'mbătat !..,
«
Iar gîndind în acest fel,
— „Nu-i a bine, zice el.
D să fie vr'un cutremur, vr'o furtună 'n astă sară ;
P să fie-o poznă mare ! Nu-î nicî chip de stat pe-afaăă.,
„Hai să intru 'n crîsmă îară.

PEȚITORII

Nişte oameni vrînd odată
Ca flăcăul să-şî însoare
Căutară nişte starosti,
Ca la orî-ce 'nsurătoare
Să se ducă cu flăcăul
La'mpețit întăî şi 'ntăî;
Că flăcăii merg la fete
Nu fetele la flăcăi.

Căutară, şi-i găsiră
Şi la drum îi şi porniră ;

Că la cîmp la tras cu sapa
Mulți tovarăşi nu găseşti
Iar la mese şi petreceri
Berechet, pe cît pofteşti.

Starostii ştiindu-1 înse
Pe flăcău cam mîncăcîos
Cam nătîng şi cam cu totul
Sfat i-au dat cuviincios
Că la masă-atunce numai
Are voe de-a mîncâ
Cînd vre unul dintre starosti
Pe picior îl va călca

Intr'un loc, deci, unde-ajuns'au
Gazda masă le-a gătit :
Colțunaşi (chiroşte calde)
Cu posmag şi'n unt topit.

Flăcăuanul stă pe gînduri
Va mîncâ nu va mîncâ,
Şi s'apteaptă pe picioare
Ca să-1 calce cine-va.

-Dar şezînd aşa pe gînduri şi cu ochii la mîncare
Iată tocmai de'ntîmplare
|:0 pisică sad vr'un cîne ce-şî găsise de primblare
Chiar atunce pe sub masă
Ca la țară 'n orî-ce casă
II calcă şi-1 răscălcă
Şi el haide s'apucă
La cărat şi la mîncat,
Si tot cară si iar cară
De gîndeaî că-î lege 'n țară
Ca să-î dea cincî-zecî la scară

De va zice că nu pot
Să mînînc eu singur tot.

Bieții starosti, ce să facă ? Ce să zică ? Se'ncrucesc.
Numaî mîna'şî pun la gură şi cu cotul se ghiontesc.
Iară dînsul tot mînca
Căci pisica'l tot călca.
Ba văzînd că-l îndeseşte
Şi mîncarea n'o sfîrşeşte
Şi crezînd că-î zic eî poate
Ca să le mănînce toate
Dă sub masă, bagă 'n sîn
Ş'un alt chip văzînd că n'ar.e
Cum era mehenghîu de felîu-î
Suflă-odată 'n luminare
Ş'apoî strachina cu totul cu chiroşte-o iea şi el
Şi'n căciulă-şî o răstoarnă pe'ntuneric frumuşel.

Cînd aprind el luminarea
Ce să vadă? El şedea,
Numaî untul, din căciulă,
Pe la tîmple-I se scurgea.

Ce să-î facă ? L'au certat,
L'au luat la descîntat :

„Cată, bre, şi îeațî de samă
„Şi mînîncă cumpătat
„Căcî ca mîni te prinde postul
„Tot flăcău, si ne'nsurat.

Dar mergînd eî după asta
Intr'un loc la altă fată
Şi gătindu-le şi-acolo,
Cum se ştie, masă 'ndată
Nişte borş cu peşte proaspăt,
Cu orez precum se face,
El nicî două nu maî zice,
Priceput, mă rog şi pace,
S'apucă să-şî bage mâna
Şi cu degitul scotea
De prin borş bucățî de peşte
Şi mînca şi nicî gîndea.

Ce-au maî zis atuncî ceilalțî
Nu maî ştiii, dar i-o fi zis
Maî cu ciudă, maî cu rîs :

„Iea cu lingura, băete,
„Şi mănîncă omeneşte
„Căcî cu laba cine dracul
„Prin mîncare răscoleşte

Dînsul, înse, cît se pare,
I-a 'nțelcs minune mare
Căcî alt-dată când le-a dat
Şi măsline de mîncat
El cu lingura, de-a bine,
S'aşeză şi la măsline.

— „Bine, 'î zic ceilalţi acuma,
„Iea-ţî de samă, măî creştine.
„Ce ? Cu lingura pe dracul
„Maî văzuşî mîncînd măsline ? !"

Si spunîndu-î şi 'nvăţîndu-1
Fieşte-care se miera :
„Cum se poate aşa prostie ?!
„Furculiţă nu era?!"
Dară dînsul, tot ca dînsul,
Tot învaţă-1 tot îî spune
Căci apoi cu furculiţa
El împunge şi 'n alune.
Căci aiurea în altă casă
Cînd alune li s'au dat
Cînd ceilalţi luînd cu mîna
S'apucase de mîncat
Făr*a se uita la dînşiî
Orî a sta şi-a judeca
El se iea cu furculiţa
Prin alune a înţepă

— „Ian ascultă, măî băete,"
Nişte starosti îî şoptesc
Şi se dau pe lîngă dînsul
Şi din nou îl sfătuesc :

„De eraî tu măî băete
„Om colea, voinic odată
„Tu puteaî să faci aice
„Treabă bună, minunată

„Tu puteai să potriveşti :
„Şi isteţ s'arăţî că eşti
„Şi cu fata să glumeşti.
„Că, de, fata ştii ca fata
„Face cum o zice tata
„Dar şi tata alt-fel face
„Cînd flăcăul fetei place.
„Tu puteaî să rîzî cu fata
„Să te joci să mai'glumeşti
„De luaî alune 'n mînă
„Şi-î ziceai: — ian se ghiceşti
„Cîtc-alune sunt în mînă ?
„Spune iute, îţi poruncesc
„Că sunt om împărătesc.
„Fii maî dîrz, cu duh, la dracul
„Cum e astăzi lumea nouă
„Strică 'n dinţi vr'o trei alune
„Maî aruncă 'n ea vr'o două...

„Ha, ha, ha, băetul zice.
„Ia acum v'am priceput
„Las că fac eu, hei, de-acuma
„încă vremea n'a trecut."

Deci apoi maî unde mers'au,
Poate tot acolo 'n sat —
Casa umblă peţitorii
Ca şi 'n tîrg la cumpărat -
Nu ştiu cum de s'a 'ntîmplat
Lapte acru li s'a dat.

Dar flăcăul ce să facă? Umflă-o mînă, haide 'ndată
Şi-o croeşte după fată
Si de-odată voiniceşte
Drept în faţă i-s'opreşte
Şi, răstindu-se la dînsa, zice :
— „Acuma haî ghiceşte :
„Câte sunt aice 'n mînă ? Spune uîtî, îţî poruncesc
„Că sunt om împărătesc."

Fata stă, la el priveşte
Vra să ştie ce voeşte
Iară el cu lapte acru drept în frunte-o şi loveşte.

După asta nu ştiu singur ce isprăvi a maî durat
Ştiu atît că dimineaţa la o casă unde-aii stat
Cătând apă de spălat
Şi 'ntîmplîndu-se să fie
Gazda om cu meserie,
Căcî lucră la cizmărie,
Nu ştiu cum de-a potrivit
Că 'ntr'un vas a nimerit
Călăcan pentru 'nnegrit
Şi cu el pe faţă-a dat
Ş'aşa bine s'a spălat
Că jurai într'o 'ntinsoare
Că-î chiar dracul în picioare....
Dar scăpă de însurătoare.

Cum n'avea el banî săracul
Galbeni blancî vr'o zece mii
Se 'nsură într'un ceas cu dînşiî
Făr'a face la prostii !

ȚIGANUL CU PUŞCA

Un țigan de mult odată
Nu ştiu unde la vr'un sat
Fost'a dus la judecată
Pentru-o puşcă de furat.

Iar colo la judecată cum era cu grija'n spate
Că l'or pune la 'nchisore, că l'or rade, că l'or bate
Şi când tocmai se gândea cum s'o 'ntoarcă, ce să facă.
Ce să spună să nu tacă,
Pricepînd că de scăpare
Nicî un chip acuma nu-î,
Iată tocmaî din timplare
Vede că 'n naintea luî
Vine-un om ce-a fost chemat
Ca să fie judecat
Pentr'un porc ce-ar fi furat.

Iar intrînd la judecată
Omu 'ncepe, haî, de-odată:

„Eu jupîne, orî cucoane, văd c'aice m'ațî chemat
„Socotind că-'s vinovat;
„Dar vă spun adevărat
„Porcul eii nu l'am furat,
„Ci cu 'ncetul, cu mîncare
„L'am crescut eu singur mare;
„Căcî cu lapte l'am hrănit
„Şi l'am tot îmbucărit
„De demult de mititel,
„De pe cînd era purcel,
„Cînd nicî nu şedea 'n ocol,
„Ci dormea cu mine 'n toi,"

Si cu-aceste vorbe omul si cu marturî ce-a chemat
De belea s'a descurcat
Judecata l'a ertat.

Iar țiganu aşa văzînd
Ş'ajungînd şi el la rînd,
Zice:
„De, şi eii, cucoane, ved c'aice m'ațî chemat
„Socotind că-s vinovat;
„Dar vă spun adevărat
„Că eu puşca n'am furat
„Ci cu 'ncetul cu mîncare
„Mi-am crescut'o singur mare

„Căci cu lapte-am tot hrănit'o
„Şi mi-am tot îmbucărit'o
„De demult de mititică
„Cînd era cît o surcică
„Cînd nicî nu şedea 'n ocol
„Cînd era de-abea pistol.

ŢIGANUL LA MĂNĂSTIRE

Un ţigan odată-amarnic pe tot satul supărat
Că-1 năpăstuîau într'una tot cu lucruri de furat
„Dar ce dracu, 'şî zice dînsul,
Şi se 'ntrebă cu mirare,
„Lumea asta-î chiar nebună
„Numaî teafără nu'mî pare!
„Nu vezî cît e de hîrsită ?
„N'are suflet, n'are milă,
„Te pîndeşte, te 'ntereşte
„Ca de-o boală-î este silă.
„La tot pasul te-urmăreşte
„Strînge tot din calea ta
„Strînge-o-ar de gît cîrceiî
„Şi-ar suci-o şi-ar crăpa !
„De-a dat dracul să te prindă
„C'aî luat pe ne'ntrebat,
„Cît de mititel vr'un lucru,
„Zice 'ndată c'aî furat!

„De-aî cercat cum-va vr'o dată
„Ştiî aşa ca să glumeşti
„Şi-ai luat măcar o gîscă
„Ochi-ţî scoate cît trăeştî.
„Chiar şi azi mîncăî papara!
„S'aii legat de capul mieii :
„Nu ştiu cui pierise o puşcă,
„Şi ziceau c'am şters'o eu !
„Lasă, las, prin satul vostru
„Nu vă cad de-acum belea
„Să vă văd atuncc numaî
„Ceafa cînd îmî voiu vedea."

Astfel zice şi intr'o ciudă, ca şi-un om eşit din fire
Se porneşte şi se duce păn ce dă de-o mănăstire.
Iar colo la mănăstire se 'ntîmplă şi masa gata,
Şi-1 poftiră şi pe dînsul, păn la una păn la alta.
Şi-a mîncat ţiganul bine cum de loc nu s'aşteptase
Şi nebun de bucurie că 'ntr'un loc aşa picase.

Zice:
„Haî să şed aice!
„Zeu că şed, pre legea mea !
„Cîtă lume văz că şede
„Eu se şed nu voiu putea ?!
„Şed boerî şi boeroaice
„Şi se 'mpac se mulţămesc
„Voiu şedea şi eu ca dînşiî,
„Ce să zic, să maî cîrtesc. ?!
„Zeu aşa ! C'aice e bine.
„Chiar aici e locul mieii

„Poate aşa era să fie
„Mulţămesc luî Dumnezeu."

Maî pe urmă şi călugăr
L'au făcut, l'au îmbrăcat,
Comanac i-au dat şi rasă
Şi metănî în mînî i-au dat,
Ioil i-au pus ca nume
Din Ion cum se numea
Iară el de bucurie
Nicî pămîntul n'atingea :
Cînd păşea credeai că are
Catalige la picioare
Şi dădea din mînî ţiganul
De credeai că vrea să zboare;
Se preumbla cătând în juru-î
Ca să vadă cum îî şede
îmbrăcat călugăreşte!
Cine trece, cine-1 vede,
I se pare că la dînsul
Numai cată şi priveşte
Ce frumos şi bine-î şede
îmbrăcat călugăreşte.

O ducea ţiganul bine, căcî atuncî cînd a sosit
Toema 'n septămîna albă, nu ştiu cum, s'a nimerit
Dar veni şi postul mare cînd din capît vr'o trei zile
Nu mănîncâ ci fac numaî ascultare şi citire.
Ziua 'ntăiu o trece toată nebăut şi nemîncat
In biserică cu fraţii la metănî şi la 'nchinat
Iară noaptea încă bine n'apucase-a dormi

Cînd de-odată pe la uşă îarăşî toaca bocăni
La biserică se duce, şi îar şede nemîncat
Şi cînd ese în loc de masă mi-l trimite la săpat.

Aşa astă-zî, mîne îară nu-î maî dau nemic mîncare
Ci-l trimet să sape numaî-orî să facă ascultare.

Sapă, sapă şi îar sapă
Prin grădină, sapă 'n vie,
De mîncare însă pace
Nu s'aude nu se ştie,
Nicî n'au gînd de maî gătit
Căci căldări, cazane, toate
Sunt acuma la spoit.

Ce să facă el acuma? Să se plîngă? Dar la cine?
Maî posteau orî nu şi alţiî... el postea curat de-a bine»
Ce să facă decî ţiganul? A răbdat şi-a tot săpat
Până cînd la urmă zice stînd pe sapă răzemat:

„Sapă, bre, vîrtos şi tacî,
„Că doar altă ce-o să facî!
„Nu ştiî coturî
„Nu ştiî locuri
„Nicî vezî oale pe la focurî!
„Sapă, sapă şi iar sapă,
„Şi de foame ochi-ţî crapă!

„Aoleu, mămucă, dragă.
„Dar la ce m'aî mai făcut?
„Săptămînî să rabd de foame
„Cine dracul s'a vezut?!

„Bre, bre, bre, bre! Vai de mine
„Maîcă sfîntă, aoleu,
„Dar ce vre-aî cu mine-acuma,
„Doamne ce ţi-am greşit eu?!
„Cine m'a trimis pe-aice
„Batâ-l focul cap, bostan,
„Căci pe cât se vede-aice
„Se mînîncă-odată 'n an!...
„Dacă 'ntrebî de vr'un călugăr
„Te îea dracul de necaz
„Căci tu crăpî şi turbî de foame
„Şi el rîde face haz!
„întrebai maî erî pe unul
„Şi mi-a spus că-î postul mare.
„Ş'apoî daeă-î post! La dracul!
„Dar de ce nu dă mîncare?! ...

„Numai toacă şi iar toacă
„Nu te prinde vremea 'n loc
„N'aî nicî când închide ochii
„Căci te chîamă: toc, toc, toc!
„Toc, toc, toc, la rugăciune
„Fă metanii şi te 'nchină
„Toc, toc, toc, apoî îţî dice:
„Du-te sapă prin grădină....
„Toc, toc, toc, de capul vostru
„Fi-v'ar atîta tocat
„Că de când îmi bateţi toaca,
„Chiar ca toaca m'am uscat.
„Mănăstire!
„Hămisire!

„Toată ziua: toc, toc, toc
„Iar mîncare cancî la foc!

„Maî zicea maî erî un altul
„Să răbdăm să tot răbdăm
„Căcî apoî în ceriu o masă
„Ne vor pune să mîncăm.
„Heî, comedii! Doamne, Doamne!
„Multe maî auzî acum
„Pân la ceriu e cale, frate,
„Morî de foame, chiar pe drum!
„Nu ! Degeaba ! Nu-î pe-aice
„Pentru mine de trăit
„Las la dracul mănăstire
„Şi te du cum aî venit!
„Lasă ceriul şi maî bine
„Pe poteca de din dos
„Ia-ţî Ioane tălpăşiţa
„Şi te cară sănătos!
„Las să rabde cuî îî place
„Să mînînce bocănit!
„Mama doar de dor de toacă
„N'a murit cînd a murit."

Maî stătea la gînd ţiganul : cum s'o întoarne ?
Cum să facă ?
Când de-odată îar s'aude prin ogradă
Sfînta toacă!
Şi-a atunci haide, tunde-o pîrleo
Peste gard: şi-aşa fugea!..

Peste spinî şi peste pietre
Şleah bătut i se părea;
Rasa 'n garduri aninîndu-şî
El o lasă şi se duce!
Cade chiar şi comanacul
Dar el nu stă să-1 apuce.

„Pică, zice dacă vraî.
„Rămăî unde te-am găsit.
„Rămăî, frate Ioile,
„Căci Ion s'a mulţămit
„Că de cînd pe cap te-am pus
„Si mîncarea mi s'a dus!

Iar cînd fu 'ncolo departe maî gîndind la comanac
Zice :
„De ! Căzii sărmanul! D'apoî ce eram să-î fac ?!
„Ştiu ce nu mi-o fi păcat
„Căcî el singur a picat!
„M'aşî întoarce ca să-1 îeu
„Dară nu e'n drumul mîeu.

ȚIGANUL LA VÎNAT

Un țigan ce nicî odată, pușca'n mînî n'a fost luat
Intr'o bună dimineață vra să meargă la vînat.
Dar de o dată pe la case haide 'ncepe a triera,
Ca vr'o pușcă să găsască, veche cum s'ar întîmpla
Uniî rid, l'alungă alțiî, iară el într'una cată
Până cînd găsește-o pușcă tocmai gata și 'ncărcată.

„Doamne face el luârd'o
„Auleu, ce pușcă mare
„Of! că bine o să-mî maî șadă
„Cînd oiu pune-o la spinare
„Uit'te cît e de frumoasă,
„Cît de neagră, cît de grea!..
„Am să 'mpușc cu dînsa, Doamne,
„Mult vînat... pre legea mea !..
„Că din cap în cap e plină
„De la bot și pînă'n strat

„Si pe cît de mare-î stratul
„Și bucșit e de 'ncărcat.
„Cînd cu dînsa voiu începe
„L'a 'mpușcat am se uresc,
„Căcî atîta încărcătură
„Nicî la anul n'o sfîrsesc. .

Tot așa vorbind țiganul
Pușca 'ntruna desmerda
Și-o strîngea cu drag la pieptu-î
Si 'n oțele o săruta.
„Uit'te ce de-a meșteșuguri
„Are ea colea pe strat!
„Și cocoșul, bată-l toaca
„Uit'te cum e cocoșat!!..
Iar a casă la țigancă,
Cînd cu pușca-î a ajuns
A vîrît pe toțî în boale,
Toțî de frică-î s'au ascuns.
Fugeau dancii chiuita
Și prin tufe s'ascundeau
Alțiî smirna prin unghere
Stau lipiți și nicî crîcneau
Iară el răcnea prin casă
De gînde-aî că 'și face samă
„Ce gîndiți voi? lasă, lasă!
„C'am să fac din voi pastrama!!.

[Apoî pune pușca 'n spate și se duce la vînat
tMai luând cu dînsul încă și pe-un alt țigan din sat

Ca să aibă cine strînge tot vînatul ce-or vîji
Şi cu sacul să-1 aducă înnapoî cînd vor veni

Şi se duc aşa ţiganii ;
Iară cel cu puşca 'n spate,
îmbrăcat cu totul sprinten
Şi cu mtnecî suflecate,
Nu eşise încă bine
Dintre case de prin sat,
Şi vînatul să nu-1 simte
Merge tupiluş, plecat.
Ca 'n şurub îî umblă capul
Intr'o parte 'n alta cată,
Cînd pe icî, cînd colo-î pare
Că vînatul i s'arată.
Tot se uită, tot ascultă,
Numa 'n degete păşeşte,
Maî aşteaptă pe tovarăş
Şi şoptind aşa-î vorbeşte :

„Astădî eu vînez într'una
,,Pân ce sacul voi umplea
„Ş'apoî merg frumos a casă,
„Iară mîne vom vedea,
„Vom lua şi vr'o căruţă,
„Cînd vom merge la vînat.
„Căcî aşa de mult în spate
„Nicî nu-î vorbă de cărat.
„Haide, dară maî-nainte,
Tnnnîn ne deal în sus,

„Numaî sacul ţine-1 gata,
„Cînd va fi vînat de pus."

Dar mergând vorbind ţiganii, iată \i drumu-le întâlnesc
Pe-un biet om venind spre dînşiî şi de-odată-1 şi opresc.

— „Stai, mă rog, bădica, spune,
„De nu-ţî este cu bănat,
; „Vînătorul cum vînează,
„Cînd se duce la vînat?
— „Cum vînează! 'ntinde puşca
„Numaî ce-a zărit vînatul
: „Trage 'ntr'însul şi '1 împuşcă,
„Maî apoî împuşcă-un altul. . . .

' „Bine dar," ţiganul zice şi tot merg necontenit
Păn ce-un epure 'nainte dintre tufe le-a eşit.

„Staî mîncaţi-ar tata coada,
Zice „stăî căcî am uitat
„Ce mi-a spus romînul cela.
„Oare cum m'a învetat ?...

„A !.. mi-a zis întinde puşca
„Numaî ce zăreştî vînatul
„Trage într'însul şi'l împuşcă
„Maî apoî împuşcă-un altul.

„Haî s'o 'ntind.Darcum se'ntinde?
„Cum să fac să nimeresc ?
„Căcî aşa mi-a zis românul
„Ca s'ontind, s'o maî lungesc ?

Plănuind aşa ţiganul puşca 'n mînă şi-o ţinea
Şi-o căta pe la oţele, cum s'o 'ntindă nu ştia.
Pune mîna ca s'o 'ntindă trage 'n jos şi trage 'n sus,
Ş'apoî zice: „na! lungeşte-o, trage, doar aşa ţi-a spus!
— „Trage!" zice acum şi celalt
— „Trage nu vezi cum m'opintesc
„Dracii toţî mă îeu de ciudă
„Şi nu-î chip s'o maî lungesc.

Tot aşa zicea ţiganul şi-o sucea şi-o clătina
Şi pe o parte şi pe alta şi prin cap se scărpina.

Dar aşa mereu cătând
Şi cocoşul ridicând
Puşca îată c'a pocnit
Şi cel epure....-a fugit.

— „Uit'te bre şi îea-ţî de samă!
„Puşca ta s'a descărcat. . . .
— „Tacî din gură, nu-î nemica!
„Ş'apoî? s'a maî uşurat !
„Insă las că ştiu de-acuma. . . .
„Cînd vînatul voiu vedea
„Fug de odată îeaîi şi puşca
„Şi-1 lovesc în cap cu ea . . .

Apoî merge maî nainte, dar, ce-î vine luî în gând,
Se opreşte în drum de-odată către celălalt zicând :
„Fugî a casă, adă sare
„Ca să punem pe vînat
„Căcî o zi, de şede 'n soare
„Tot se strică nesărat !
„Nu maî voî să trier câmpii
„Şi să umblu de hăram
„Iar vînatul să se strice,
„Şi nicî parte-acum să n'am.

Cel cu sacul fuge-acasă într'un suflet peste câmp
Iară el, în urmă-î, umblă prin ponoare vr'un restîmp,
Şi cu gândul la tovarăş sta 'ngrijit privind spre sat
„Nu maî vine!... Vezî mă lasă
„Cu vînatul ne sărat....

Iar văzînd că nu maî vine, haî, pe mers din noii se pune,
Inse îată că 'nainte-î ca şi cum printr'o minune,
Vede-un epure 'ntr'o tufă, că şedea boţit grămadă,
Cu urechile ciulite, tupilat să nu se vadă.

Aoleu! şopteşte dînsul şi clătind din cap la el
Ameţit de bucurie
Dondăneşte încetinel:
„Uit'te zeii! ce piele bună !
„Dac'aî vinde-o cât să iei?
„Vr'o trei lei şi jumătate!....
„Ba n'o las din patru lei !....
„Astăzi patru, de pe-aceasta,
„De pe alta patru iară,

„Cîte patru, cîte patru,
„Cît voîu strînge pîn la vară ?..
„E! he! heî!... Parale multe !
„Atunci lî-mî-va îndămână,
„Cumpăr oî şi miei şi capre,
„Şi-mî durez colo şi-o stînă...
„Ş'apoî îe-ţî un cal, măî hade-o,
„Şi mi-l înşelează bin\
„Şi colo pe el te-aruncă,
„Şi te-aşază cum îţî vine
„Şi-î dă drumul ca să sboare
„La apus, la răsărit
„Şi ca gîndul să te ducă
„Unde dorul ţi-a poftit...
„Lumea 'ntreagă să se mire
„Şi să 'ntrebe cine eşti,
„Om orî zmeu orî prea viteazul
„Făt-frumos de prin poveşti?...

„Mergi pe câmpî încolo 'ncoace; cauţi trebile pe rînd
„Mergi la stînă şi de-odată pe ciobani îî prinzi dormind.
„Să mă vezi atunci pe-mine, când oiu fi eu supărat
„Am să strig o-dată tare : Săriţi măî! Ce v'aţî culcai ?!...

Epurile atunci la fugă,
Iară dînsu-î ajuta,
Că-î bătea din palme 'n urmă.
Strigând! Uî, ta-na-na-na !.

Apoî pleacă îar ţiganul, însă iarăşi se opreşte
Căcî o vulpe de 'ntâmplare maî naintea luî zăreşte.

„Dar aceea, ce să fie,
„Care şede colo jos? !...
„Şi cu botu 'ntins pe labe ?
„Bre ce epuraş frumos!
„Haide-odată, pune mâna,
„De, maî ştiî norocul nu u
„Poate 'mî ese aşa înainte !...
„Doamne mare-î Dumnedeu! !."

Şi zicând aşa îea fuga, numaî gata s'o apuce,
Şi cu puşca ridicată tot aleargă, tot să duce...
Dar ea fuge, şi s'ascunde lîng-o baltă 'n stuf pe şes.
Iar el zice: „Heî! tu 'n baltă
„Mi-aî sărit?.. Am înţeles !..
„Săriş tu că eştî o scârbă,
„Dară eu că-s cât un cal!
„N'am să sar?!!.
Şi drept în baltă
Să repede de pe mal.

Cum sări ţiganu 'n baltă dintr'o dată s'afundă
Şi 'nghiţi mereu la apă pînă când să şi 'nnecă.

Iar ţiganul cel cu sarea unde a fost, pe unde a stat,
Când se 'ntoarce să-l găsească îl găseşte-acum umflat.

Ce să facă el acuma ? sta pe mal cum se găseşte
Şi făcându-sî socoteală ce să fie, se gândeşte:

„Ce să fie ? Ce să fie ?!
„Nu-î nicî puşcă nicî vînat.
„Se 'nțelege lăcomie ! !..
„A crăpat căcî a mîncat
„Tot vînatul ne sărat.

ŢIGANUL SI TIPICUL

Intr'o zi țiganul, lovit de mâhnire,
Căcî n-avea nicî casă nicî loc de culcat,
Hotărî să meargă la o mănăstire,
Să se pustnicească, şi a şi plecat.

„Cum? să mor de foame?!... Om aşa ca mine
„Să se prăpădească, zice 'n gîndul seu;
„Nu se poate, Doamne ! spuie orî şi cine
„Nu-s voinici pe lume, mulțî precum sunt eu.'

Ast-fel plănueşte şi pe mers se pune,
Drumu 'ntreg gândeşte numaî la mîncare,
Felurite feluri de bucate bune
I se par că vede, masa 'ntinsă-î pare.

Iar la mănăstire după ce ajunge,
Din Ion ca nume loil i-a dat,

L'a 'mbrăcat cu rasă şi la cap îl tunse,
Căpătă şi masa şi loc de culcat.

Şi la mănăstire petrecu ţiganul
La 'nceput prea bine, cum nicî s'a gândit,
Pe neaşteptate 'şî 'mplinise planul,
Septămîna albă s'a fost nemorit.

La un loc cu fraţiî se ducea la masă,
Şi la rugăciune, chiar şi la plimbare;
După masă însе unii pleacă-acasă,
Alţiî prin ceirurî, alţiî la culcare.

,,Nu gândeam nicî dascăl ca s'ajung vr'odată,
„Dar acumn iată parcă's arhiereu,
„Popă 'n toată forma. Sunt personă 'naltă....
„Ce nu poţî ajunge, cînd vrea Dumnezeu ? !..

„Sezî colea, mănîncă la mîncărî de-a gata,
„Nu te vede nimeni, ba te chiamă frate,
Se gîndeşte 'n sine. „De-ar trăi şi tata
„L'as aduce-aice, cu rudele toate."

Când mergîa ţiganul, părea vrei să sboare,
Fălăîa din mâneci şi călca de sus
Avea catalige, parcă, la piceoare
De când comanacul de frate i-a pus.

Dar într'o zi iată toaca mi-i trezeşte,
Merg în mănăstire cânt şi cetesc,

Rugăcîunea-î lungă, nu se mai sfîrşeşte,
Fraţiî la mîncare, parcă nicî gîndesc.

Soarele de-amează de demult trecuse,
loil cu gîndu-î numaî la mîncare;
După rugă însе pe toţî fraţi-î duse
La săpat, să facă la câmp ascultare.

De la ascultare iar la rugăciune,
Când gîndea la masă toaca mi-î chîămară ;
Iar când merg a casă, capul jos a pune,
Haî din nou la rugă, toaca-î strigă iară.

Ca şi azi, şi mâne merg la ascultare,
In loc să mănânce, ast-fel s'a întâmplat,
loil întreabă pe un oare-care:
— „Te rog, frate, spune-mî: ce-atâta tocat

-— „Toacă dar, că doară-î săptămîna mare.
— „D'apoî de mîncare, nu mîncăm nemic ?
— „Nu. Posteşte-acuma, rabdă fie-care,
„Căcî aşa ne scrie Sfinţitul Tipic."

— „Tipic ? Ce-î acela ? E şi el vr'un frate ?
„Si la ce maî scrie ca să nu mîncăm ?
— „Nu e om, tipicul. E o sfîntă carte
„Groasă, mare, verde, cartea ce-ascultăm.

„Pân' la paşti vr'o şapte septemânî de-a rîndul
„Numaî rugăciune facem şi postim."
— „Pân la paştî?! Mămucă, n'ajung nicî cu gîndul,
„Ioil gîndeşte: bravo aferim!!...."

Frațiî nu-î spusese că eî maî mînâncă
De colea o leacă, de colo ceva,
Ioil sermanul era proaspăt încă,
Se 'ntindea de foame n'avea ce mînca.

„Ah, că greu maî merge slujba preoțească,
„Prea me bucurasem cam pe la 'nceput,
„Pe cât ved aice vor să me sfințească,
„In abraşă breaslă am maî încăput ! !

„Loc maî bun în lume n'ar putea să fie
„Pentru mine-aiurea de cât acolea !
„Dar tipicul cela, care posturi scrie
„Strică tot, la dracul, este o belea.

„Heî, de-ar fi, mămucă, să mi-l prind în mână,
„Ar vedea el, lasă, cât e de tipic...
„Am să-î fac eu felul, când mi-o fi îndemână...
„Va vedea el, lasă, nu maî zic nemic."

A doua zi iată cum s'a nimerit:
Frațiî strînşî grămadă, toți 'şî povestesc,
Că smeritul frate al lor a fugit
Şi că nicî tipicul încă nu-l găsesc.

Se vedea 'ntro cadă cu apă de ploae
Ceva verde, mare, înse frații zic
Că 'necată este vre-o lighioae,
Dar cătînd, aflară.... Sfințitul Tipic.

ȚIGANUL LA VIE

Un țigan odată audind prin lume.
Cît de bună-î poama s'a pornit anume
Să mînânce poamă, şi s'a dus la vie,
Unde dînd de frunze, haî, cu lăcomie
începu să 'nbuce, de credeai că-î miere
Cu-aşa poftă mare şi cu-aşa plăcere,
Câ-țî era şi 'n grijă că s'ar îneca
Cu-aşa lăcomie cum le 'nfuleca.

Se umflase-acuma, era plin țifoae
Nu putea sermanul, batîr să se 'ndoae,
Cînd cătînd prin frunze maî băgă de samă
Că erau şi strugurî copți, frumoşî de poamă.
Şi 'ncepu să guste, dar atuncea iată
Şi vieru 'n față-î numaî ce s'arată
Şi 'ncepu de-odată cu ne pus în masă
Şi cu-o scurtătură, ştiî, cam cioturoasă

' **Poamă — Strugurî.**

Să-l măsoare 'n voe, şi l'a măsurat
Tot cu scurtătura şi 'n lungiş şi 'n lat.
I-a cărat în voe cum şi cît a vrut
Pîntece din coaste maî că 'î-a făcut.

Deci de-atâta cinste cît a căpătat
Zice că țiganul ar fi leşinat,
Iar vieru 'n urmă, maî aşa sub sară
II dădu din vie peste gard afară.

Ast-fel zice lumea că s'ar fi 'ntîmplat
Dar țiganul iată ce spunea prin sat:
„M'am pornit şi eu la vie
„Cam sub sară la chindie
„Şi de 'ndată ce-am ajuns
„Subt o tufă m'am ascuns,
„Şi 'ncepuî să 'nghit la vie
„Să-mî ajungă şi să-mî fie...
„Dar din tufe, hop de odată
„Şi vierul mi s'arată
„Cam cu gîndul să mă bată.
„Dapoî eii de felul mîeu
„Zdravăn, cît un paraleu
„I-am zis : „Vedi, gîndeşte bine
„C'apoî intri'n cîrd cu mine,
„De mi-aî pune mîna în chică
„Eu cu dințiî de opincă
„De gurguî te-aş apuca
„Si le-asî roade în fața ta.
„De mi-aî pune mîna în barbă
„Eu cu dințiî prind de iarbă

,.Şi ţi-o zmulg, cum nicî gîndeştî
„Să n'aî ce să maî coseştî.

„Iar de nu, şi nu m'asculţî
„Eu te las să ştiî desculţ.
„Şi de iarbă păgubaş
„Dacă 'n pace nu mă laşi.

„Dar romînul îndrăcit
„Parcă nicî n'a auzit ;
„Cît i-am spus şi i-am tocat
„Nicî în samă n'a băgat.
„La zurbavă s'a întărtat
„Şi-a păţit cum i-am cîntat

„Dapoi cine-î vinovat
„Ca pe-un om l'am învăţat.
„Numaî nu m'a ascultat...
Făr de iarbă l'am lăsat
Şi opinca i-am mîncat
Ba să vezî, ce nebunie....
A sărit la bătălie
„Şi 'ncepurăm amîndoî
„Să ne batem între noî.

„Ne buşeam şi ne trînteam
„Inse eu îl dovedeam :
..Cînd desubtu-î nimeream
„Cînd de-asupră-mî îl zăream !

„Cît e vorba de bătae
„Doamne ce maî hărmălae!

„Cînd să dai îţî vine 'n minte,
„El te ea pe dinnainte
„Şi de-odată te loveşte
„Unde-apucă, nicî gîndeşte!
„Cînd socoţî că ţi-a venit
„Rîndul tău, te-a şi cîrpit.

„Luptă 'n parte se numeşte
„Cînd tu vraî el te cîrpcşte !

„Tot aşa ne-am tot luptat
„Pînă cînd m'am săturat ;
„Iar la urmă m'am culcat,
„După ce l'am alungat.
„Ş'apoî ce va fi făcut,
„Cum era el de bătut,
„Nu ştiu, dar cînd m'am sculat
„Ce-am vezut m'am minunat:
„El de mine 'nfricoşat
„Din loc viea şi-a mutat!

„Deci luînd şi eu o dată
„Un butuc uscat de pieatra
„Peste gard l'am asvîrlit,
„Drept întrînsu-am nimerit,
„Şi să vezî cum l'am lovit

„In călcâiu dup'o ureche
„Două coste-am rupt.... păreche,

„Iar la anul când treceam
„Pe-acolo de-abîa mergeam...
„Mirosea... precum socot...
„Chiar a mort... a mort de tot...

„Iar acolo.... cine ştie...
„De-o maî creşte iarbă 'n vie!...

CIOBANUL LA BISERICA

Un cioban ce nicăiure la bisericî, cât se pare,
Nu fusese nicî odată ca să vadă-o slujbă mare,
Orî vr'un popă cu odăjdii şi cu dascălii slujind
Şi cu cele sfinte daruri prin biserică eşind,
Intr'o zi ce-şî puse 'n minte, nu ştiu, singur ce-a gîndit,
La biserică să meargă şi lui poftă i-a venit!

„La pîrdalnica! ce dracul !....
„Zice el în gîndul seu
„Ce biserică, pe semne,
„Nu mi-î dat să văd şi eu?!..
„Unii zic că e frumoasă
„Si că'ntr'însa ori si cine
„A intrat găseşte masă,
„Şede ospătează bine
„Naforă colea dospită
„Şi colivă şi colaci

„Si cinstești la vin, măî neică
„Păn-ce chiar cu ochiul facî..

„Alțiî zic că la biserici
„Se rîpesc, se fur copii,
„Iar apoî niște dihănii
„Le sug sîngele de vii!
„Voiii să merg să văd cu ochii
„Măcar orî și ce-așî păți
„Nu-s așa de slab de înger,
„Nu mă tem că voiii muri.
„Fugărit'am lupi în vieață
„Și cu urșii m'am luptat,
„Nicî habar n'avuî de toate,
„Tot cu zile-s,... am scăpat!

„In zădar ca un nemernic
„Tot te-ascunzî și te 'ndoseștî
„De ți-î scris să mori, pe moarte
„Pretutindeni o găsești.

Cam așa gîndind în sineșî s'a pornit de mînecate
Peste cîmpî și peste dealurî vr'o biserică să cate,
Si s'a dus. —

Pe la amează, cînd ciobanii ceialalțî
Eraii toțî acum la stînă și cu turmele adunați,
Numaî hop și el sosește, ostenit și asudat,
De tătari fugise parcă și la fugă-a fost scăpat.

— „Dar ce-î bre ? Ce fugi! Ce dracul! !...

„Unde-aî fost de unde viî ?.
Întreabă dintr'înșiî unul.
—„Stăî să-țî spun de vraî să științî,
Iî respunde el atunce și se pune-a povesti
Unde a fost și ce făcuse și cam ast-fel îî vorbi:

— „Bre ! Biserica e mare
„Cît o stînă, dar maî naltă
„Și-î făcută mi se pare
„Numaî chiar dintr'o bucată.
„Și sticlește, măî sticlește
„De-țî iea ochiî când privești,
„Dar în ea ce se petrece,
„Cînd vezî, zeii că te încruceștî.

„Eu vezuî colo deodată
„Oameni mulți și m'am mirat,
„Cum cu toțî ședeau grămadă
„Fieşte-care nemişcat.
„Maî stătuî să văd ce este
„Și de-odată am și zărit
„Casa.... 'ncetul de pe-o ușă
„O dihanie a eșit,

„O dihanie pestriță
„Ce mergea și tot pufnea
„Și din cînd în cînd din gură
„Necheza și mîrîea.
„Se'nvîrtea pe lingă oameni,
„Se ciulea, se tot strîmbâ

„Şi intra 'nnapoî în 'untru
„Şi urla de resunâ....

„Astă noapte, mi se pare,
„Vr'un copil a fost furat
„Şi de aceea ca s'o prindă
„Lumea cred c'a alergat.
„Dar degeaba căcî cu toţiî
„Chiar ca nişte parî şedeau
„Neclintiţi şi nicî o vorbă
„Innainte-î nu ziceau

„Numaî doî erau pe-acolo,
„Oamenî, ştiî, pe placul meu
„Unul sta la mîna stîngă
„Tocmaî unde stam şi eu ;
„Iar celalt în mîna dreaptă.
„Dar aşa precum stăteau,
„Răcneau hojma şi la dînsa,
„Ca la naiba, să răsteau,....
„Pînă când fugea ia în 'neuntru
„Si prin fund mi s'ascundea...
„Iară eî strigau la dînsa
„Pînă când din nou esea.

„Tot aşa mî-o hârăţiră
„Pîn şi dînsa s'a îndrăcit
„Şi de-odată, atuncî, frăţică,
„Doamne cum a maî eşit
„Incîudată de pe uşă!!..

„Şi mergînd aşa.... horţiş....
„După cât am înţeles'o
„Vra să muşte pe furiş.

„Se făcea că nicî se uită,
„Se pleca, se tot sucea,
„Iar la cap ţinea cu laba
„Nişte blide şi mergea
„Tot spre oamenî; şi 'ncepuse
„A-î lovi la cap pe rînd.

„Dar atuncea, las pe mine.
„Mi-am făcut eu plan în gând:

„Aceşti oamenî îs netrebnici,
„Si de-o umbră lor li-î frică.
„Haide să le fac vr'un bine,
„Căcî un bine nu le strică !

„Şi precum stăteam de-oparte,
„începui încet, încet
„A mă trage cam spre dînsa
„Pînă m'am ş'apropiet.
„Mi-am luat în mînă băţul
„Şi pe 'ncet m'am îndosit
„Şi de-odată la ureche
„Numaî una i-am cărpit!...

„Ea căzii pe loc ca moartă,
„Iar apoî m'am dus şi eu.

„Le-am făcut şi lor un bine,
„Cît putui, cu bățul meii.

„Dară eî în urmă, pace,
„Nu ştiu, zeii, ce-au maî făcut.
„S'au luptat cu ea... sau poate
„Caii fugit cum au putut ? !..

„Ştiu atât că tot răcnea:
„Prinde-U-I, în urma mea

„De-or fi prins'o.... trebuea
„S'o fi jupoîat... că, Doamne,
„Mîndră piele maî avea !

„Dar au prins'o, orî i-a prins
„Despre-aceasta nu ştiu, zeii,

„Câți de mine s'au ținut
„Păn afară i-am dus eu.

POPA SI PUNGAŞUL

Un pungaş odată, cum s'a răsgândit,
„Haî să fiu, îşî zise, un pungaş cinstit.

Zise şi dindată ce şi-a pus în gînd
Se jură pe toacă şi pe sfinți de rînd,
Dracii toțî să-1 prindă, ielele să-1 iea
Când din noii la rele vrere-ar să se dea.
Iar de-acele câte păn atuncî făcuse
Vrînd să-şî scape gîndul în sfîrşit se duse
Păn şi Ia duhovnic să-1 duhovnicească,
Ca de-acum se 'nceapă vieață creştinească.

Când la popă-ajunge, gîndul şeii îî spune...
Popa patrahirul peste cap îî pune
Şi apoî haide 'ncepe, cartea deschizînd
Deslegărî, molifte a-î ceti de rînd.

Popa face cruce, cîntă şi ceteşte
Iar pungaşul hojma ochiî şi-î roteşte

Icî colea prin casă, tocmai pe sub pat,
Dinaintea popeî cum şedea plecat.

Iar rotind el ochii, iată că de-o dată
De la brîu, la popa, vede spînzurată
Punga cu parale

Popa tot ceteşte ;
Iar pungaşii 'n sine cum se resgândeşte
Zice :
„Bre ! ce pungă ! zeu pre legea mea !
„Ian, barîm să caut sunt parale 'n ea.

Unul lîngă altul, galbeni gălbiorî
Erau clit în pungă şepte zimţişorî

Popa face cruce cîntă şi ceteşte
Iar desubt pungaşul purv>a î-o goleşte.
Iar apoî când popa din cetire tace
Şi 'ntrebărî începe de greşeli a-î face
El îî spune totul, ce greşeli făcuse,
Iar la urma urmei iată ce-î maî spuse :

„Maî făcui, părinte, încă un alt păcat,
„La un popă 'n pungă mîna i-am băgat.
„Dar să-ţi spun, părinte, cum s'a petrecut
„Nu i-am zis nemică, nicî nu lam bătut.
„Nicî o vorbă proastă n'a fost între noî,
„Stam aşa cu dînsul cum stăm amîndoî,
„Numaî baniî, tată, frumuşel i-am şters
„Ş'apoî iar în treabă-mi am pornit ş'am mers.

„Dar apoî, părinte, ca să-mî spăl păcatul
„Tot acelui popă lui şi nu la altul
„Numaî să mă erte, vream să-î dau parale,
„Dar acum, părinte, n'aţî sfinţiei tale.
„Rog să fie bine darul meu primit,
„Doar mi-ar fi păcatul astă-zi ispăşit."

I 't.

Zise şi 'n mînî popeî galbeni treî îî puse
Sărutându-î mîna şi 'n sfîrşit se duse.

Popa îar de-ajunsă cinste i-a făcut.
Păn la poartă mers'a de la petrecut,
Şi 'napoî în casă paşii îndesind
Se 'ntorcea făcându-sî socoteala 'n gînd :

„Şepte cei din pungă şi cu trei fac zece,
„Nicî ce-va de lipsă, tocmai, nicî nu 'ntrece.
„Dc-ar maî fi de-acestea, ştiî că n'ar fi reu.
„Dar maî ştiî norocul! Mare-î Dumnezeu !!
„Poate chiar şi popa care a fost prădat
„Baniî nu cu dreptul să-î fi căpătat!...
„Cum hăram venit'au, tot hăram i-a dat.

„In sfîrşit cu dreptul cu nedreptul fie
„Câţî-va zimţi, la dracul, mi se cad şi mie."

Când ajunge 'n casă, punga deschizînd,
Vrînd s'audă 'n pungă baniî zuruind,

Sus deasupră-I ține mina rădicată,
Lasă 'n ea să cadă galbenii de-odată

Cad, dar sunet, pace.... Popa se 'ncrețeşte,
Punga 'n mînî răstoarnă, scutură, suceşte....
Numaî cel trei galbenî cad din fund, de sus,
Iar cei-lalțî vr'o şepte ieî de unde nu-s....

„I-a furat pungaşul! Hoțul i-a furat!"
Ştiţi ce face-acuma, popa supărat? !...

Când se vede singur, şi prădat, ce-î vine,
Iea ceî treî bîeţî galbenî şi-î ascunde bine.

ȚIGANII LA DEAL

Intr'o vreme, nu ştiu, unde, cînd, anume,
După cum s'aude răsunând prin lume
Cu-o căruță mare mulțî țigani mergeau
La un deal, şi caiî maî nu maî puteau,
Si-n sfîrşit statură.
Iar țiganii vrînd
Să-î pornească iarăşi, haide toţî de rînd
Cu biciuşti, cu bețe, care cu ce-aveafl,
Jnepăiau să mergă... Caiî nicî gîndeau.
Hiî şi hiî tot strigă, bat în caî mereu
Ş'apoî între dînşiî la sfădit se ieu.

Unul ocăraşte pe ceilalțî aî seî
Zice că-s de vină, că sînt ceî maî grei.
Unu-şî iea desagii vrînd în mînî să-î ţie,
Ca 'n căruță astfel maî uşor să fie.
Alțiî stau pe draghinî, alțiî chiar pe scară,
Alții jos, de ciudă, iute se scoboară

Şi de 'mpins s'apucă. După atîta trudă
înjuraţi, iar alţiî flueraii de ciudă.

Dar din toţî de-o dată unul se ridică
Şi 'npingînd 'nainte începu să zică:

„Ce tot, hiî, hărăm de cal
„Tot strigaţi şi hiî la deal r !..
„Dealu-î mare de suit
„Si de-aceea m'am gîndit
„Să maî punem vr'un cuvînt
„La icoane, la vr'un sfînt!
„Ş'apoî Iar m'am răsgîndit
„Care ar fi maî nimerit
„Să-1 alegem. Să cătăm,
„Unul sdravăn să luăm.

„Sfîntul Petrea nu prea vine
„Că-î chelar şi n'are cine
„Să rămîie 'n locul seu,
„Şi-1 snopeşte Dumnezeu!..

„Sfînt-Ion poate-ar veni
„D'apoî... ce ne-ar folosi ?!
„De spătos, spătos e, mare,
„ D'apoî cap sărmanul n'are!

„Sfîntul Luca reu prea nu-î
„Dar cu Luca să te pui ?!.

„Apoî dar pe care-1 vraî ?
„Vraî pe sfîntul Necolaî ?
„Bine-ar fi de s'ar putea,
„Dar şi-aicea-î o belea!.
„E bătrân sărmanul sfînt
„Cam pe aproape de mormînt
„Şi se poate cine ştie
„Moartea chiar în drum să-î vie !
„Si de moare, maî stil cum,
„Iar rămîî cu cai 'n drum!

„Sfîntul Toader ar fi bine
„Să-1 luăm, dar vai de mine,
„Cine dracu-mî spune mie,
„Iepe, caî din herghelie
„Cari-î are neînvăţaţî
„Nu te spulber pe urlaţi ?...

„Sfîntul Gheorghe chiar să vie
„Are cal de călărie!!...
„Ce ţi-î bun ? !.. Chiar eu să-1 am
„Dacă nu-I deprins la ham ?....
„Căcî pe dînsul orî şi cînd
„Tot călare-1 vezi mergînd.

„Pe Hristos doar să-1 rugăm !
„Dar Ia ce să-1 supărăm ?
„După cum e răstignit
„N'are chef de maî venit.

„Maica Domnului apoî
„Ce maî poate? Spuneţî voi!
„Chiar de-ar fi curat să vreie.
„Ce-ajutor să-ne maî deie ? !
„Sfîntă mare,
Dar femee!..

„Dar să punem stăruinţî
„La ceî patru-zecî de sfinţî
„Că dintr'înşiî, zeu aşa,
„Are cine ne-ajuta.

După astă vorbă toţî cu 'nchinăcîunî
Fac metănî se roagă şi cu rugăciuni
Chîamă hojma sfinţii ce vor şti să facă
Numaî doară dealul ar putea să-1 treacă.

Dar cu rugăciunea lor cea înfocată
Impingînd căruţa se trezesc de-odată
Că trecuse dealul. Şi apucînd la vale
Cum era căruţa încărcată tare.
Şi 'mpingînd, şi caii maî luându-şî vînt
Se mîerau ţiganii pe ce lume sînt.
Se ţineau de draghinî tremurînd de frică,
Le părea, sărmanii când de când că pică!
Iar din toţî la urmă unul maî mintos
Aşteptîndu-şî ceasul ca să cadă jos
Zice plin de frică, clănţănind din dinţi:
„Prea mulţi sfinţî, la dracul!!. Lepădaţi din sfinţî!"

ŢIGANUL GOSPODAR

Cum mergea un om odată şi-a fost poposit
Unde-va, pe-un drum cu carul, îată c'a venit
Un ţigan bătrîn, de alt-fel, care s'a 'mpăcat
Ca la om simbraş să intre şi s'a pus argat.

Era sara cam pe-a murgul, nu prea noaptea încă,
Omul scoate de mîncare şade şi mînîncă
Cu ţiganul dinpreună; şed şi sfătuesc,
Ca drumeţii, una alta care ce găsesc;
Iar apoî după mîncare omul ostenit
S'aşeză sub car cu capul cam în spre dormit.
Dar ţiganul, maî în colo, către el vorbea
Stînd greceşte lîng'o roată, răzămat de ea,
Şi zicea că el acuma cît despre simbrie
De intrat argat la altul nicî n'ar vra să ştie,
Dar i-î voea ca să 'nveţe şi gospodărie.

— ,,Eu, bădica, drept ţi-oîu spune cît am fost flăcău
„N'am ales nimic din mine fost'am un fulău ;
„Ear acum am prins la minte şi mi-am pus în gînd
„Gospodar să fiu ca omul şi cu lumea 'n rînd.

— Gospodar!!.. Auzi tu ţarcă ce şi-a pus în minte ? !..
Dînd din cap gîndeşte omul l'ale luî cuvinte.
„Aî vezut coroîul Naibeî el de-acum gîndeşte
„Să s'apuce de vieaţă cînd îmbătrîneşte!!
„Şi vorbeşte, bată-1 toaca, de gospodărie,
„Parcă-î tînăr, nicî nu vede că-î o chegărie....
„Cît asudă omu'n lume cu sudori de sînge
„Pînă ce cu vaî minune un biet cuib îşî strînge!!..
„Şi munceşte, nu glumeşte, de prin tinereţe.
„Cînd îî verde ca stejarul nu la bătrîneţe !...
„Dar maî ştiî!...De ce să-1 rîdem?. Poate s'o gîcească,
„Econom să fie numaî şi să cam muncească....

De-al de acestea gîndind omul iată c'aţipeşte,
Şi-apoî ochiî deschizîndu-î la ţigan priveşte.
Lingă roată sta ţiganul cum l'a fost lăsat
Dar cu ochiî mari la dînsul se uita holbat.
Se uită atuncî şi omul şi cam pus pe gîndurî
Si-aminti de ce-auzise în maî multe rîndurî
Că la drum se fac şi pozne, se fac tălhăriî,
Te dezbracă, ca pe tine, cine nicî nu ştiî!
Şi privind pe lingă dînsul traista, sumanul,
Zice :

„Dacă mă pîrleşte maî tîrziu ţiganul ? !..
_„Iaii ascultă, măî, îî zice, tu mi-aî spus că ţie

„Ţi-ar plăcea să aibî acuma şi gospodărie;
„Apoî eii de drum acuma, ştie Dumnezeu,
„Is trudit, şi noaptea, nu ştiu, poate dorm maî greu,
„Iară tu pe cît îmî paie nu prea eştî trudit
„Şi de vine noaptea poate nu ţi-î de dormit.
„Dar pe-aicî eu am şi lucruri, traistă, bărdiţă
„Sac, ceaun şi cîte alte... raclă şi cofiţă...
„Şi de stat de strajă noaptea, să le maî păzesc,
„N'am să stau, dar drept ţi-oiu spune că mă cam gîndesc
„Nu cumva la noapte 'n colo tu să-mî furî ceva,
„Şi de-aceea eu maî bine parcă te-aşî lega...
„Că ce *vrei}* E noapte! Drumuri pe colo, pe ici,
„Şi ispita e ispită! Dară tu ce zicî:

— „De bădica, de mă legî... e maî bine, zeii,
„Că dormim apoî în tihnă Dumneata şi eu.

ŢIGANUL NOROCOS

„Maică sfîntă, prea cinstită,
„Cât e lumea de 'ndrăcită !
„Când habar de grijă n'aî
„Poţi de dracul chiar să dai."

Astfel zice minunat
Un ţigan căsaş din sat,
Faţa-şî schimbă se roteşte
Şi ţiganceî povesteşte:

„Eu din felul meu din fire
„Sunt om iute cu simţire,
„Pentru-o vorbă de ocară
„Mă prefac în foc şi pară:
„Ţip, turbez şi muşc, lovesc
„Tot ce 'n cale-mî întâlnesc 1

„Lumea 'ntreagă nu-î în stare
„Să-mî oprească-a mea turbare,
„Când mă prinde supărare!

„Azi la crîşmă merg la vale
„Să me pun şi eu la cale
„Despre treburi... Când sosesc,
„Ce să vezî colo ?... Găsesc
„Un român afurisit,
„Slab ca dracul, ogîrjit
„Pe-un biet om de-aî noştri 'n drum
„Mi-1 prinsese nu ştiu cum,
„Şi 'ncepuse, mamă dragă,
„Ghionturî palme ca să-î tragă
„Ca 'ntr'un codru, făr de frică,-
„Făr de-o vină cât de mică,

„Şi eu haî pe loc mă duc
„Pe romîn din scurt s'apuc :

„Haide ! Stăî! Destul! i-am zis,
„Cum de-ţî facî de oamenî rîs
„Ca 'ntr'un codru făr de frică
„Făr de-o vină cât de mică?!"

„Păcătosul cel sfrijit
„Cât era de prăpădit
„Făr de grijă nicî ruşine
„Se gurguţă atuncî la mine

—„Ce vraî măî ? Paşol, te cară,
„Ce-mi tot intri 'n suflet cîoară ?

„Eu întreb de ce-l ghionteşte,
„El cu ghiontul îndeseşte.
„Deci aprins atunci de tot,
„Dau la dînsul ca să-l scot.
„El la dînsul, eu la mine
„Trag şi trage ; dar ce-î vine,
„Mortul naîbeî se 'ndîrjeşte,
„Hîrştî o palmă,... mă loveşte !

„Ian să spui acuma, zeu
„Ce făceai în locul meu ?

„Plin de draci atunci pornesc
„Numaî gata să-l lovesc.
„Dar în minte mi-a venit
„Că-s om îute şi-am gîndit
„Să-l maî las, şi-î zic ascultă:
— „Eu nu-ţî fac poftire multă
„Căcî priveşte ici la mine
„Bat cu-o mînă cinci ca tine...

„El ca dracul nicî gîndeşte
„Iar s'apucă de-l ghionteşte.

„înciudat atuncî mă duc
„Drept la dînsul să-l apuc.
„Ţârul naîbeî se 'ndîrjeşte
„Şi 'ncă-odată mă cârpeşte!

„Deci sîngeos cum ştiî că sînt
„Sar la el să-l fac pămînt.
„Dar norocul l'a slujit;
„Căcî în minte mi-a venit
„Că-s om îute şi 'n sfîrşit
„L'am lăsat, m'am stăpânit.
„Hai să cerc mi-am zis în mine
„N'o înțelege el cu bine ? ! .

—„Măî romîne, atuncî îî zic,
„Pentru un lucru de nimic
„Sări la om sil ocărăştî
„Şi-l tot suduî şi-l ghionteşti?!
„Ţi-a greşit atunce iată
„El şi-l du la judecată !"

„Eu îî zic, dar el, ce-î vine,
„Că se 'ntindc îar la mine
„Şi ca dracul se'nteţeşte
„Şi 'ncă o palmă-mî maî croeşte !

„Ca chibritu-atuncî pe loc
„M'am făcut pe dînsul foc !
„Ce va fi, mi-am zis, să fie,
„De-acum dracul chiar să vie
„Nu-l maî ert, îl prăpădesc !!
„Numai îar îmi amintesc
„Că-s om îute, şi gîndesc:

„Slab e, puhab, o tigoare,
„Să-l loveşti odată moare,

„Ş'apoî poate, de, maî ştiî,
„Are casă şi copiî!!...
„De-o muri remîn săraci! !...
„Spune atuncî cu eî ce facî ?

„Parcă-o milă mi-a venit
„Ş'apoî iar m'am stăpânit.
„Nu vreu, zic, pe legea mea
„Să maî intru 'ntr'o belea.
„M'am pornit şi l'am lăsat
„Să nu intru intr'un păcat.
„Căcî, pe cinste, când gîndesc
„Ce puteam să maî pățesc,
„Nu stiu cuî să mulțumesc!!...

„Uite, zeu, prin câte trecî!..
„Sfîntă-î vorba ceea 'n vecî:

„Vecinie omu 'n orî-ce loc
„Să se plîngă de noroc."

OUKlTRUL

Innădindu-se țiganul
La cumătrul seu la masă
Nicî că da vr'un greş vr'o dată
Era parcă chiar de casă.
Cînd vedea că fum nu ese
Zicea: „focul, cred, s'a stins"
îşî lua vr'un băț în mînă
Şi pleca la masă 'ntins.

Dar şi omul se gîndise :
„Bre destulă cumetrie!
„M'a 'ndrăgit de tot cumătrul,
„Ce să-î fac să nu maî vie?!"
Si 'ntr'o bună dimineață
Ce-î maî dă şi lui prin minte
Haide 'şi schimbă vremea meseî
Si mănîncă maî 'nainte

Cum şedea ţiganu-aproape
Lîngă om chiar peste drum
Tot umbla şi el pe-afară
Şi căta mereu la fum.
Fumul înse tot eşea
Nicî de cum nu conţinea;
Iară dînsul aşteptîndu-l
De flămînd abea vedea.

„Poate nu fac azî mîncare."
Zice el, „Maî ştiî păcate!
„Da ! Ba poate azî fac dînşiî
„Cine ştie ce bucate!!."
Dar văzînd că de prin coşurî
Fum 'ntr'una isvorăşte
Rupt de foame acum de-adreptul
La cumătrul seu porneşte.

Cînd ajunge la cumătrul,
Iî găseşte-acum prin casă
Sfătuind, glumind cu toţiî,
Ca tot omul după masă.

„Cum ? Au stat la masă, oare ?"
Se gîndeşte el în sine
„Orî aşa pe ne mîncate
„Cum a rîde le maî vine ? !"

Eî spuneau mereu la glume
Si rîdeau care de care.

Se făcea şi el că rîde,
Dar cu gîndul la mincare,
Tot privea 'n colo şi 'n coace
De-a măruntul se uita
Ca să vadă de mîncare
N'ar putea zări ceva.
Şi cătînd zăreşte 'n vatră
Sus pe foc cogea căldare,
Si voia să stie numaî
Dacă 'ntrînsa-î de mîncare.
Cum să facă, decî, să 'ntrebe ?
Tot mereu se ispiteşte,
Dar... nu poate de ruşine,
Schimbă vorba maî... tuşeşte...

Dar de foame maî pe urmă
Şi ruşinea şi-a uitat
Şi 'ntreabă c'un glas cam moale :
— „Poate acum aţî şi mîncat ?!..
—„Ştiî, aşa... ceva.., 'î răspunde,
„Căcî avurăm astă-dî treabă
—„Da 'n căldare ce-î acolo ?
—„Ia dubîală [1] am pus să flearbă
—„Ce dubîală?!
—„De,., dubîală...
„Parcă n'aî maî audit ?..
— „Ba mîncat'am chîar. Uitasem.
„Uit'te zeu, c'am fost minţit!

[1] **Dubîală—Zamă de coajă de stejar cu sare, zer, etc. în care să tăbăcesc piei.**

„Am mîncat la răposatul...
„Cum îl cheamă... l'am uitat;
„El mînca.. da-î da şi mîna
„Căcî era şi om bogat !...

Decî cumătră iea dubîală
Şi-î şi pune dinainte
— „Dacă-ţî plac, şedî, mănîncă,
„Numaî cată că-î fierbinte."

Dintru'ntăiu ţiganul soarbe
Dar pe loc se oţereşte,
Şi cînd vra din noii se guste
Chiar se 'nnăduşe tuşeşte.
Se maî uită şi prin casă,
Maî priveşte la mîncare
Nu maî poate să mănînce
Ci'î e gîndul de scăpare.
Dar ruşinea e ruşine!
Tot maî şede nu se scoală
Stă la masă,, dar la gură
Lingura şi-o duce goală.
Suflă, gustă, maî miroase
Uită c'a fost întrebat
Şi ştergîndu-şî gura 'ntreabă :
— „Dumnevoastră... aţî mîncat ?
— „Şezî cumătre şi mănîncă,
„Grijă nu purta de noî

„Cu fiemînziî noî maî ţinem
„Păn încolo maî de-apoî.

Dar vădind că îar la dînsul
Se maî uită care-va
El se face că-î fierbinte
Si se pune a maî sufla.

Ceî din casă-acum pe-afară
Câte unul toţî eşîau
Făr a zice nicî o vorbă
Căcî de rîs abea puteau.
Prea flămând era ţiganul
Poate-ar fi mîncat şi foc
Dar dubîala, ca dubîala,
Nu mergea pe gît de loc.
S'ar fi dus şi el afară,
D'apoî cum s'o isprăvească ?
De necaz acuma-î vine
Intr'aiurea să vorbească....

Apoî vrînd să nu-l întrebe
De-a mîncat de n'a mîncat
Haî cu vorbă la cumătră
Şi se pune la 'ntrebat:

—„Ian ascultă-mă cumătră
„Cât de tineri, cum sunteţî,

„Dar de-aceştî copii afară
„Spune alţiî maî aveţi ?

—„Am avut cumătra-î zice,
„Am avut dar ne-ati murit!..
—„Heî, sărmanii, zice dînsul,
„Uit'te cum s'au prăpădit!!
„D'apoî, zetî, cu-aşa mîncare
„Nicî n'aveaii chip de trăit!

ŢIGANUL LA MAL

Un ţigan mergînd odată
C'o slănină la spinare
Trebuia să treacă-o punte
Noaptea peste-o apă mare.
Iar afară vremuia
Şi tuna şi fulgera
Şi ţiganul, cum băuse,
Cam tehuiu de cap era.

Când ajunge deci pe punte
Si pe dînsa cum păşa
Vrînd să vadă unde calcă
Ne'ncetat se tot ruga
Să tot fulgere 'ntru una,
Şi prin gîndul luî mereu
Cam această rugăciune
I-o făcea luî Dumnezeu :

„Haide, Doamne, dă lumină
„Că ţ'oîfi da şi eu slănină..."

Şi zicând aşa, cu 'ncetul,
Maî la mal a fost ajuns
Cînd vezînd că vra să scape
Scoate-un astfel de răspuns :

„De-acum Doamne cum îî vra
„Lumina-î...
„Ne lumina,
„Eu slănină n'am de dat,
„Că doar nu-mî e de furat !"

Dar de- odată cînd cu grabă
Maî la mal acum soseşte,
Bof! Cu totul, tocma 'n baltă
De pe punte se trezeşte.

„Valeîî, zice, c'am păţit'o !
„Uît'te Doamne m'aî scăldat...
„Căcî te potrivişi îndată
..La o vorbă de om bat!!...

ŢIGANUL IN CORT

Intr'o iarnă friguroasă
Nu ştiu cum, prin ce noroc
Un ţigan se căpătase
De 'ntîmplare c'un cojoc.

Şi cu dînsul în spinare
Se şi duse la primblare.
Ce ? 'L prindea pe dînsul locul ?
Vra s'arate-acum cojocul.

Dar mergînd el la primblare
Intîlneşte de'ntîmplare
Pe-un romîn c'o bîată leancă
Subţirică îmbrăcat
Gheboşat mergînd la fugă
Tremurînd de frig prin sat.

Cînd se uită el la leancă,
Cum pe trup şedea lipită,
Şi la gît şi pe la mînecî
Cum cu roşu era 'nflorită
Zice 'n gîndu-î stînd pe loc:

„Bată-l focul de cojoc !
„Ce folos?! De frig îmî ţine,
„Dară şede slut de tot !
„Ş'apoî încă şi miroase !
„Cum aşî face eii să pot
„Ca să-l schimb cu omul ista,
„Să-mî dea leanca luî pe el?
„Haî să văd, cu Doamne-ajută,
„N'aş putea ca să-l înşel!"

Dară leanca era veche.
Cîte cumpene-a fost tras
Din tunică soldăţască
Vai de ea ce-a fost rămas!
Se zărea pe-icî pe colo
Cîte-un petec roş pe ea
Şi vr'o treî sau patru nasturi
Maî luceau pe icî-colea.

Deci oprind pe om in cale
Se şi pune-a'l întreba
De cum-va voeşte leanca
Pe cojocu-î a schimba

Omul vrea cu drag s'o schimbe
Inse numaî nu credea
Casa cap avea ţiganul.
Dar vădind că stăruia
începu şi el să-î spună
Că-î vestmînt împărătesc,
Că e scump şi că de-acestea
Cu-anevoe se găsesc.

Iar ţiganul ascultîndu-l
Parcă vrea să 'nnebuncască,
Vădind leanca albăstrue
Şi cu roş... şi soldăţască.

In sfîrşit gătiră tîrgul:
El cojoc pe leancă-a dat,
Iar romînul îmbrăcîndu-l
Drumu 'n treabă-şî şi-a luat.

Decî ţiganu-acum cu leanca
îmbrăcat se fudulia
Dar şi vîntul cel de iarnă
Păn la oase'l sfredelîa.

„Bate vinte! Că de-î bate
„Poate sufletul să-mî ieî
„Iar lencuţa... cît e cucul
„Nu mi-o ieî măcar să piei."

Tot aşa zicînd ţiganul
Leanca 'ntr'una 'si tot strîngea

Ş'alerga maî mult la tropot
Precum vîntul mi-1 ducea.

Dar pe cînd fugea maî tare
Numai îată-un alt păcat:
Intîlneşte-un om, în drumu-î
C'un voloc înfăşurat.

•— „Dar ce haînă-o fi ş'aceasta?
„Spune nu-ţî e frig cu ea?
— „Dar de unde? ! zice.... Frigul
„Unde dracul s'ar ţinea ;
„Căcî e toată numaî găuri?...
„Frigul unde să se 'ncurce?
„Pe-icî intră pe-icî ese
„Si cum intră-asa se duce.
„Ş'apoî încă maî e bună
„Căcî pe drum de poposeşti
„Poţî şi cort să facî dintr*însa
„Dacă-î vra să hodineşti.

In sfîrşit ţiganul leanca
Inc'odată-a maî schimbat,
Bucuros acum la urmă
Că şi cort şi-a căpătat.
Şi cu capul luî cel mare
îmbrăcat numa 'n voloc
Ca să meargă maî nainte
El pe deal şi-alege loc.

„Haî pe deal, băete, zice,
„Pe-acolo-î maî berechet
„Că pe-acolo 'ntot de-a una
„Bate vîntu 'mprăştiet !
„Că pe vale nu mă duc ;
„Că pe vale,
„Ca pe vale
„Merge vîntul tot, buluc."

Decî pe deal, aşa pe muche,
Unde-î vîntul maî turbat
Se luă la mers ţiganul
Şi-a tot mers pîn a 'nserat.
Nu c'avea nevoe mare
Ca să meargă... nu, de fel:
Ci căta curat pricină,
Ca să'sî facă cort si el.

Innoptînd, decî, zice: „haide
„Să-mî fac cort, că-î ger cumplit;
„Şi pe-afară pe-aşa vreme
„Nicî nu-î vorbă de trăit!
„Cînd aî cort, e altă vorbă
„AI Ia ce să te 'ndoseştî
„Căcî în casă, nu se cată,
„Te "nvăleştî cu ce găseşti..."

Şi-a luat frumos volocul,
De pe el l'a desbrăcat

Şi cătînd să-şî facă cortul
Sus pe-un spin l'a aninat.

m

„Haide-aşa, cu Doamne-ajută
„In sfîrşit să dorm şi eii
„Maî în tihnă la căldură
„Şi la dos în cortul meii.
„Că de-ajuns răbdaî eu astăzî
„Numaî ger cît am umblat...
„Ian maî şezî şi tu de-acuma
„La călduţ colea culcat!...
„Zeu! Ce-I dreptul vaî de-acela
„Care casa luî nu-şî are !
„Că-î cumplit de frig afară
„Astă noapte, mi se pare."

Inse tocma 'n astă vreme
Nişte oameni se 'ntorceau
Dela lemne din pădure
Si pe jos precum mergeau,
îngheţată sloîu zăpada
Pe sub tălpî le scîrţiea,
Cum păşîau, că şi ţiganul
De sub cort îî auzea.

„Ian auzi romîniî ţipă
„In opinci, aşa-î de ger !..
„Zeii, mă mir cum umblă-acuma
„Eî pe-afară şi nu pier !

„Dac'aşî şti că sînt detreabă
;,Eii în cortu-mî i-aşî chema
,Dar aşa.... să-mî fac pomană
„Şi să-mî fure-apoî ceva! ?..

„Oare tot e frig afară ?
Ian să văd," maî zice el,
Şi scoţînd afară-un deget
Prin voloc încetinel
Zice: „Bre dar frig 'î-afară
„Doamne mult mă socotesc
„Ceî ce dorm acum pe-afară,
„Vaî de dînşiî ce păţesc!
„Eii în cort
„Şi maî sînt mort!
„D'apoî încă ceî de'afară ? !
„Cred că-s mortîacumde-asară."

Dar în urmă-apoî cînd gerul
Se 'ntări şi maî vîrtos
Şi sticleau, de a rîndul, numaî
Stele sus şi stele jos
Zgribulit în cort ţiganul
Căutînd în sus la stele
îşî vărsa şi el necazul
Injurîndu-le pe ele;
Căcî văzînd cum străluceau
Iî păreau că-1 împungeau.
Iar cînd frigul se 'ntări
Si luceafărul esi.

La luceafăr sus cătînd
Zice acum si el oftînd :

„Fire-aî frig afurisit
„Că de stele maî albit!
„Ş'apoî sînt doar miî de stele
„Dar nu-s toate aşa de rele !

,Iar acea maî luminoasă
„Mi-a scos sufletul din oase!.

BĂRBATUL ISTEŢ

Un bărbat şi cu femeea-î într'o zi se ceondănea,
S'a fost pus de-o moroncea :
Că degeaba şede-a casă, pierde vremea ticăind
Prin cotruţă migălind
Când la câmp el, vaî sermanul, cade 'n nas mereu muncind.

— „Dacă-aşî fi ca tine-acasă
„Zice, zeu, pe capul meu,
„N'aş avea pe-un ceas de lucru,
„Doar din capăt să le îeu....
„Păn pe-amează cu năpaste,
„Zeii că tot ar fi sfîrşit
„Şi de-acolo păn la toacă
„M'asî umfla si de dormit."

—• „Bine, atuncî femeea zice,
„Dacă eşti aşa voinic

„Poţî chîar mînî să şezî a casă
„Nu zic ba, nu zic nimic."
Se 'nvoiră.

Dimineaţă
Haî, femeea chîar se duce
Să lucreze 'n ţarnă, înse
Luî îî spune să s'apuce:
Nişte unt întâiQ s'aleagă.
Pui-apoî să-î scoată afară
Şi cu cloşca; dar să cate
Nu cum-va să-î iea vr'o cioară,
Orî vr'un uliu ce-va ; copilul
Iar să-1 scalde, să-1 grijească
Şi mălaiul din covată,
Ce şedea ca să dospească,
In cuptor la copt să-1 pună:
Şi mîncarea frumuşel
S'o gătească şi să-î pună
Şi piper şi pătrunjel.
Şi să-şî cate apoî şi alte
Treburi câte s'ar găsi
Ca o bună gospodină
Ce se prinde că va fi.

Cum s'a dus femeea, omul
Vrînd s'aleagă 'ntâîii smîntîna
Bate 'ntr'însa păn ce-asudă.
Amorţându-î, înse, mîna
Şi văzînd că nu s'alege
Şi că prea se zăboveşte

Vrînd şi alte trebî a face
Stă şi 'n minte-şî plănueşte :
Să sc bată untul singur !
Decî budaîu 'n spate-şî leagă
Să-1 hurduce la tot pasul
Şi smîntîna să s'aleagă.

Dar când dă s'aducă apă
Şi se duce la fântână,
Huştîulîuc! colo budăîul,
Ş'umple locul de smîntîna,
Şi se umple şi pe dînsul
De se duce cîorcîolit
De credeai că dintr'o oală
Cu smîntîna a fost eşit.

După ce-şî aduce apă
Ca să facă scăldătoare
Scoate-afară puî şi cloşcă,
Dar îî leagă de picioare
Toţî şirag... cu-o sfoară lungă
Şi de cloşcă-apoî i-anină
Nu cum-va să-î îee uliul;
Să se teamă de găină.

Face foc să dea mălaiul,
Dar copilul acum plânge.
Păn se 'mpace el copilul
Focu 'n urma luî se stinge !

Drege focul, pune oala,
Ș'una, alta migălind
Numaî hop c'aude-afară
Cloşca groznic cârâind !

Ce era ? Venise ulîul
Şi de jos un puîu luînd,
Cum erau legațî de cloşcă
Iî luă pe toțî de rînd.

Hîş, în coace, hîş în colo,
Strigă'n urmă-î, fuga 'mpunge,
Şi tot fuge tot aleargă
Cu nădejdea de-al ajunge.

Dar de ce maî tare fuge
Ulîul zboară tot maî tare.
Svîrle cuşma, cade 'n gîrlă,
Dă s'o scoată, apa-î mare.

Ce să facă ? ce să facă !
Se găteşte, se desbracă
Şi se pune-acum se 'noate,
Dar s'o prindă nu maî poate.
Căcî se vede cât a stat
Pînă când s'a desbrăcat
Gîrla n'a maî aşteptat
Ce tot curs'a ne 'ncetat.

Când se duce acum a casă
Ud la cap, cu capul gol
Cîniî sar şi-î dau ocol.
Unul vra să-î rupă haina
Altu 'n capu-î vra să-î sară.
Dă la dînşiî cu ocară :

Nea *Piper!* Nea *Pătrunjel!*
Eî n'ascultă nicî de fel.
Ci 'ntruna'l hămăesc
Şi cu greu se liniştesc.

Dar aşa precum e el
Iată tocma 'şî aminteşte
Că piper şi pătrunjel
La mîncare trebueşte.

Haide 'ndată strigă cîniî
Pe *Piper* şi *Pătrunjel.*
Pătrunjel cu coada scurtă
Şi la trup maî mititel.
Iar Piper cu coada lungă,
Cum e lupul de potaie.
Luî piper îî taie coada
Celuî-lalt picioru-î taîe,
Si le pune la bucate, cum nevasta i-a fost spus
Dimineața când s'a dus.

Ca să scalde-acum copilui
El s'apucă frumuşel,

Si 'ntr'o albie întinzîndu-1
Toarnă-odată peste el
Clocotit, şi-1 opăreşte;
Şi cu gîndul liniştit
Dă de-o parte covăţica
Socotind c'a adormit.

Iar mălaiul vrînd acuma
In coptor la copt să-1 dea
Face-o gaură de-asupra
Si mi-1 toarnă tot în ea.

Când nevasta vine sara
Găsind totul isprăvit
Şi copilul opărit
Iî păru eî reu de toate
Dar maî mult îî părea refl
Şi plângea după căciulă
Și după copilul sefl.

—„Fugi de-aice-î zice ! Du-te,
„Si 'nainte-mî nu maî sta
„Mi-aî mîncat copilul... Du-te
„Bagă-ţî capul unde-va
„Ca să-î facem îngropare,
„Stiî că banî n'avem nemic!!"

-„D'apoî unde-aşî merge ? zice.
—„Unde stiî atâta-tî zic.

„Mergî la naşul popa....
— „Bine."
Zice el, şi haî porneşte
Si se duce si tot dus e ;
Să maî vină nicî gândeşte.

Unde-î ? Unde-î ? Sănătate!
Unde şede, şede bine !
Cercetează'n coace 'n colo,
Maî întreabă de vecine,
Nu-î.
Mergînd femeea însă
Ca să-1 cate 'n colo 'n sat
II găseşte 'n poarta popeî
Stând cu capu-acum băgat.

Când îl vede-aşa femeea
De necaz acum maî moartă
Zice:
„Heî, de-aveaî căciulă,
„Nu 'ncăpeaî cu capu 'n poartă!!..

STIU I NECHEAZÂ, *hAS* 1L.«

La un sat a fost odată,
Când a fost, o mănăstire
De călugări cari 'nfrînă
Păcătoasa lumeî fire;
Iar la poarta mânăstireî
Se 'ntâmplase şi-o fântână,
Cam departe şi chiar multor
Le venea cam peste mînă.
Dar cărau de-arândul apă
Maî ales din gospodine ;
Căcî ziceau că-î bună tare
Şi la multe prinde bine,
Şi că face-aşa isprave
Cum n'au fost prin alte veacuri
Vindecând şi sterpiciunea
Şi 'ntrecînd chiar orî-ce leacuri!
Cam ciudat, dar cîte 'n lume-s
Te maî duce parcă gîndul !

Vezî chiar lucruri necrezute,
Poţi dar crede tot de-a rîndul :
Căcî minune-î tot ce este, orî nimica nu-î minune.

Maî tîrziu odată înse unuî om nevasta-î spune :
Că-un părinte-arhimandrit
Cuvios şi prea smerit,
Cum făcea şi cum dregea,
După apă când mergea,
Necheza la ea

Omul, de, ca omu-î zice că el crede, dacă vrea,
Când necheează el la dînsa, să necheze atuncî şi ea.

Şi nevasta, când maî merse după apă pe-acolo
Şi smeritul de părinte necheză iar : mi-ho-ho,
A făcut precum bărbatul i-a fost zis, în cât aşa
Ia respuns şi ea de 'ndată nechezîndu-î : mi-ha-ha !

Dar de'ndată ce-î respunse
Se schimbă cu totul treaba
Şi vezu nevasta bine
Că nechezul nu-î degeaba:
Căcî prea sfîntu-atunce vine
Şi s'aşază să-î vorbească;
Car pofti când-va 'ntr'o sară
Pe la dînsa să-î cetească...
Şi vorbesc maî mult acolo,
Căcî au stat de vorbă mult,
Dar eram departe tare,

N'avuî parte, zeu, s'ascult.
Auzii ce-va din ele,
Dar puţine; bună oară
Auzeam zicând femeea
Că bărbatu-î dus la moară.

Iaca tot.

Se spune înse, că de 'ndată ce-a 'nserat
S'a pornit şi sfintul nostru după aer mai curat.

Dar mergând încet pe gîndurî,
Cugetând la nemurire
Şi la firea cea nespusă
Şi ne atinsă de gîndire,
Care-a pus în om un suflet,
Orî din focu-î o scânteie...
Se trezi de-odată numaî
Tocma 'n casă la femee.

Iar în casă îasta, ceea,
Tot au spus şi-au tot vorbit
Păn ce-ajunse vremea tocmai
Cam pe-aproape de cetit.

Inse dracul ce păzeşte, bată-1 toaca necurat!
Cum chiar poate d-voastră la vre-unul s'a 'nttîmplat
Că munceşti, ca vaî de tine,
Ca să-ţî easă treaba bine;
Iar la dică,
El ţi-o strică !

Chiar aşa şi-atuncî. De-odată parcă dracul a menit
S'auzi şi-un glas pe-afară şi la uşă-un bocănit:
— „Heî deschide!
—„Cine-î ? -„Haide,
,,Dă maî iute măî femee !

Când femeea să deschidă popa strigă : nu, să stee :
Ba-î cutare, ba-î cutare, ba că-î negru, ba-î bălţat,
Ba la urmă nimereşte sfintul nostru drept sub pat.

Dar ! Intră sub pat prea sfîntul
Numaî cât aî fi. clipit j !
Poate aşa era, pe-atunce,
La călugări rînduit.

Intră-apoî şi omu'n casă
Suduind la crucî din gură,
Că şi-a rupt la car un capăt
Intr'un drac de teşitură.
—„Ian dă-mî barda, măî femee,
„Nişte pene-aşî vra să bat,
„Caş porni 'n spre ziuă iară...
—„Barda, îea-ţi-o că-î sub pat.

Când sub pat să cate barda,
Hop că dă peste bărdoîu :
Cât ţi-î popa, cu potcapic
Şi cu coşcogea bărboîu!

„Ian te uită ! ! Ce-î părinte
„D'apoî cum de ți-a venit
„Să te vîrî sub pat î Aîurea
„Loc în casă n'aî găsit ?
„N'aveaî laițî, n'aveaî scaun,
„Nu sunt câte.... vaî de mine ?
„Eşî în coace, la iveală,
Să te văd la ochî maî bine.

„Plin de pene, uit'te-1 ! Parcă
„Din adins fu pus la cale !
„Orî supat găsişî că-î locul
„Pentru cinstea dumitale ?
„Nu-î cuvînt c'un altu 'n locu-mî,
„Cum pățiî eu pozna azi,
„Ti-ar fi zis că-î estî de vină
„Şi că-î umbli cu pricazî,
„Dar eu nu. Eu pot a-țî spune...
„Din potrivă 'mî pare bine,
„Căcî venişî, părinte dragă,
„Chîar la vreme-aicî la mine ;
„N'am, mă crede, părintele,
„Nicî o mână de făină.
„M'am fost dus să macin, dară
„Maî dăduî de-o şugubină :
„Aninăî, rupseî-un capăt
„Şi veniî ne măcinat....
„Şi-acum, de, pe mîne gura
„Cere musai de mîncat ! !
„Cum te-aduse sfîntu-aice
„Şi cum n'aî nicî ce să faci,

„Nu ți-o fi cu supărare
„ Să-mî rîşneştî vr'o doi treî saci."

Aşeză 'n sfîrşit pe sfîntul
La rîşnit făină 'n tindă,
Dar legîndu-1 cam în glumă,
C'un odgon vîrtos de-o grindă.
Şi rîşni prea sfîntul pustnic
Cugetînd la nemurire,
Şi la firea cea nespusă
Şi neatinsă de gândire,
Care-a pus în om un suflet....
Şi i-a dat lui dar cuvîntul....
Şi gîndea, gîndea 'ntru una
De-asuda gîndind prea sfîntu!.

Iar gătind frumos rîşnitul,
Omul, hai, cu bucurie
La lăsat să meargă 'n pace,
Maî poftindu-1 să maî vie.

De-acolea 'n colo, zeu, nu ştiu,
N'avea vreme, n'avea când,
Căcî nevasta nu-1 maî vede
Ca 'nainte nechezînd.

Iar tărziu, hăt, tocma 'n urmă
Nimerindu-se a-l vedea

Şi văzînd că nu nechează,
Necheză la dînsul ea.

Dar el zice :
„Heî! Nechează,
„Căcî acuma ştiu pricina !
„Ştiu! Nechează, las ! ! Se vede
„Caî gătit acum făina ? !...

ŢIGANUL ŞIRET

Un ţigan cucernic, cum cu toţiî sînt
Ruşinos, cuminte, maî aproape sfînt,
Cam prin ne ştiinţă se 'ntîmplase o dată
De scăpase noaptea tocmaî 'ntr'o poîată.

Cum de probozire era gingaş tare
Şi sfios sărmanul, ca o fată mare,
Că bani lingă dînsul chiar putea să şadă
N'ar fi întins el mîna, Doamne!., spre grămadă
De-ar fi fost pe-aproape cine-va să-1 vadă !
Dar atuncî se vede tocmaî de 'ntîmplare
Nu era pe-aproape nimene de zare.

Gîştî era 'n poîată, şi 'n **patul** maî sus
Erau curcî. Ţiganul cînd colo s'a dus
Scoborînd desagii frumuşel din spate,
Cum erau de-a rîndul curcele culcate,

Căutînd la ele începu să zică:
„Ce maî curcî frumoase. Doamne, mămulică!.
„Curcî colea hrănite şi 'ngrăşate bine !..
„Uite-te cum capul pleacă 'n jos spre mine!.
„Şi mă tot ochesc, şi mă tot chitesc
„Dar păcatul mare.

„Zeu că-î grasă curca !.. Hai să văd de ciudă
„Cît de grea să fie curca asta.... crudă?!..

Zise şi 'n picioare se 'nnălță de-o dată
Şi 'ntr'o clipă curca fost'a şi luată,
Şi'n desagă îute fosta grămădită,
Nicî maî socotită nicî maî cîntărită :

„Uit'te bat'o scîrba cum s'a scoborit
„In desag la mine, lucru negîndit!!...
„Haî de-aicî maî bine, zeii, că mi-î cam frică
„Nu cum-va să vie cine-va să-mî zică
„Vr'un cuvînt obraznic, să mă cam brăzdeze
„Nu cum-va prin lume cinstea să-mî păteze."

Cum gîndit'a astfel n'a maî stat nisî cît
Dar, eşind, şi-o gîscă apucă de gît
Şi'n desagî-o puse şi-şî cătă de drum ;
Dar în gînd îşî zice : „Ce să fac de-acuma ?
„Dacă-o fi să 'ntrebe cine-va ? I-oiu zice :
„Ia făină pus'am în desagî.

Aice
„E de grîu ; la spate-î alt-fel de făină!
„Du-te'n treabă-țî bade ! Ce maî cațî pricină?.

„Şi de cațî doar bine
„Chiar aşa şi vine :
„De nevoe-odată dacă n'aî făină
„Poțî mînca prea bine carne de găină !
„Ş'una se mănîncă
„Ş'alta se mănîncă
„Ce maî vrei dar încă ? !
„De respuns, respund eu, cum li se cuvine
„Mă pricep eu ; isă nu mă prind pe mine!..
„Mi-î sucesc eu lasă şi mi-î învîrtesc
„Şi-î îmbrobod lasă, cum nicî nu gîndesc!!
„Cată eî pe dracul ? Sar pe capul meu ?...
„Sară ! Las să sară, c'apoî dracu-s eu !

Decî pre cînd în sine cam aşa gîndeşte
Iat'un om de-odată, hop, îl si 'ntîlneste.

„Du-te 'ntreabă-țî bade, ce maî cațî pricină?.
„In desag aice e... de grîu !!. făină !..."
Zice îutî țiganul
Singur, ne'ntrebat.
Omul de-a luî grabă,
Inse, minunat

Cum intrase 'n vorbă, cam pe ne-aşteptate:
— „Bine-î zice, bine ! Dar colo la spate ?...

•— „Dec! ţiganul zice, făr'a prinde veste,
„In desag la spate altă gîscă este."

MOCANUL LA PASTÎ

Un mocan de cei ce nu ştiu
Nicî ce-î lege, nicî ce-î post,
Nimerit'a ni se spune
Intr'o vreme, cînd a fost,
Intr'un sat, prin postul mare,
Insă ştiţî de Paştî aproape,
Cînd sînt deniî la biserici —
Sfîntul aîer să-1 îngroape. —
A venit, a tras la gazdă
La vr'o casă, unde-va,
Unde chîar şi găzdueşte
Cîtă vreme 'n sat va sta.

Dar la gazdă stînd el, îată,
Nu ştiu cum, dar ştiu c'află
Că postesc, că nu mănîncă
Şi drept cîudă 'î întrebă :

Nu mănîncă de nevoe
Că n'au ce, orî n'au de unde

— „Ba postim de supărare,
„Bade, gazda îî respunde,
„Că jidanii făr de lege
„Chîar ca hoţii aii sărit
„Şi pe cruce cu tâlharii
„Pe Hristos l'au răstignit,
„I-au bătut prin palme cuie,
„Cu oţăt l'au adăpat
„I-au pătruns cu suliţî coasta
„Şi cu spini l'a 'ncununat....

- „Ian auzi, mocanul zice,
„S'a murit orî n'a murit?...
- „Ba murit, de cînd!! de-atunce,
„Parcă-a fost de suferit!!
- „Dar copii avea, femee ?
— „Da de unde ? ! Taci ce spuî?!..
- „Batăr bine că-î om singur,
„Asta-î chiar norocul luî....

Azî a fost de pildă vineri
Cînd mocanului i-au spus.
Vineri sara, deci, la aîer
Cine-a vrut apoî s'a dus.
Sîmbătă trecut'au iarăşi,
Dar Duminică de noapte

Cum dormea mocanu-aude
Imprejuru-I numai şoapte.
Ce să fie?. Se ridică,
Vede 'n casă toţi sculaţi,
Şi cu gîndul cam de ducă,
Toţî de-a rîndul îmbrăcaţi.

— „Unde mergeţi ? Ce vă este ?...
— „Apoî unde, ce să fie,
„La biserică ne ducem,
„Căcî acum Hristos învie.
—„O, ho, ho !!.. Halal de dînsul!!
„Măî ce bine-o să-î maî pară....
„Maî ales fiind şi tînăr
„Chiar păcat era să moară."

După astea haî mocanul şi cu gazda de 'npreună
La biserică cu toţii'mers'au, decî, cu voie bună,
Şi-ajungînd şi eî s'aşază şi 'n biserică privesc
Pe la babe cum se'nchină, pe la dascăli cum cetesc,
Pînă cînd încep să vadă ba un prapur, ba fanare,
Ba un popă care-aprinsă duce 'n mînă-o luminare,
Şi spre uşă toţî se 'ndreaptă. Es afară se 'nbulzesc,
Dascălii şi popa cîntă, apoî îată-î se opresc
Unde-va de-o parte afară şi cetesc, cetesc vîrtos
Pînă cînd încep să cînte cum c'a înviat Hristos.

Auzind aşa mocanul,
Tot se 'nnalţă să-l zărească
Iar un om de lingă dînsul

Cată îutî să-î povestească
Că Hristos e 'n ceriu acuma...

—„Bre dar bine s'a purtat!!.
„Dar respunde-mî învieta?
—„Invieat cu-adevărat! !.

In sfîrşit şi slujba toată după asta s'a sfîrşit
Şi-a plecat apoî şi lumea şi mocanul liniştit.

Cît a stat mocanul, nu ştiu,
Pe-acolo, dar cînd s'a dus
La de-aî seî la munte-acasă,
S'apucă şi el de spus :

„Doamne, măî, în satuî cela
„Unde eu acum am fost,
„Am găsit pe toţî sătenii,
„Vaî de dînşiî, puşi la post,
„Că jidanii de pe-acolo
„Au fost prins pe-un om din sat
„L'au bătut şi l'au ucisu-l,
„Insă el a învieat
„încă am fost şi eu de faţă
„Şi-auziî cum au strigat
„Că Hristos atunce noaptea
„Di'ntre morţi a învieat !
„Las că eîi cînd înviet'a,
„Nu ştiu cum de s'a făcut,
„Nu-l văzul, dar spus'au alţiî
„Dintre ceî ce l'au văzut!

„De-acum poate îar pe acolo
„Cînd va fi să merg vr"o dată
„însurat găsi-l voiu poate,
„Vr'un băiat avînd, vr'o fată....

După asta mai la anul Iată îarăşî s'a 'ntîmplat
Că mocanul să se ducă pe la Paşti în acel sat.
Şi găsi pe oamenî iarăşi aşezaţi cu toţî la post
Tocmai chiar cum îî găsise anul ccl-lalt cînd a fost.

—„Dar de ce postiţi acuma,
„întrebă el cu mierare.
—„Ia postim că 'n astă vreme
„S'a 'ntîmplat un lucru mare,
„Care fie orî şi cine
„Dintre oamenî, cine-ar fi,
„Dumne-ta chiar fii acela,
„Ar fi bine de-aî posti;
„Căcî jidanii făr de lege
„Ca şi hoţii ău sărit
„Si pe cruce cu tâlharii
„Pe Hristos l'au răstignit.
„I-au bătut prin palme cuie,
„Cu oţet l'au adăpat
„De-a murit împuns de suliţî
„Si cu spini încununat....

Auzind aşa mocanul stă pe gînd nedumerit
Şi 'ndreptînd pe ochî căciula curmă vorba în sfîrşit:
„A murit din nou acuma ?!.
„Si maî an a fost murit !
„Si-a 'nviat !
Acuma dară
..Pentru ce nu s'a păzit ? !...

LA DUMINECA MARE

Un cioban cu nişte oameni
S'a întîlnit din întâmplare
Printr'un sat în ziua tocmai
De Dumineca cea mare,
Şi 'ntrebându-I unde-anume
Merg cu toţî, atunce eî:
—„La biserică ne ducem,"
Ii respund, „de poţî şi vreî
„Haî şi tu cu noî, căcî astăzi
„E frumos de tot! Să vezî
„Ce frumos ceteşte popa,
„Şi cum toţî pe frunze verzi
„Şi pe crengi de teîu s'aşază
„In genunchi... Ţi-o spun cinstit,
„De nu mergî acum, pe urmă
„O să-ţî pară reu cumplit."

„Haide," zice-atuncî ciobanul ;
Şi-a plecat cu cî, s'a dus
La biserică, şi 'ntocmaî
A găsit precum i-au spus:

Lume multă 'ngenunchîată
Şi cu capete plecate,
Cât puteau cuprinde ochii
Vedeai spate şi îar spate.

—„Dar în nuntru ce se face ?
„Spuneţi, bre, să ştiu şi eu."
—„Fă şi tu ce-or face alţiî,
„Nu-î vr'un lucru aşa de greii.'

•—„Bine," zise-atuncî ciobanul,
In biserică-a intrat
Şi cu 'ncetul printre-oamenî
In genunchi s'a tupilat.

Dar un om văzînd pe gâtu-î
Cucuîet un bîet negel
I-a venit un gust, se vede,
Şi î-a tras o sfîrlă 'n el.

„Bravo," zice atuncî ciobanul,
Socotind 'n gîndul seu :
„El mî-a dat.... acuma rîndul
„Mî-a venit să-î dau şi eu.

Deci, de-odată se ridică,
Mîna 'ncet îşi pregăteşte

Şi pe cel ce-î sta din faţă
Drept în ceafă mi-l loveşte.

Cel din faţă cu piciorul
îndărăt isbeşte într'însul,
El, la rîndu-î, cu piciorul
Dă 'n celalt de după dînsul.

Cel din urmă-acum de chică
Mi-l apucă cu mînie;
El de păr pe cel din faţă
Mi-l înşfacă să mi-l ţie,
Şi 'ncleştaţî aşa de plete
Se ridică 'n sus tus-treî
Şi se 'ntind...
Apoî şi alţii
Intr'o clipă vin la eî,
Ca pe cel din urmă-acuma
Să-l ajute.
Alţiî îar
Se reped, pe cel din faţă
Ca să-l scape din amar.
Iar ciobanul numaî singur
Cu mulţimea se munceşte,
Şi de-abîa se maî aude
Câte-odată cum icneşte.

Deci grămada creşte groaznic.
Uniî zac pe jos călcaţi ;
Alţiî înse pe de-margenî
De mînie 'nfierbîntaţî

Cam brățiș cuprind grămada,
Și cu umăru 'mpingînd
Tot încet o scot-afară
Usa 'n urmă-î închizînd.

Iar afară-apoî, în tihnă,
Nu știu cum s'a isprăvit,
Căcî ciobanul drept la stînă
Intr'un suflet a fugit
Asudat, cu ceafa roșă
Și cu părul reu sburlit.

—„Iaca, bre, c'am fost acuma,
„Și-am văzut cu ochiî meî
„Pe Dumineca cea mare."
Spune dînsul la aî seî.

—„Aî văzut'o? Unde dracul ? !..
—„Ia la satul cel din jos
„La biserica de-acolo...
—„Heî, ș'apoî... a fost frumos?

—„De! De fost a fost el, lasă,
„La 'nceput maî frumușel,
„Pînă când ajunse slujba
„Pe colo pe la negel....
„Dar de-acolo 'ncoace mie
„Nu'mî păru frumos de fel.

1

ȚIGANUL SI SFINȚII

Un țigan prin ce minune
Nu știu cum de s'a 'ntîmplat
Nişte lapte-acru-odată
Pintr'un post a căpătat.
Și pe dată plin de fală
Orî cu cine se 'ntîlnea
Numaî tot de lapte acru
Vorba veșnic întorcea,
Și cu minele la spate
Și cu nasul sus în vînt
Cum mergea.., jura o lume
Că n'atinge de pămînt!
Chîar și-acasă cu femeea
Și copiiî se purtă
Ca un Pașă cu supușii —
Toată ziua-î tot certă.

Dascălii și popa înse,
Ca să-î facă, zice-un bine

Spun că 'n casă pe la posturi
Lapte acru nu se ţine.
Ci 'n biserică se-l pună
Pe ţigan îl sfătuesc ;
Şi ţiganul şi ţiganca
Iî ascultă, căcî gîndesc:

„In biserică de şede
„Orî-ce lucru se sfinţeşte
„Iară laptele.... nicî vorbă,
„Negreşit că şi sporeşte.

„Zeu că-î lucru minunat;
„Ce de-a sfinţî se află-aice,
„La biserica din sat,
„Cînd pe lapte toţî s'or pune
„Ni-l sfinţesc şi răssfinţesc
„Şi ni-l fac ca 'mpărtăşala....
„Ba şi... poate-l maî sporesc !"

Chiar şi noaptea tot la lapte
Se gîndîau cît va spori,
Şi la sfinţî că sînt de treabă
Şi cu ce lî-ar mulţămi.
Ba intrase chiar în grijă
Că va creşte-aşa de tare
Că vor fi siliţî să-l mute
In vr'o putină maî mare.

Dascălii şi popa, înse,
Se purtară maî cu minte,
N'aşteptară să-l maî mute
Ci-l luară maî nainte.
Iar ca nu cum-va să fie
Vr'un prepus de fură tură
Ei aii uns frumos cu lapte
Pe toţî sfinţii pe la gură.
Şi cînd merge apoî ţiganul
Dimineaţa cum se scoală
II apucă ameţala...
Văzînd putina că-î goală.

Cată 'ncolo, cată 'n coace
Tot la putină priveşte
Mâna 'n cap de cîudă-şî pune
Şi din gură nicî crîcneşte.
Iar cătînd apoî şi 'n lături,
Sperieat la cătătură,
Hop, zăreşte-acum şi sfinţii
Unşi cu lapte pe la gură.

„Aferim de bafta voastră !"
Zice el. „Ce mişelie !
„Sfinţii să se 'nfrupte 'n posturi!
„Doamne cîtă lăcomie!
„Ş'apoî încă de ceî tineri
„Zi că-s minte de copii,...
„Dar tu sfinte Nicolae,
„Om bătrîn aşa să fiî ?!

„Te-aşezaşî colea la lapte,...
„Dară spune-mî, aoleu,
„Nu te ruşinaşi de lume ? !..
„Frică n'aî de Dumnezeu ?!..
„Spune, zeu, frumos îţî şede ?
„Orî maî eştî precum eraî
„Sfînt de treabă şi cu minte?
„Spune sfinte Nicolaî !.
„Maî copil de cît ceî tineri,
„Lacom fără de măsură,
„Om bătrîn îţî şede bine
„Uns cu lapte pe la gură ?
„Mă gîndeam şi eii colivă
„Să vă fac... metănî se bat,
„Dar de-acuma de la mine
„Liftiriea v'aţî mîncat.
„La Biserica de-aice
„Nu maî vin cît oî trăi
„Prin meleagurile astea
„Lasă, sfinţi oîu maî găsi...
„Şi de lapte ca de lapte,
„Dar maî mult mi-î de ruşine
„C'o să rîdă lumea toată
„Cînd s'o oblici de mine.
„Cioară proastă o să-mî tot zică,
„Cap pustiu, ne socotit
„Dracul mă 'ndemnă pe mine
„Să pun lapte la sfinţit?!..
„De ! Maî eşî de-acum prin lume
„Parcă văd cum toţî romîniî
„Imprejuru-mî să mă latre

„Se vor strînge ca şi cânii,
„Parcă-î văd pe toţî grămadă
„Fluerînd şi tîuihoind...
„Eî! Atuncî s'o ieî la fugă,
„Orî să stai să-î vezî rîzînd."

Cum aşa vorbind ţiganul,
Luînd putina porneşte
Dar pornind el, ochi 'n urmă
Inc'odată maî roteşte
Şi-î cam pare, de mînie
Ne greşit, aşa un fel
Ca şi cum, de pildă, sfinţii
S'ar uita cu totî la el.

„De ! Mă rog! Destul le zice.
„Ce vă maî uitaţi la mine,
„Ce-aţî văzut?!. Pe Scaraoschi ?
„Nicî măcar n'aveţî ruşine !
„Putina-î a mea, ce dracul!
„Am s'o îeau ce vă holbaţi ?!.
„Orî ş'aceasta vreţi acuma
„Să mi-o roadeţi? !.. Maî răbdaţi!

DRACUL SI BABA

Dracu-şî puse-odată 'n minte
Casa unui om să strice,
Căcî avea pe dînsul cîudă
Că-l vedea trăind ferice,
Şi făcu drăciî mulţime,
Câte'n minte î-aîi venit :
Dar zadarnic, căcî cu ele
Dorul nu si-a isbîndit.

Dar odată-umblînd el dracul
Bleg, turtit de supărat,
Nu ştiu cum, din întîmplare
Peste-o babă 'n drum a dat.

—„Ce maî faci ? îî zice baba.
—„De! Şi eu ca un bîet drac,
„Tot mă sbucîum zi şi noapte
„Şi nimic nu pot să fac.

—„Ce să faci ?
—„Auzi ce zice !
„Ce să fac!!.. Maî bine lasă,
„Că muncesc de-atîta vreme
„Şi nu pot să stric o casă !
„Vreu să fac pe nişte oamenî
„Tineri să trăiască reîî
„Şi nu pot!...

—„Nu poţî atîta?!..
„Aferim de capul teu !!...
„Apoî dar colo pe muche
„Du-te 'n stanişte şi ragî
„Ca o vacă,... dacă 'n stare
„Nicî atât nu eşti să faci!...

„Papuci galbeni dacă-mî cumperi
„Eu te fac să isbândeştî
„Ş'apoî încă 'n scurtă vreme
„Precum nicî nu te gîndeştî.

—„Poţî tu face ?!..
—Se înţelege !...
..Şi mă prind, jupîne drace,
„Papuci galbeni să nu-mî cumperi
„Pînă slujba nuţî-oîu face.

-„Apoi fă, dar, zice dracul
„Că papuci îţi cumpăr eu.

¹1

—„Las că face baba!.. Face
„Să te prindă muştereu.

Apoî omul unde şede
Dracul după ce i-a spus
Şi pe nume cum îl chîamă,
Baba haîde s'a şi dus ;
Şi-ajungînd la om a casă
Fără vorbă-a şi intrat,
Şi-a găsit femeea numaî
Frămîntînd un aluat.

—„Ce-î, mătuşă?
,Reu drăguţă!
„Uit'te-afară vremueşte
„Şi mi-î frig....
—„Poftim la mine..
„Stăî la sobă, te 'ncălzeşte....
—„Bogdaproste, măîculiţă!
„Ah! ce suflet dulce aî!...
„Suflete de-acestea, maîcă,
„Zboară chîar de-a dreptu 'n raîii
„Dar păcat ! Păcat, puicuţă,"
Zice baba lăcrămînd
Şi ştergîndu-şî ca o hoaţă
Ochiî şi mereu oftînd.

—„Dar de ce-î păcat, mătuşă !..."
—„Ia-'î păcat, drăguţa mea!
„Drept îţî spun, că pentru tine,
„Zeii m'aşî face de-asî putea

„Val-vîrtej în orî-ce parte,
„Pe jăratec a-şî călca,
„Ca să-ţî intru 'n voe numaî
„Lumea 'ntreagă-aşî răsturna.
„Dar bărbatul teu....
—„Ce face ?
—„De ! Mi-î martur Dumnezeu
„Că el şede şi petrece
„Cu v'o trei în locul teu!....
„S'a ales un reu de frunte,
„Lumea 'ntreagă te jeleşte,
„Iar tu crezî, sărmană fată,
„Că el încă te iubeşte

Astfel zise şi de-acestea
Baba multe-î înşiră,
Iar femeea de mîerare
Frămîntatul îşî lasă
Şi 'ntristată de-aşa veste
Nicî o vorbă nu scotea
Ci ca ceara 'ngălbenită
Vărsa lacrămî şi plîngea.

Baba, înse, ca păcatul,
Pe furiş s'alătură
De covată cu făină,
Mîna 'n nuntru 'şî împlîntă
Ş'apoî mîna, de făină,
Pe femee 'ncet a pus
Şi pe spate-un semn de mînă
I-a făcut. Apoî s'a dus. •

La bărbat întins se duse
Şi la scaun îl găsi,
Căcî casap era cu breasla.
Şi se puse-a-î povesti,
Că umblînd cătînd pomană
De 'ntîmplare-ar fi trecut
Prin cutare loc anume
Şi pomană-ar fi cerut:

„Dar din casă-un tînăr, maică,
„Zice baba, m'a 'nterit
„De-acold... Şi prin fereastră
„Eu pe tînăr l'am zărit
„Cum şedea cu-o tinerică,
„Şi ce dulce-î maî vorbea !!..
„Şi cu mîna pe la spate
„Ia aşa... mi-o cuprindea !...

„Dară, spune-a cuî e vina
„Tinereţe parcă nu-s !!..
„Dacă-î inimă şi-î lume,
,.Ce să-î facî?!. M'am ca maî dus/'

Dar precum de-a fir a părul
Casa locul îî spusese
Făr de multă vorbă omul
După spusa-î înţelese
Că-î a lui acea femee;
Şi strîngînd din pumnî vîrtos

Ca o fieară se repede
In spre casă-î mînios:

„Vaî! Vieaţă amărîtă !
Zice dînsul necăjit,
„Căcî de miî de orî maî bine
„Ca să mor aşî fi voit,
„De cît lucruri... ah ! de-acestea
„Ce mă pîerd, mă otrăvesc
„S'aud eu... Ah! mă sfăşie,
„Mor, turbez, înnebunesc!..

Iar femeea supărată
Ca şi dînsul aştepta
Ca să vină să-l întrebe
De-î frumos cum se purta,
vŞi văzîndu-l că chiar vine
Mînios şi încruntat
Cîte baba-î tocănise
Toate drepte le-a luat,
Şi 'ncepu cu reu la dînsul,
Cum în casă-a şi intrat.

Dar gîndind la babă omul
Şi la cîte-î povesti,
Căutînd în spre femee.
Semnul mîneî cînd zări
Apucînd cuţitu 'ndată
Drept în pieptu-î l'împlîntă,
Şi de 'ndată după dînsa
Si el vieata si-o scurtă.

Si-amîndoî scăldaţi în sînge
Jos în casă-au şi rămas,
Omul cu cuţitu 'n mînă
Plin de sînge cum a tras.

Iar de-atîta grozăvie
Dracul chîar s'a sperieat
Si de-atuncî si el de babă
Nu s'a maî apropieat

„Drac sunt eu, îşî zice dracul,
„Dară baba-î.... vaî, minune..'.
„Cît de rea-î şi prefăcută.
„Dintr'o vorbă te răpune.

„De-aşî scăpa, barîm, *zeu,* teafăr !
„Căcî pe cît o văd de hoaţă!...
„Cine ştie ce 'nvîrteşte
„Si 'mî trînteste-o boroboaţă!...

Iară cînd papucii baba
A venit ca să şi-î iea
Dracu-î puse 'ntr'o prăjină
De departe să i-î dea.

POPA L_A RAIU

Intr'un sat era odată
Un flăcău glumeţ, poznaş.
• Dar în sat era ş'un popă
Zurbagiu şi hărţăgaş,
Care-adesa cu boerul
Cel din sat se cîondănea
Şi-î făcea neajunsuri multe.

Deci boerul se gîndea
Vr'un prilej asupra popeî
Să-şî desfoaie dc-ar găsi,
S'auzind de unii altiî
De flăcău, se socoti
Si-1 chemă la el si-î zise:

—„Maî Ioane, aud de toţi
„Că faci multe bazaconii

„Şi iznoave... Spune-mî poţî
„Ca să-mî faci si mie-o treabă ?

„Daca vreî şi de te-apucî
„C'un bacşiş frumos te capeţî.
„Uit'te voiu ca să-mî aducî,
„Intr'un chip cum-va, pe popa.
„Numaî cată să nu ştie
„Unde merge. Voîu să rîdem.
„Haîde, spune!.

—„Bine, fie,"
Zise dînsul şi se prinse,
Ş'apoî banî de-ajuns luă
Şi spunînd că pe la noapte
Să-1 aştepte, chîar plecă.

Ce-a făcut el toată ziua,
Unde-a fost şi ce-a lucrat
Ştie singur. Inse noaptea
La biserica din sat
C'un sac plin de racî se 'ntoarse.
Apoî raciî toţî de rînd
Iî luă din sac şi 'n spate
Luminări la toţî lipind
Le-a aprins. Ş'apoî lăsîndu-î
Prin biserică să meargă
El porneşte, tot o fugă,
La un dascăl îutî aleargă
Si strigînd la usă-î zice:

—„Haîde îute c'a venit
„Dumnezeu c'un cîrd de îngeri
„Luminaţi... ş'aşa slăvit...
„Că ş'acum de frică tremur
„De când faţa le-am zărit!"

—„Dară unde-î, îl întreabă,
—„La biserica din sat,
„Du-te 'ngrabă că v'aşteaptă
„Că nu-î vreme doar de stat."

Bietul dascăl ce să facă ?
Mort de frică, spăîmîntat
Hai la popa şi-1 vesteşte.
Popa zice:
—„Hai şi tu.
—„Ba!... Ba, nu, părinte dragă,
„Du-te singur, zeii, te du,"
Zice-atunce bietul dascăl,
„Vrai să dau de vi'un păcat ? !...
„Dumnezeu maî ştiî ce-î vine,
„Hop, mă pune la cîntat!!.
„Glasu 'ntâîu pe *podobic*
„Ştiî că bine nu-1 prea pot
„Iar să cînt *pe /icniaţ/hie*
„Am uitat acum de tot...

—„Hai să merg şi eti părinte
„Ca să văd pe Dumnezeu.
Zice-apoî şi preoteasa.
—„Ce vorbeşti tu ? ! Unde-s eu ?

„Nu se poate/' zice popa.
—„Zeii, părinte tarc-aşî vrea....
„Mi-aşî lua colo capela
„Malacov şi fermenea...
—„Nu, nu, nu! Mi-e frică, soro,
„Să n'o paţ cu Dumnezeu...
„Poate-î pari că eştî bătrînă...
„Ori prea tînără, ştiu eii...
„Prea urîtă... prea frumoasă...
„Nu se poate. Nu se poate
„Lasă. Lasă, şezi a casă!
„Că ce vraî?.. De !.. eştî femee,
„Eştî... să-ţî spun, maî păcătoasă !
..Nu se poate!"

După asta
Popa singur a plecat
La biserică de-a dreptul.
Dar colo când a intrat,
Chir-Ion şedea 'n piceoare
Şi 'n odăjdii îmbrăcat,
La altar între icoane
Şi pe popă când văzii
începu, cu glas, să zică:

„Astă-zî voea-mî se făcu,
„Căcî în cort şi tu cu drepţii
„Ceî din veacuri fî-veî pus!!.
„Haîde 'n sac degrabă! Intră
„Caî să mergî la ceruri sus."

Tremurînd de frică popa,
Ne 'ncetat se tot plecă,
Ş'ascultînd porunca-î zice:
„Doamne, fie voea ta."

Apucînd cu mîna sacul
Intră popa 'n el frumos
Iar Ion îl iea cu totul
Şi-1 ridică iuti de jos
Şi la curte 'ntins se duce,
După cum a fost vorbit
Cu boerul, care-acuma
Din adins a fost poftit
Rude multe şi prieteni
Ca să rîdă, făr a şti
Nimeni altul de cît dînsul
Şi flăcăul ce va fi.

Deci Ion intrînd cu popa,
Cum erau cu toţii strînşî.
Si boerul si cocoana
Şi ceî-lalţî atîţîa inşi,
In picioare drept îl pune
Ş'apoî zice liniştit:

—„Spune-acuma ce păcate
„Mi-aî făcut cît ai trăit;
„Căci acum în raîu cu sfinţii
„Aî ajuns cu trup cu tot.

„Şi gusta-veî orî-ce bunuri
„Ce pe-aiure-a fi nu pot.

Iară popa, haî, de-a rîndul,
Cîte 'n vîeaţă-a fost făcut
De la suflet spune totul
De demult de prin trecut,
Şi tuşind la urmă 'nchee:

—Doamne... rog să fiu ertat
—„Dar de ce?..
—„De ce., de, Doamne.
—„Eştî puternic... îndurat...
„Şi te rog...
—„Dar cc-î?!.
—„Prea sfinte...
„Ia... cocoana cea din sat...
,.N'ar fi fost să maî ajungă...
„Mă rog... Doamne-ţî cer ertare
„Căcî sînt om..., Şi dînsa... bat'o...
„M'a 'nfruptat... din întîmplare.

—„Fiî ertat," Ion îî zice,
(Trage sacu 'nceţişor),
„Dar de-acuma,... de, Părinte,
„Cum-or zice Dumnealor !. ."

In sfîrşit remase popa
Cu toţî sfinţii în Sion
Iar cocoana... fericită
De isprava lui Ion.

UNGURUL CU ŞAUA

Ungurul s'a dus odată
La un tîrg şi-a cumpărat
Şi untură şi slănină
Ş'alte lucruri de mîncat
Şi nevestei lui un şal,
Şi 'n desagi le puse toate
Jar desagii sus pe cal.

Iară după tîrguit,
Cum acasă-acum mergea,
Vr'un pahar voind să bea,
Şi fiind şi cam grăbit,
Ca să nu 'ntîrzie tare,
Face cinstea de călare
Şi cinsteşte, tot cinsteşte
Cu paharul îndeseşte,
Cu curaj, colea vîrtos

Şi se 'ntrece
Cu vr'o zece
El călare, eî pe jos.

Vinul înse, cum se ştie,
Obiceiul ca să-şî ție,
Ce-a făcut şi ce-a lucrat,
Tot la cap i s'a urcat,
Ş'ajungînd acolo sus
II făcu s'adoarmă dus.

Iară cînd dormea maî bine
Vr'un prieten, nu ştiu cine,
Mi-1 luă, pe cît socot,
De pe cal cu şea cu tot
Şi cu 'ncetul jos îl puse,
Luă calul şi se duse,
Făr o vorbă chîar a-î zice
Ca doar somnul să nu-î strice,

Şi el bietul tot dormi
Liniştit, se hodini
Şi visă şi răsvisă
Pe cît capu-1 maî lăsă
Până cînd se deşteptă

Dară cînd la deşteptare,
Cum ştiea că e călare,
Numaî şaua şi-o văzu

Iar desagii şi calul nu
Zice 'n gîndu-î cu mîerare :

„Orî sînt Ianuş orî nu sînt!
„Nu pricep ca din pămînt!

„De sînt Ianuş perduî calul,
„Şi desagii şi cu şalul!
„Iar de nu-s, pre legea mea,
„Mă făcui si eu c'o sea!!...

RUSUL LA TIRG

La un tîrg odată-un rus
Nişte boî să vînză-a dus,
Şi 'ntrebat de-un oare-care
De-î sînt boiî de vînzare .
El răspunde 'n data mare:

—„Se 'nțelege, vrem vîndut!
„Pentru ce să maî ținut ? !
„Eu de dînşiî săturat!
„Că la mine cît el stat
„Sufletul de-ajuns mîncat!

„Cît eii tras cu dînşiî, las !
„Las şi alțiî să maî tras.

—„Vra să zică nu-s bunî boiî ?
II întreabă omu 'ndată

—„Ba el bun, răspunde rusul,
„Bată-1 scîrba lui s'o bată ;
„Că el parcă vinovat
„Cînd eu prost şi cumpărat
„Şi parale mult turnat....

„Că eu dat la bani, săracul!
„Si colo... el bun ca dracul !

Omu-aci, cătînd la eî,
Zice:
„Tare-s mititei!
—„Mititel, răspunde rusul,
„Că nicî piele mult n'avut
„Unde mare să crescut!

„Dar măcar că nu-î prea mare
„El batrin, batrina tare !

—„Da! Bătrînî, maî zice omul,
„N'afl nicî dințî cu ce mînca.
—„O! ho, ho! răspunde rusul,
„Ba mîncat şi pe mată !

„Mititel dar la mîncare
„El mîncat ca unul mare !

„Şi'ncă el maî îutî mîncat
„Că el nicî nu mestecat.

„Ce urîţî sînt ! zice omul,
„Slabî, uscaţi, subţiri la gît,
, „"N'au nicî carne, nicî de fel!..
„Hei! Urît! Oftează rusul:
„Dumneta fi maî urît,
„Dacă fi bolnav ca el.

Sfîrşit

TABLA DE MATERIE